NONA GAMEL

Un surâs ca o rază de soare

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Hugues închise ușa în spatele lui și cercetă încăperea cu privirea. Doctorul Collins îi lăudase meritele acestei psihologe, afirmând că obținuse rezultate excelente în cazuri similare cu cel al lui Meredith. Încruntă sprâncenele și se așeză într-un fotoliu nou-nouț, cum arăta de altfel toată mica sală de așteptare.

Era o încăpere cu un aspect confortabil. Canapeaua și scaunele erau acoperite cu un material înflorat în tonuri pastel, care se armoniza perfect cu mocheta de culoarea fildeșului, vizibil pusă de curând.

Conform spuselor doctorului Collins, se aștepta să întâlnească o psihologă experimentată, învechită în meserie, și el cerceta locul cu oarecare uimire. Revistele care zăceau pe măsuța joasă se adresau mai cu seamă adolescenților, cu excepția a două reviste sportive.

Răsfoi distrat una dintre ele. Îi era imposibil să se concentreze asupra lecturii în momentul acesta. Un singur gând îl preocupa: să vină în ajutorul surorii sale. Încercă să vadă încăperea

cu ochii lui Meredith. Se va simți oare suficient de în largul ei aici, ca să-și destăinuiască temerile psihologei? Aceasta îi va inspira oare încredere?

Hugues zări o ușă care permitea probabil accesul în biroul terapeutei. Începu s-o fixeze cu nerăbdare. Ceasul lui arăta ora două. Doctorița Simpson nu va întârzia fără îndoială să se arate.

Hugues se întorsese din Nepal seara trecută și starea în care o găsise pe sora lui îl alarmase. De aceea, începuse imediat demersurile necesare pentru a încerca să îndrepte lucrurile. Fiecare minut care trecea i se părea de o importanță capitală. Pe de altă parte, era foarte exigent în ceea ce privea punctualitatea și se pregătea să tune și să fulgere împotriva doctoriței când auzi un zgomot în spatele ușii.

Se ridică imediat și avansă spre doctorița Simpson, cu mâna întinsă, încercând să-și ascundă surpriza. Rebecca Simpson era foarte diferită de ceea ce-și imaginase. Mai tânără decât el, nu era lipsită de farmec. El îi întinse mâna privind cu atenție această față cu trăsături ascuțite. Nu era cu adevărat frumoasă cu părul des și castaniu strâns în coc la ceafă, dar ochii ei migdalați sclipeau de inteligență.

El o urmă în cabinet, observând că taiorul gri-deschis nu dezvăluia mare lucru din silueta ei. Redeveni imediat stăpân pe sine. Scopul vizitei lui nu era legat de măsurile interlocutoarei sale...

Încăperea aceasta, asemenea sălii de așteptare, degaja calm și confort. Aici te simțeai în siguranță. Doctorița Simpson își reluă locul, în spatele unui vechi birou din lemn de acaju datând de la începutul secolului. Ea îi indică un scaun din fața ei. El se așeză, observând că încăperea era amenajată ca un salon, cu o canapea și fotolii.

Privirea lui se îndreptă apoi spre tânăra femeie. Cenușiul-verzui al ochilor ei adumbriți de gene lungi negre îi accentua paloarea tenului. Gura ei cărnoasă era foarte ușor rujată și purta drept orice bijuterie o pereche de cercei mari de aur.

Ea își încruntă puțin sprâncenele și tuși ușor ca să-și readucă la realitate ipoteticul pacient.

– Iertați-mă, murmură el zâmbind. Suport urmările decalajului orar.

Ea clătină din cap, vizibil puțin convinsă. Cum să nu se arate severă, de vreme ce el o supusese unei inspecții cam îndrăznețe...

Luă un mic carnet care se afla pe masa ei de lucru.

– Bine, care este obiectul vizitei dumneavoastră? se interesă ea cu o voce ușor răgușită.

– De fapt, este vorba despre sora mea. Medicul ei curant, doctorul Collins, mi-a recomandat să mă adresez dumneavoastră.

Se opri, neștiind foarte bine cu ce să înceapă. Trebuia să-i vorbească oare despre șocul pe care-l încercase revăzând-o pe Meri la aeroport, după doi ani de absență? Despre înfățișarea ei plăpândă și despre refuzul ei de a mânca, oricât de mult stătea la masă? Oftă, întrebându-se dacă nu era preferabil să abordeze imediat problema mamei lor. Să-i vorbească despre cele patru căsătorii succesive ale ei și despre noul lor tată vitreg.

Hugues își drese glasul, dar Rebecca Simpson se hotărî să intervină.

– Voi încerca să vă ușurez sarcina explicându-vă metodele mele de lucru.

El încuviință cu un semn din cap.

– Sunt specializată în terapia familială. Asta înseamnă că primesc întreaga familie pentru a trata adolescentul. În general, refuz să mă ocup de pacient în mod individual. Mi se întâmplă ocazional să primesc cupluri fără copiii lor, dar niciodată copii fără părinții lor.

– Înțeleg... zise el.

Îi era greu să și-o imagineze pe mama lui și pe noul ei soț, Georges, asistând cu regularitate la ședințe de pshihoterapie în compania lui Meri. Ei erau ferm convinși că fata se simțea de minune și că totul era în ordine. Nu vor accepta niciodată să participe la această intervenție care i-ar obliga să fie puși din nou în discuție.

– Ce înțelegi prin „familie"? întrebă el în cele din urmă.

El ar fi fost încântat s-o însoțească pe Meredith și s-o ajute să-și recapete rapid echilibrul psihic.

– Oamenii care locuiesc cu persoana aflată în dificultate. Uneori, cei care trăiesc în altă parte, dar sunt totuși parte integrantă din universul pacientului. În cazuri deosebite, insist ca oricine să participe la ședințe.

– Pentru ca să vă mărturisesc totul, cred că va fi destul de dificil să-i fac să vină pe toți trei, aproximativ o dată pe săptămână: mama mea, al patrulea ei soț și sora mea. În ceea ce o privește pe aceasta din urmă, ea se va dovedi cu siguranță cea mai reticentă, dar iau asupra mea sarcina de-a o covinge, cu riscul de a folosi maniera forte.

Tăcu apoi, încercând să-și imagineze tabloul familial... Meredith, slabă ca un țâr, în uniforma ei școlară, ar rămâne ghemuită într-un colț. Mama lor va fi, evident, îmbrăcată elegant și perfect coafată. Conform obiceiului, va monopoliza conversația, cu acea frumoasă siguranță care o caracteriza.

Și apoi, va mai fi acolo George. Cu maxilarul pătrat, cu înfățișarea energică și carura impunătoare. George, care va aproba cu un semn din cap cel mai neînsemnat gest sau cuvânt al soției lui.

Hugues își trecu mâna peste frunte. Vor refuza cu siguranță să se lanseze în această aventură. Avusese nevoie de nu mai

puțin de trei ore ca să le explice cât de important era să ia legătura cu doctorul Collins. La sfârșitul conversației lor telefonice, atunci când el rostise cuvântul „psiholog", Sybil se făcuse stacojie la față. Iată de ce nu se îndoia o singură clipă de răspunsul lor...

– De ce suferă exact sora dumneavoastră? se interesă doctorița Simpson.

– Nu mai mănâncă.

Urmări cu atenție fața interlocutoarei, așteptându-se să citească pe ea vreo reacție, dar aceasta nu se despărți de calmul ei.

– Acum doi ani, când am părăsit-o, continuă el, avea acea înfățișare bucălată a copiilor de vârsta ei. Mă gândeam că-și va pierde puțin din greutate crescând, dar nu că va ajunge să semene cu un arac! Medicul ei curant mi-a spus că a pierdut șapte kilograme într-un an; La vârsta ei, asta poate avea consecințe serioase. Dacă nu reîncepe să se hrănească normal, mă tem ca starea ei de sănătate să nu devină alarmantă.

– Unde se află tatăl acestei adolescente?

Hugues ridică din umeri.

– A fost penultimul soț al mamei. El nu se interesa decât foarte puțin de Meri. Cred că trăiește actualmente în Germania.

– S-ar părea că stabilitatea nu este proprie familiei dumneavoastră, remarcă ea pe un ton neutru.

– Într-adevăr, încuviință el cu o grimasă.

Numeroasele căsătorii ale mamei lui semănau mai mult cu niște pofte subite decât cu dorința profundă de a se uni cu cineva.

Soarele se ascunse în spatele norilor și câtva timp încăperea se cufundă în penumbră. Hugues se surprinse din nou că o cercetează atent pe Rebecca Simpson. Lumina difuză îi accentua cenușiul ochilor.

– Ce ar trebui făcut, după părerea dumneavoastră? întrebă el.

– Personal, consider psihoterapia familială deosebit de eficace pentru îngrijirea anorexicilor, adică a celor care suferă de inapetență, de lipsa poftei de mâncare.

El clătină din cap cu un gest de nerăbdare. Cunoștea desigur că răul de care suferea sora lui se numea „anorexie". Nu se deplasase până aici ca să afle acest diagnostic, ci mai degrabă pentru a încerca să-i găsească o soluție.

– Genul acesta de problemă este în mod obișnuit legat de medicul de familie, reluă ea. În consecință, mi se pare fundamental ca întreaga familie să participe la ședințe.

Tonul straniu al vocii ei îl captiva.

– Potrivit spuselor dumneavoastră, există totuși puține speranțe ca părinții să se supună acestui tratament, nu-i așa?

– Eu... aș putea s-o însoțesc pe Meredith. Vreau să spun, prin asta, să asist la ședințe. La urma urmei, este sora mea vitregă...

– După cum mi s-a părut că înțeleg, n-ați văzut-o de doi ani?

– Într-adevăr. În această perioadă de timp am lucrat în Nepal. Dacă aș fi putut ghici că slăbește, aș fi încercat să mă întorc mai repede. Dar nici în scrisorile ei și nici în cele ale părinților nu se făcea aluzie la vreo problemă de genul acesta. Și nu mi-au trimis niciodată fotografii.

– Nepal, repetă Rebecca Simpson, visătoare. Este fără îndoială o țară minunată pentru oamenii care practică escaladele în munți.

– Eu n-am riscat s-o fac decât o dată.

– De ce?

– Traseele acelea sunt extenuante, explică el cu un aer obosit.

Trebuia să se ducă acasă, să facă un duș și să se întindă în pat. Reușea doar cu prețul unui efort supraomenesc să-și țină ochii deschiși, ațintiți asupra interlocutoarei sale. Un surâs trecător îi ilumină acesteia fața până atunci serioasă și el o găsi dintr-o dată frumoasă.

Viața lui semăna cu un infern după ce-și văzuse sora la aeroport și n-o recunoscuse decât pentru că stătea lângă mama lui. În ciuda senzației de epuizare împotriva căreia încerca să lupte, această prezență feminină îi dădea un sentiment de siguranță. Tensiunea nervoasă care-l stăpânea după revenierea în Statele Unite se risipea încetul cu încetul.

Poseda poate un talent ciudat pentru a-i face pe oameni să se simtă în largul lor. Dacă așa stăteau lucrurile, îi va fi de mare ajutor surorii lui.

– Cred că ar fi preferabil să vă duceți sora la una dintre colegele mele, declară ea atunci. Este vorba în același timp și de o prietenă, în care știu că veți putea avea încredere. Practică psihoterapia de grup cu câțiva adolescenți care suferă de anorexie și, până acum, a obținut rezultate excelente.

Ea deschise sertarul central al biroului și scoase o carte de vizită pe care i-o întinse. Pe ea era înscris numele Alice Fairweather, cu adresa cabinetului și numărul de telefon.

Hugues își ridică ochii.

– Doctorul Collins, medicul curant al surorii mele, mi-a lăudat îndelung meritele dumneavoastră...

Ezită o clipă înainte de a continua.

– Aș prefera s-o îngrijiți dumneavoastră pe Meri.

Rebecca Simpson se încruntă.

– Dacă dumneavoastră credeți că veți reuși să le convingeți pe aceste trei persoane să vină cu regularitate în cabinetul meu,

nu văd, desigur, nici un inconvenient. În caz contrar, însă, îmi este imposibil să acționez. Dar v-o recomand cu insistență pe doctorița Fairweather.

Era încântătoare... deși încăpățânată. Hugues suspină, punându-și un picior peste celălalt. Trebuia, așadar, să se resemneze să contacteze o altă psihologă, în timp ce el intenționa deja s-o întâlnească pe doctorița Simpson pe un teren mai puțin profesional.

Ochii lui se îndreptară atunci asupra diplomelor agățate pe perete. Erau completate cu numele de D. Rebecca Simpson.

– Mai aveți și alte întrebări de pus? întrebă ea.

El își dădu seama că, din nou, rămăsese prea mult timp tăcut.

– Mă gândeam că... începu el.

Inspiră adânc și adăugă:

– Nu sunt oare puțin răspunzător pentru această stare a lucrurilor? Poate că asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram plecat în Nepal...

Pândea o oarecare reacție pe figura ei, dar ea replică liniștit:

– Vreți să spuneți că sora dumneavoastră a încetat să mănânce după ce ați plecat?

– Este o eventualitate... N-aș fi părăsit-o niciodată dacă aș fi detectat cea mai mică fisură în comportamentul ei. Părea atât de fericită în urmă cu doi ani... abia acum înțeleg că se bizuia mult pe mine și că jucam într-un fel rolul de tată.

– Ce vârstă are? întrebă ea încet.

– Treisprezece ani.

– Intra așadar în pubertate în momentul plecării dumneavoastră.

Ea schiță un surâs și el avu din nou impresia că fața i se lumina.

– Copiii de vârsta asta sunt adeseori predispuși la acest gen de problemă, îi explică ea. Este foarte probabil ca absența dumneavoastră să fi avut o influență asupra echilibrului ei.

Hugues se ridică și se plimbă nervos prin încăpere înainte de a se apleca pe fereastra care dădea spre universul de beton al marilor edificii înconjurătoare. Își trecu privirea peste parcarea și mica grădină a imobilului. Cerul era de un albastru strălucitor, culoare specifică primelor zile de primăvară la San Francisco.

Copacii se împodobeau cu o mulțime de frunze de un verde palid, iar cântecele păsărilor umpleau aerul. Două adolescente pe biciclete traversau strada râzând în hohote. Sora lui ar fi trebuit să fie și ea afară, ca să profite de acest soare frumos, să stea de vorbă cu prieteni de aceeași vârstă, în loc să stea închisă în camera ei.

Hugues închise ochii, copleșit de această situație. De ce o abandonase pe Meredith? Sybil nu se arătase niciodată deosebit de afectuoasă cu unica ei fiică. Cu el fusese mult mai maternă, dar asta se întâmpla în copilăria lui, pe vremea când tatăl lui încă mai trăia.

De altfel, nu era cu adevărat sigur că ea luase cele mai bune hotărâri în privința lui. Poate că tatăl lui compensa această lipsă de simț al responsabilității. Hugues nu acordase niciodată cu adevărat atenție acestei probleme.

Oricum ar fi fost, indiferența ei față de Meri era incontestabilă. Nu se prefăcea că se interesează de ea decât în prezența prietenilor sau a lui Georges. Meredith constituia un subiect de conversație care-i permitea să se pună în valoare.

Cât despre Georges, el nu se pasiona decât pentru golf și mașini. Se mărginea să critice comportarea fiicei lui vitrege când se ivea ocazia, și considera că sarcina lui educativă se oprea aici.

Părăsind casa cu doi ani în urmă, Hugues știa că Meri o să-i lipsească. Îi plăcea felul în care râdea la glumele lui, inter-

minabilele lor partide de tenis, în fine, complicitatea lor. Dar nu concepuse o singură clipă că plecarea lui va provoca un gol afectiv fetiței care era ea atunci.

Doctorița Simpson n-avea nici un mijloc să verifice că anorexia adolescentei era datorată acestei lungi absențe. Cu toate acestea, Hugues se simțea vinovat. Dacă ar fi rămas în California, sau cel puțin în Statele Unite, ar fi intervenit înainte ca tulburările lui Meri să ajungă la asemenea proporții.

Sybil și Georges nu remarcaseră nimic alarmant și se încăpățânau să afirme că fata lor este sănătoasă tun. O găseau desigur foarte îndărătnică, dar, în orice caz, nu considerau că problema era gravă.

– Presupun că sora dumneavoastră a crescut într-un mediu burghez și frecventează un colegiu particular.

Tonul acestei voci îl readuse imediat pe Hugues la realitate.

– Joacă fără îndoială tenis, este înscrisă la o școală de dans și poate chiar că ia lecții de pian, continuă Rebecca Simpson. Obține rezultate școlare onorabile, dar totuși nu suficiente pentru a-i satisface întru totul sau pentru a-i impresiona pe părinții ei. Este întotdeauna corect îmbrăcată, prietenii ei aparțin aceleiași clase sociale ca ea, și comportarea ei este ireproșabilă.

El se întoarse spre tânăra femeie. Aceasta stătea acum picior peste picior și el îi admiră finețea gleznelor.

– Descrierea dumneavoastră se potrivește destul de bine lui Meredith, murmură el.

– Simplă rutină profesională! Oricum, cred că ar trebui să evitați să vă consumați energia căutând vinovații. În starea actuală a lucrurilor, este mai important de încercat remedierea problemei decât să i se caute originea.

– Să ne imaginăm că sunt răspunzător de această situație. Ce comportare m-ați sfătui să adopt?

Ea notă ceva în carnetul ei și reflectă înainte de a răspunde:

– Îmi este cam greu să mă pronunț deoarece n-o cunosc pe sora dumneavoastră. Cu toate acestea, v-aș recomanda să nu abordați capitolul hranei cu ea. Încercați să rămâneți în afara acestei probleme, înconjurând-o totodată cu afecțiunea dumneavoastră. Și duceți-o la Alice Fairweather.

Puse stiloul pe masă, ca și cum considera întrevederea încheiată. Hugues nu concepea totuși să plece în felul acesta. El arătă una dintre diplomele agățate pe perete și întrebă:

– Ce înseamnă acest „D." plasat înainte de Rebecca Simpson?

Peste buzele pline ale interlocutoarei lui trecu umbra unui surâs.

– De ce îmi puneți această întrebare?

– Voiam să vă spun pe nume, replică el cu sinceritate, dar mi-e greu să ghicesc dacă este vorba de Diane, Dorothy, Daisy sau altul...

Ea își înclină ușor capul și-l cercetă cu acea expresie de nepătruns care lui îi displăcea atât de mult.

– Dominique? Danielle? Daphne? insistă el.

– Prietenii îmi spun Rebecca, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce blândă, întorcându-și privirea.

Ce însemna oare această remarcă? Cu greu se putea considera drept unul dintre prietenii ei, de vreme ce tocmai o cunoscuse.

– Ah! Și ce nume vă dați oamenilor pe care îi întâlniți pentru prima dată? se interesă el, cu o licărire ironică în fundul ochilor.

Ea nu-și părăsi aerul serios.

– Cred că tot Rebecca. În ceea ce-i privește pe pacienții mei, ei obișnuisc să mă numească „doctorița Simpson".

El în ce categorie intra oare? Se hotărî să afle care este adevărul.

– Îmi permiteți să vă spun Rebecca?

– Nu văd nici un inconvenient, dacă îmi promiteți totodată să recurgeți la serviciile Alicei Fairweather, răspunse ea zâmbind.

– Îmi veți permite totuși să vă cer sfatul, din când în când?

– Nu țin nicidecum să intervin în munca Alicei. Mi se pare preferabil să vă adresați ei dacă aveți vreo incertitudine... în măsura în care o va îngriji pe sora dumneavoastră, evident.

– Evident, repetă el.

De ce îngăduise să-i spună Rebecca, dacă n-avea nici o șansă s-o revadă? Nu manifesta, în mod vizibil, nici cea mai mică dorință de a-l întâlni din nou. Era fără îndoială căsătorită sau logodită. Nu reuși să-și stăpânească un căscat.

– Iertați-mă. M-am întors ieri seară din Nepal și n-am avut deloc timp să mă odihnesc.

Ea clătină din cap și el înțelese că întrevederea era încheiată. Cele patruzeci și cinci de minute cât dura fiecare vizită trecuseră deja? O privi lung, ca și cum voia să-și întipărească în memorie trăsăturile ei.

Regretă o dată mai mult că părul ei era strâns la ceafă, ceea ce-i conferea o înfățișare severă. De atlfel, felul în care se îmbrăca nu era nici el al unei femei care dorește să atragă privirile bărbaților. Și cu toate acestea, vocea și surâsul ei degajau un farmec aproape magnetic. De ce oare nu zâmbea mai des?

– Ei bine, vă mulțumesc pentru ajutorul dumneavoastră, spuse el întinzându-i mâna. Sper să am ocazia să vă revăd...

Hugues ar fi invitat-o bucuros la cină dacă ar fi zărit cel mai mic licăr de interes în privirea ei. Dar ea abia dacă renunțase o clipă la atitudinea ei profesională în timpul întrevederii.

– Aș dori să mă țineți la curent cu progresele surorii dumneavoastră, declară ea spre marea lui uimire.

Va avea cel puțin o scuză ca să-i telefoneze... Înclină capul și se îndreptă spre ușă.

– Puteți ieși și pe aici, spuse ea arătându-i o ușă mică de lângă biroul ei. Pe aici, nimeni nu riscă să aibă întâlniri incomode în sala de așteptare.

– Hm! Asta dă impresia unei plecări pe furiș după o întâlnire nepermisă... V-a mai spus-o cineva?

Ea reflectă o clipă.

– Nu. Sunteți prima persoană care face o astfel de observație. Ca să vă mărturisesc totul, nu m-am gândit niciodată la asta.

Își însoți răspunsul cu un surâs radios și el simți brusc că-l lasă curajul. Se repezi pe culoar, ca să nu cedze tentației de a rămâne.

Traversă parcarea imobilului și, ajungând în fața mașinii sale, își ridică ochii spre etajul al patrulea. I se păru că distinge o umbră la fereastră. Privi mai atent, nu mai văzu nimic și ridică din umeri.

Hugues se așeză la volanul mașinii. Va încerca s-o mai întâlnească pe doctorița Rebecca Simpson. Cel puțin încă o dată.

Capitolul 2

Rebecca era aplecată pe fereastră atunci când Hugues Wells ajunse în parcare. Se îndepărtă cu promptitudine când el își ridică privirea în direcția ei. O văzuse fără îndoială. De altfel, de ce ar trebui să se simtă jenată? Nu avea oare obiceiul să privească afară pregătindu-se să-l primească pe pacientul următor?

Aruncă o privire scurtă ceasului și se așeză în spatele vechiului birou de lemn. Aparținuse unuia dintre prietenii ei, care i-l dăruise. Îi rezervase la început un loc de onoare în casa ei, apoi își dăduse seama că era mai folositor la cabinet, având în vedere timpul pe care-l petrecea aici.

Era vorba de o mobilă foarte frumoasă, pe care prietenul ei o îngrijise cu dragoste timp de cincizeci de ani. Tăblia, patinată, era acoperită cu mici zgârieturi superficiale care dovedeau o lungă experiență. Această masă de lucru îi era dragă Rebeccăi și era fericită s-o regăsească în fiecare luni dimineața.

Mângâie încet lemnul care mirosea plăcut a ceară. Îi mai rămâneau câteva minute de răgaz înainte de sosirea pacientului următor.

Rebecca își încruntă brusc sprâncenele. Uitase să-i precizeze lui Hugues Wells că nu încasa onorarii pentru o primă vizită. Problemele materiale nu păreau de altfel să-l preocupe deloc. Avusese timp să observe că purta haine scumpe.

În timpul consultațiilor ei, avea rareori ocazia să întâlnească bărbați de genul lui. Era obligată să recunoască faptul că personajul acesta o interesase cel puțin la fel de mult ca obiectul vizitei sale. Întoarcerea lui acasă nu va întârzia s-o ajute pe adolescentă să se refacă. El nu avea, în mod vizibil, obiceiul să ocolească problemele, ci mai curând să le înfrunte în scopul de a le da rapid de capăt.

Pe lângă asta, absența lui îi permitea să aibă o viziune obiectivă asupra situației, ceea ce nu era fără îndoială cazul nici al mamei, nici al tatălui vitreg. Aceste regăsiri familiale îl șocaseră probabil și-l tulburaseră.

În ciuda părului creț puțin prea lung, Rebecca fusese impresionată favorabil de fizicul lui. Nasul lui ușor încovoiat și mustața fină adăugau caracter trăsăturilor regulate, dar ea fusese fermecată mai ales de privirea lui de jar. Atitudinea lui indica o anumită siguranță. Gesturile precise îi puneau în valoare silueta puternică și zveltă.

Rebecca nu încercase de mult timp o asemenea atracție pentru un bărbat. Ea știa totuși că nu avea aproape nici o șansă să-l revadă, deoarece i-o recomandase pe Alice. Îi va telefona poate într-o zi ca să-i vorbească despre sora lui, dar nimic nu era mai puțin sigur.

Mai bine să facă apel la acel simț al realității cu care se mândrea și să înceteze să se gânească la Hugues Wells. Oricum, avea foarte puțin timp de consacrat unui bărbat în starea actuală a lucrurilor. Viața profesională îi solicita toată energia.

Un mic bec roșu se aprinse pe biroul ei, semnalând sosirea următorului pacient.

Suspină și se ridică pentru a întâmpina un copil de zece ani care suferea de cleptomanie, însoțit de sora lui mai mare și de părinți.

*
* *

Șase ore mai târziu, Rebecca închidea ușa cabinetului său. Vizitele începuseră la prânz și ea lucrase de atunci fără întrerupere, fără să-și acorde cea mai mică pauză. Majoritatea pacienților ei erau nevoiți să respecte orarul locului lor de muncă; drept urmare, cabinetul ei nu se golea la ora prânzului și la sfârșitul după-amiezii. Mâncase un biscuit între două consultații și se felicita pentru asta, deoarece acum se simțea prea obosită ca să gătească și chiar să se așeze la masă.

Rebecca luă liftul ca să ajungă în parcarea subterană a imobilului și se instală cu un suspin de mulțumire în Peugeot-ul ei alb. Vehiculul acesta era pentru ea un simbol al luxului, după acei ani lungi de studii pe durata cărora nu-și permisese nici o cheltuială inutilă. Hugues Wells, care conducea probabil un Porsche sau un Mercedes, nu simțea cu siguranță tot atâta plăcere ca ea, urcând în mașina lui.

Traversă străzile din San Francisco, puțin aglomerate la ora aceasta, apoi încetini în sfârșit în fața micului imobil situat în inima orașului. Cabinetul ei se găsea în cea mai apropiată periferie și ea străbătea întotdeauna acest drum într-o jumătate de oră, cu o strângere de inimă. Ar fi preferat să locuiască într-o

casă cu grădină, în împrejurimile orașului San Francisco. La drept vorbind, însă, își petrecea atâtea ore închisă în cabinetul ei încât ar fi profitat foarte puțin de un mediu mai tihnit.

Evident, pisicile ei, Ferdinand și Isabella, ar fi preferat să-i aștepte întoarcerea țopăind prin iarbă. Cu toate acestea, ea le știa mai în siguranță închise în apartament, la adăpost de automobile și de câinii din cartier.

Rebecca introduse o cartelă din plastic într-o fantă specială, aflată lângă portalul de intrare, și acesta se deschise încet. Își recuperă cartela și traversă aleea care ducea la garajul a cărui ușă se ridică ascultătoare.

– Rebecca!

Întoarse capul și o descoperi pe Madeleine lângă intrarea în garaj.

– Madeleine, într-o seară n-o să te observ în întuneric și o să trec cu mașina peste tine! exclamă ea scoțând capul pe fereastră. Trebuie să-ți reamintesc că ești însărcinată în șapte luni și că ai putea să te arăți mai prudentă?

Madeleine izbucni în râs.

– Trebuie să recunosc că am luat puțin în greutate, dar nu sunt încă total neputincioasă! Cal tocmai s-a întors de la clinică și am pregătit o pizza. De ce n-ai cina cu noi? Va fi gata în vreo douăzeci de minute.

Madeleine și Cal locuiau în imobilul vecin.

– Excelentă idee! Asta îmi lasă exact timpul necesar să mă schimb și să hrănesc pisicile. Pe curând!

Rebecca își puse mașina la adăpost în garaj și urcă la apartamentul ei. Deschise ușa, apăsă întrerupătorul și încercă același șoc pe care-l resimțise în urmă cu trei săptămâni. Era

aproape o lună de când se terminaseră lucrările de zugrăvire, dar încă nu se familiarizase cu noua înfățișare a apartamentului ei.

Nemulțumită de tapetul cenușiu care acoperea pereții, ceruse lucrătorilor să zugrăvească holul, bucătăria și salonul în alb. Alesese un bleu cu nuanțe de mov pentru dormitor, în care domnea încă o mare dezordine, având în vedere că n-avusese deloc timp să-l rearanjeze.

Pisicile se apropiară și se frecară torcând de gleznele ei. Rebecca le mângâie zâmbind.

– Nu mă luați drept proastă, le spuse ea. Știu sigur că nu duceți lipsă de afecțiune, ci mai curând de hrană. Nu sunteți decât niște ipocrite!

Îl culesese pe Ferdinand – un motan mare, tigrat, cu ochii verzi – de pe stradă, cu câțiva ani în urmă. Își dăduse seama că, sosind în acest apartament nou, se va simți foarte singur aici, din cauza numărului mare de ore pe care ea le petrecea la cabinet. De aceea, îi cumpărase o tovarășă cu blană neagră și lucioasă, Isabella.

Tânăra femeie își schimbă costumul sobru fustă-taior cu niște blugi și un pulovăr din bumbac alb; după care deschise dulapul din bucătărie și scoase o sticlă de vin. Era o bucătăreasă nepriceputǎ și prefera de aceea să contribuie în felul acesta la masa lui Cal și a Madeleinei, decât să-i pedepsească ducându-le una dintre acele mixturi scârboase cărora numai ea singură le cunoștea secretul!

Madeleine nu bea în momentul acesta, dar Rebecca știa că soțul acesteia, Cal, aprecia vinul. Turnă aceeași cantitate de hrană în cele două boluri și chemă animalele, care nu se lăsară rugate.

Coborî cu pași repezi și străbătu cei câțiva metri care o despărțeau de prietenii ei. Îl sărută pe Cal pe obraz și-i întinse sticla. Call și cu ea se cunoscuseră în facultate, apoi urmaseră același stagiu de specializare într-o clinică psihiatrică. Acesta continua să lucreze acolo cu jumătate de normă. Între timp, se căsătorise cu Madeleine și, datorită vecinătății locuințelor lor, Rebecca îi vedea cu regularitate.

Madeleine puse masa în bucătărie și se așezară ca să mănânce enorma pizza care trona pe masă.

– Astăzi am vorbit la telefon cu Ed Blake, zise Cal. Mi-a cerut vești despre tine, Rebecca.

– Cal, te rog! exclamă Madeleine.

De origine scandinavă, acesta avea păr lung și blond, iar tenul lui deschis la culoare roșea la cea mai mică nemulțumire. În clipa de față, obrajii lui căpătară o culoare stacojie. Rebecca luă o înghițitură de vin, ca și cum nu remarcase nimic.

– Ai dreptate să nu-i dai atenție, îi spuse Madeleine prietenei sale. A fost întotdeauna lipsit de tact.

– Nu-i adevărat, protestă Cal. Pot să mă arăt foarte delicat când este cazul. O cunosc însă pe Rebecca de mult timp și consider că este mai important să-i vorbesc deschis decât să mă ascund în spatele unor atitudini prevenitoare socotite de bonton în societate.

Rebecca își ridică încet privirea și-și dădu seama că tânăra femeie nu era deloc dispusă să renunțe atât de ușor.

– Prietenia pe care i-o porți Rebeccăi nu-ți permite în nici un caz s-o superi. Nici măcar n-ar fi trebuit să rostești numele lui Ed Blake.

– Și de ce nu? insistă Cal balansându-se pe scaunul lui. Ed s-a maturizat mult în ultimul timp. Sunt ferm convins că de acum înainte este pregătit să-și asume o legătură sentimentală stabilă. Și cum Rebecca nu l-a găsit încă pe bărbatul vieții ei...

– Ești îngrozitor, Cal! Taci! îi aruncă tânăra lui soție, ai cărei obraji erau acum de un roșu-aprins.

Rebecca își înghiți cu greutate nodul din gât înainte de a se hotărî să intervină.

– La drept vorbind, cred că nu voi mai accepta să mă căsătoresc cu Ed, chiar dacă mi-ar cere-o în genunchi, declară ea cu calm. Am fost foarte naivă pe vremea aceea, dar de atunci am evoluat. Prin urmare, dacă îți vorbește despre mine, răspunde-i că îmi merge foarte bine și schimbă vorba.

– Rebecca, știi fără îndoială că bărbații care divorțează reflectează de două ori înainte de a se angaja într-o altă aventură. Sunt convins că Ed ți-a apreciat întotdeauna calitățile la justa lor valoare.

Vizibil mulțumit de această tiradă, Cal se servi cu ultima bucată de pizza. Madeleine suspină și se ridică ținându-se de mijloc.

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, eu trec în salon; scaunele sunt mai confortabile acolo.

Cal se ridică imediat ca s-o însoțească.

– Pun farfuriile în mașina de spălat vase și vă urmez, declară Rebecca, însoțind vorba cu fapta.

Nu punea la îndoială bunele intenții ale lui Cal, dar această conversație i se păruse dintre cele mai greu suportabile. Aventura ei cu Ed Blake fusese prima din existența ei și în starea actuală a lucrurilor; se întreba dacă nu va fi și ultima.

De când își deschisese cabinetul nu întâlnea decât puține persoane ale sexului opus susceptibile s-o intereseze, iar munca o absorbea atât de mult încât se apleca rareori asupra golului din viața ei afectivă.

Contrar a ceea ce afirmase Cal, se gândea la Ed mai des decât ar fi trebuit. Se întreba și acum care fuseseră motivele eșecului ei sentimental. Câteodată, întorcându-se acasă după o zi de muncă dură, ardea de dorința de a-i povesti unele evenimente lui Ed. Și apoi își amintea brusc că n-avea întâlnire cu el.

Închise capacul mașinii și o conectă. Traversă sufrageria care era goală și cufundată în întuneric, apoi se îndreptă încet spre salon. Cal și Madeleine abia cumpăraseră acest apartament care le înghițea toate economiile și unele încăperi nu erau încă aranjate, din lipsă de posibilități.

Vocea lui Cal ajunse până la Rebecca.

– Ea nu iese decât rareori. Are puține șanse să-l întâlnească pe alesul inimii lucrând cu o asemenea îndârjire!

Madeleine era întinsă alene pe o canapea tapițată cu catifea albastru-închis.

– Poate că nu dorește să se lanseze imediat într-o altă legătură sentimentală. De ce nu vorbim despre altceva până la întoarcerea ei?

Obrajii tinerei femei erau ușor colorați și Rebecca presupuse că discutaseră fără îndoială despre fosta ei legătură cu Ed. Potrivit obiceiului său, Cal nu părea deloc hotărât să dea înapoi.

– Am o idee, continuă el entuziasmat. Ar trebui să-i invităm pe amândoi la cină, fără s-o prevenim pe Rebecca despre prezența lui Ed.

– Iată propunerea cea mai stupidă pe care am auzit-o vreodată! Ce se întâmplă cu tine, Cal? De ce ții cu tot dinadinsul să faci pe mijlocitorul?

– Trăsătura aceasta de caracter vine probabil de la mama. Trebuie oare să-ți reamintesc că ea ne-a prezentat pe unul celuilalt?

Rebecca alese acest moment ca să apară. Pătrunse în salon cu zâmbetul pe buze.

– Totul este în ordine la bucătărie, anunță ea pe un ton vesel.

– Ești o comoară! Acum stai jos și odihnește-te. A trecut atâta timp de când n-am stat de vorbă, să profităm de ocazie... dacă ne lasă Cal răgazul.

Acesta sări în picioare.

– Ca să vă dovedesc noblețea mea sufletească, o să mă retrag la bucătărie ca să pregătesc un ceai. Veți putea astfel să vă dedați ocupației voastre preferate fără mine. Poate că Rebecca va consimți să asculte de glasul rațiunii, Madeleine...

El părăsi încăperea.

– Nu mai vreau să-l revăd pe Ed, murmură Rebecca. Promite-mi că nu vei încerca nimic.

– N-ai de ce să te temi. Orice ar pretinde Cal, eu nu l-am considerat niciodată pe Ed o persoană potrivită pentru tine. E timpul să-l uiți.

Își cufundă ochii ei mari, albaștri în cei ai prietenei sale și adăugă:

– Și cel mai bun mijloc de a înceta să te gândești la un bărbat este să te interesezi de altul. A trecut aproape un an decând s-a terminat povestea voastră. Ai întâlnit pe cineva care să-ți placă, de curând?

Rebecca șovăi. O iubea mult pe Madeleine, dar nu avea obiceiul de a face confidențe. Și asta i se părea cu atât mai ridicol cu cât în situația de față n-avea practic nimic de povestit.

– Ei bine... am primit vizita unui domn foarte seducător în după-amiaza asta. E vorba despre fratele unei adolescente suferinde de anorexie. Dar situația n-are nici o șansă să evolueze.

– Asta dovedește cel puțin că reîncepi să privești ce se întâmplă în jurul tău. Și care a fost atitudinea lui față de tine?

Reflectă o clipă înainte de a răspunde:

– Cred că n-a văzut în mine decât psihologul, ceea ce este normal.

– Dar te-ar deranja dacă ți-ar arăta un alt interes în afara celui profesional? insistă Madeleine.

– Îmi este greu să-ți răspund. Dacă mă ocup de familia lui, aș prefera să evit să am o legătură... mai personală cu el. Asta ridică adeseori probleme.

– Bine, cum este?

Rebecca își lăsă capul pe spate și suspină.

– La drept vorbind, nu știu nimic despre el. Nu știu care este profesia lui, care sunt preferințele lui, și altele... Are o soră mai mică pe care o iubește mult și el tocmai s-a întors din Nepal unde a stat doi ani, din motive de serviciu.

– Nepal? repetă Madeleine.

Ea se ridică imediat și se repezi la un vraf de ziare de pe o măsuță joasă.

– Mi se pare că am citit ceva despre o industrie locală care a luat ființă în Nepal. Poate că e vorba de unul dintre colaboratorii lor.

Nu se mai auzi apoi decât foșnetul paginilor care se întorceau, și Rebecca aștepta cu nerăbdare ca Madeleine să găsească articolul în chestiune, încercând să judece rațional. San Francisco adăpostea fără îndoială numeroase întreprinderi care deschideau sucursale în Nepal. Existau puține șanse ca această notiță de ziar să aibă vreo legătură cu Hugues Wells.

– Iată! exclamă Madeleine fluturând victorioasă un ziar.

Rebecca parcurse rapid cele câteva rânduri pe care prietena ei i le arătase cu degetul. O firmă californiană de confecții se instala în Nepal. Sub articol era o fotografie a consiliului de administrație al acestei companii. Ea îl recunoscu imediat pe Hugues Wells.

– El este! declară ea cu o voce în care se simțea o ușoară exaltare.

Madeleine privi cu atenție fotografia în chestiune, apoi se întinse din nou pe canapea.

– Trebuie să fie o persoană foarte interesantă, declară ea sentențios.

– Probabil...

Rebecca se simți dintr-o dată incapabilă să vorbească despre acest bărbat pe care nu-l cunoștea absolut deloc. La ce bun să-și facă iluzii?

– În realitate, conversația noastră n-a depășit un nivel strict profesional, murmură ea.

Madeleine încuviință cu un semn din cap, sesizând reticența subită a Rebeccăi de a dezvolta acest subiect. Cal apăru în clipa aceea, încărcat cu o tavă pe care o puse pe covor.

– Sper că am rămas suficient de mult timp la bucătărie, doamnele mele, glumi el.

O cercetă cu un ochi critic pe Rebecca, apoi declară pe un ton teatral:

– Rebecca, o idee nebunească îmi trece uneori prin minte; te văd străbătând orașul, cu părul în vânt, cocoțată pe tocuri de cincisprezece centimetri, îmbrăcată cu o bluză transparentă și cu o minijupă strânsă pe corp...

Rebecca clătină din cap, în vreme ce Madeleine o cerceta gânditoare.

– Mi-ai ascuns oare această latură extravagantă a personalității tale? întrebă ea cu maliţiozitate.

– Contrar impresiei de persoană așezată pe care o dau actualmente, am avut o fire cel puțin fantezistă în timpul adolescenței. M-am liniștit după primul an de facultate, dar înainte am avut o viață școlară dintre cele mai agitate. Am trecut de mai multe ori prin fața consiliului profesoral și chiar a fost cât pe ce să fiu eliminată din liceu.

– Mi-e greu să cred! exclamă Madeleine. Și cui se datorează această schimbare radicală?

– Influenței uneia dintre profesoarele mele din ultima clasă de liceu. Era prima dată când un adult mă lua în serios. Cred chiar că o consideram puțin drept mama mea spirituală. De aici a apărut hotărârea de a urma studii de psihologie și ea m-a încurajat pe această cale, sfătuindu-mă să-mi canalizez energia debordantă spre această cauză nobilă.

– Urmarea aparține istoriei, adăugă Cal. Ai legat prietenie cu o profesoară de la universitate, care a murit câțiva ani mai târziu, lăsându-ți moștenire biroul ei și toate lucrările ei de psihologie, nu-i așa?

– Într-adevăr. Este vorba despre Marianne Blanchard. La începutul studiilor, ieșeam mult și îmi petreceam numeroase

nopți dansând, cu acei faimoși pantofi cu tocuri înalte la care făceai aluzie! Putem considera că ea a fost aceea care m-a readus pe drumul cel drept.

– Ce păcat... suspină Cal.

Madeleine își privi cu atenție soțul.

– Voi aștepta așadar nașterea copilașului ca să-mi reînnoiesc garderoba.

Rebecca izbucni în râs.

– Acum că ai descoperit gusturile lui Cal, presupun că nimic nu te va mai putea opri! Nu vă neliniștiți, voi avea eu grijă de copilaș cât timp veți bate voi localurile de noapte! Vreau să mă ocup de el și când te vei duce să faci cumpărăturile de rigoare: o bluză transparentă, o minijupă strânsă pe corp...

– Acord încheiat! declară viitoarea mamă râzând la rândul ei.

Rebecca duse tava înapoi la bucătărie, urmată de Madeleine.

– Ține-mă la curent cu evoluția situației cu Hugues Wells, șopti aceasta.

Rebecca făcu o grimasă.

– Mă tem că nu voi avea mare lucru de povestit.

Își luă rămas-bun de la prietenii ei și se întoarse acasă la ea, respirând aerul răcoros al nopții. Ar fi fost totuși atât de plăcut să-și descarce sufletul în fața Madeleinei, să-i vorbească despre întâlnirile ei cu Hugues Wells, despre sentimentele pe care i le purta... Dar imaginația ei nestăvilită nu era de-ajuns ca să provoace o întâlnire. În mod obiectiv, era imposibil ca el să-i telefoneze pentru o altă consultație la cabinet, după întrevederea lor.

Suspină și intră în dormitor ca să se dezbrace. Nu crezuse niciodată în dragostea la prima vedere, și totuși... Se strecură în așternut și hotărî să-l alunge pe bărbatul acesta din mintea ei.

*
* *

Trei săptămâni mai târziu, Rebecca aranja fișele clienților săi, când citi numele de Meredith Larsen. Spera că adolescenta începuse un tratament cu Alice. Se dădea de capăt acestui gen de problemă, cu condiția de a se interveni la timp. Puse fișa la locul ei și ezită, cuprinsă brusc de dorința de a-și suna colega, pentru a afla dacă Hugues Wells o contactase.

Apoi abandonă această idee. Nu avea suficiente griji cu proprii ei pacienți? În plus, în cazul acesta, nu era deloc sigură că interesul era pur profesional. Se gândise adeseori la Hugues Wells în aceste ultime săptămâni. Prea des.

Ar fi căutat-o fără îndoială dacă sora lui ar fi refuzat o terapie. Ea se ducea probabil la Alice după întrevederea lor și Rebecca nu-l va mai revedea niciodată pe Hugues Wells.

Ridică din umeri și parcurse cu privirea fișa familiei pe care o aștepta. Fiul, un copil de vreo doisprezece ani, devenise expert în arta escapadelor nocturne. Până într-atât încât părinții ajunseseră să scoată clanțele ușilor și cremonele ferestrelor îndată ce se lăsa seara, și intenționau chiar să plaseze bare de fier în fața eventualelor ieșiri.

Nu de mult, băiatul reușise din nou să fugă prin ferestruica de sus a geamului de la bucătărie, în timp ce părinții se uitau la televizor. Rebecca nu se putea împiedica să admire ingeniozitatea adolescentului, dar trebuia găsit un mijloc de a-l împiedica înainte ca familia să se hotărască să pună un gard electric în jurul casei!

Se ridică și-și puse mâinile pe birou, gândindu-se la drumul pe care-l străbătuse după ce-și luase diploma. Își deschisese cabinetul, uimită de numărul pacienților care apelaseră la ea chiar din primele luni. Marianne ar fi fost mândră de ea.

Munca ei nu era atât de pasionantă cum presupusese, dar rămânea totuși foarte mulțumitoare. Ajunsese acum să aibă o clientelă bine stabilită și-și câștiga foarte onorabil existența.

Își privi dintr-o dată cu un ochi critic rochia din jerseu gri. Imediat ce va găsi puțin timp liber, va încerca să îndrepte starea decepționantă a garderobei sale. Se va feri totuși să cumpere veșminte în culori prea vii sau cu forme prea sugestive, pentru a putea să le poarte la cabinet, dar va încerca totuși să aibă o înfățișare mai puțin severă... ceva mai atrăgătoare. Își promise să consacre foarte curând o după-amiază cumpărăturilor, deschise ușa care dădea în sala de așteptare și adresă un surâs familiei care aștepta, cu trăsăturile crispate.

*
* *

Două zile mai târziu, micul bec roșu de pe biroul ei se aprinse și Rebecca își privi ceasul. Erau orele trei și nu avea nici o întâlnire până la patru și jumătate. Își spuse din nou că va trebui să încuie ușa de la intrare când va beneficia de o pauză.

Ridicându-se, își trecu mâna peste fusta cea nouă din tweed roșcat și intră în sala de așteptare. Hugues era aplecat asupra teancului de ziare; cu toate acestea ea îl recunoscu pe loc și sângele îi năvăli în obraji.

– Îmi pare rău că am sosit pe neașteptate, dar mă aflam prin împrejurimi și m-am hotărât să-mi încerc norocul. Am preferat să nu telefonez ca să nu vă deranjez în cazul că ați fi în consultație. Prin urmare, mă pregăteam să aștept cu răbdare.

– Când intră cineva în cabinet, pe biroul meu se aprinde un bec, îi explică ea, ciudat de stânjenită.

Care era oare motivul vizitei lui? Rebecca era cu atât mai încântată să-l revadă cu cât crezuse că asta nu se va mai întâmpla.

– Intrați, murmură ea dându-se la o parte ca să-l lase să treacă.

El purta pantaloni din catifea cafeniu-roșcată și un tricou de culoare ecru. Această ținută sportivă îi dădea un aer mai accesibil și ea rezistă tentației de a-l lua de brat ca să-l conducă până la fotoliu.

Tânăra femeie nu se instală de data asta în spatele biroului, ci pe unul din scaunele din colțul încăperii și-l invită să se așeze în fața ei. Prima lor întrevedere avusese loc în urmă cu aproape o lună, dar ea avea totuși impresia că-l întâlnise abia cu câteva zile în urmă.

– Nu mi-ați trimis factura, prin urmare am venit să-mi plătesc datoria.

Hugues Wells scoase din buzunar un carnet de cecuri.

– Nu obișnuiesc să încasez onorarii pentru prima vizită, declară Rebecca.

Se îndoia că el se deplasase doar cu acest scop. Putea să-i ceară secretarei să se ocupe de genul acesta de formalitate.

– Sper că Meredith este sub supravegherea doctoriței Fairweather, zise ea.

– Da. Voiam de altfel să discut cu dumneavoastră pe tema aceasta. Dar pretind să încasați onorarii pentru această consultație.

– Mie îmi revine să hotărăsc, replică ea, și eu nu cer plată când mi se cere părerea asupra unui caz.

El îi adresă un surâs radios.

– Îmi veți permite, poate, să vă invit la cină, ca să aveam răgazul să dezbatem această problemă...

Bătăile inimii ei se accelerară și-și întoarse privirea.

– Din nefericire, am foarte puține seri libere.

Abia pronunțase aceste cuvinte și le regretă pe loc. De ce îi era dintr-o dată teamă de el? Își plecă ochii și observă noua ei fustă dreaptă, ușor crăpată într-o parte. Se întrebă subit dacă lui îi plăcea genul acesta de îmbrăcăminte.

Departe de a se lăsa descumpănit de răspunsul ei evaziv, el insistă:

– Serile dumneavoastră sunt ocupate din motive profesionale sau private?

I-ar fi plăcut să-i spună că ducea o viață socială foarte tumultuoasă, dar la ce bun să mintă?

– Primesc numeroși pacienți seara.

– În cazul acesta, am putea să ne vedem duminică seara. Numai dacă nu trebuie să vă treziți deosebit de devreme luni dimineața.

– Nu. Duminică seara îmi convine perfect.

– Cunoașteți „Rahana“?

– N-am fost niciodată acolo. Este vorba de un restaurant indian, nu-i așa?

Întâmpina cea mai mare dificultate să nu-și trădeze tulburarea și se străduia să vorbească liniștit. El nu-și imagina fără îndoială cât de fericită era să-l revadă astăzi și să cineze în curând cu el.

– Este unul din restaurantele mele preferate, răspunse Hugues. Bucătăria de acolo este tipică și în același timp rafinată.

O privi lung pe tânăra fameie așezată în fața lui. Expresia feței ei i se părea la fel de impenetrabilă, dar tenul ei era mai puțin palid. Era îmbrăcată mai feminin cu această fustă care-i îmbrăca perfect conturul șoldurilor. Materialul mătăsos al bluzei se ridica la intervale regulate, accentuând plăcuta proeminență a pieptului.

Părul ei era în continuare strâns în coc la ceafă, dar pieptănătura aceasta începea să-i placă. Îi punea în valoare pomeții înalți și ochii tăiați în formă de migdală.

Dorea s-o vadă zâmbind. Acesta era motivul pentru care venise la cabinet în loc să-i telefoneze. Amintirea aceasta îl obseda de când o cunoscuse dar, preferând să nu bruscheze evenimentele, așteptase să treacă o perioadă convenabilă de timp înainte să se arate ca să plătească onorariile pentru consultație.

La drept vorbind, nu se simțea deloc mai avansat. Desigur, acceptase să cineze cu el, dar pentru asta nu i se părea mai accesibilă, cu privirea ei semeață.

– Ei bine, lăsați-mă să organizez eu totul, zise el în cele din urmă. Voi trece să vă iau duminică seara spre orele șapte. Iată cartea mea de vizită. Puteți să mă căutați la acest număr în timpul zilei, în cazul că apare ceva neprevăzut.

Ea își scrise rapid adresa și-i întinse foaia de hârtie.

– Există un interfon la intrare. Chemați-mă și vă voi deschide.

El își trecu privirea peste cele câteva rânduri.

– Locuiți așadar în oraș și lucrați la periferie. Este ceva uimitor! Majoritatea oamenilor fac invers.

– Am trăit mult timp la țară, prin urmare San Francisco exercită asupra mea un farmec cu totul deosebit. Pe de altă parte, n-am nici o problemă cu circulația, deoarece toată lumea parcurge drumul în sens opus.

– Am locuit eu însumi în San Francisco, dar niciodată în acest cartier.

– Este totuși foarte plăcut, cu imobilele lui care nu depășesc șase etaje. Au mai rămas pe de altă parte câteva monumente vechi și grădini foarte frumoase, cu fântâni cioplite în piatră. Mă plimb deseori prin ele și mi se întâmplă să cred că sunt o miliardară care a adus aceste capodopere din Europa.

Minunatul surâs pe care Hugues îl aștepta de la început se contură atunci pe buzele ei pline. El simți brusc dorința de a întinde mâna ca să-i atingă umărul sau încheietura mâinii, ca să prelungească acest contact care tocmai se stabilise între ei.

Dar surâsul Rebeccăi se șterse imediat. Urma cu siguranță să-l concedieze, pretextând că următorul pacient era pe punctul să sosească.

El se ridică și-i întinse mâna.

– Pe duminică.

– Perfect. Mi-am pus adeseori întrebări privind starea de sănătate a surorii dumneavoastră, veți fi așadar în măsură să răspundeți la ele.

Hugues înclină din cap și părăsi cabinetul, puțin satisfăcut de turnura pe care o luase conversația lor.

De ce o folosise pe Meri drept pretext ca s-o întâlnească pe Rebecca Simpson? De ce nu-i mărturisise de-a dreptul că dorise să se așeze în fața ei și s-o privească zâmbind?

În loc de asta, îi prezentase acea seară ca pe un schimb de bune practici: el o invita la cină și, în compensație, ea îi dădea avizul medical asupra lui Meredith.

Totuși, doctorița Simpson ar fi acceptat să-l revadă într-un context mai personal?

Hugues ridică din umeri și apăsă pe butonul de apel al liftului. Duminică seara, va încerca s-o facă pe Rebecca să înțeleagă că interesul pe care i-l purta nu era legat doar de profesia ei.

Traversă esplanada însorită a parcării și-și întoarse privirea în direcția ferestrelor, dar de data asta nu văzu nimic.

Rebecca se așeză în spatele biroului ei, aflată încă în prada uimirii pe care i-o provocase acdeastă vizită pe care n-o mai aștepta.

Hugues Wells revenise și-i fixase o întâlnire. Prima lor întrevedere fusese așadar determinantă, cu toate că nu știa exact de ce. Nu-și amintea să fi renunțat la atitudinea profesională care-i era proprie îndată ce trecea pragul cabinetului.

Bănuia că fusese impresionat favorabil de fizicul ei. Pe cât își amintea, costumul fustă-taior pe care-l purta în ziua aceea n-avea nimic deosebit de atrăgător...

Auzise adeseori spunându-se că bărbaților le place să fie ascultați cu atenție. Acesta să fi fost oare motivul pentru care Hugues Wells dorea să aprofundeze relația lor?

Capitolul 3

Rebecca privi imaginea pe care oglinda i-o reflecta, și suspină. Rochia îi venea desigur de minune, dar i-ar fi plăcut ca în împrejurarea aceasta să poarte ceva nou.

Rochia-furou din șantung galben-auriu pe care o îmbrăcase o folosise deja în numeroase ocazii: căsătorii, revelioane, și chiar la câteva cine cu Ed. Culoarea scotea în evidență paloarea tenului ei și strălucirea ochilor, punându-i totodată în valoare formele armonioase ale siluetei.

De fapt, n-avea nimic de reproșat acestei rochii, în afară de faptul că se cam plictisise de ea. I se părea totuși foarte potrivită pentru această masă semiprofesională.

Rebecca simți blana moale a lui Ferdinand atingându-i picioarele și ea îl mângâie mașinal, cu ochii ridicați spre pendula din cameră. Hugues nu va sosi decât peste vreo jumătate de oră, ceea ce-i lăsa timp să se pieptene și să facă puțină ordine în salon. Pisicile se refugiară pe pernele de pe canapea, alarmate de această agitație neașteptată.

Tânăra femeie nu încerca totuși nici o neliniște deosebită. Destinsă, se pregătea să petreacă o seară agreabilă în compania lui Hugues Wells.

După ce i se păru că totul era în ordine, se așeză într-un fotoliu ca să răsfoiască o revistă de psihologie consacrată problemelor de nutriție. Nu spera să descopere acolo o metodă revoluționară, dar citi totuși cu atenție articolul care se ocupa de anorexie.

Abia termina de citit când în apartament răsună soneria interfonului. Bătăile inimii i se accelerară când recunoscu vocea lui Hugues. Se privi pentru o ultimă oară în oglindă, apoi deschise ușa de la intrare când auzi liftul oprindu-se la etajul ei.

Observă imediat că el își scurtase puțin părul, ceea ce îl întinerea. Ținea în mână un buchet de flori. Până acum, nu i se oferiseră niciodată flori. Îi mulțumi, cu obrajii îmbujorați de plăcere.

– Așezați-vă în salon, îi propuse ea indicându-i încăperea, cât timp mă duc să caut o vază.

– Prefer să vă urmez în bucătărie. Numai dacă nu vreți să-mi ascundeți spectacolul unei chiuvete pline de cratițe și de farfurii de spălat!

Rebecca izbucni în râs, dintr-o dată foarte în largul ei față de acest bărbat pe care abia îl cunoștea.

– Cu riscul de a vă decepționa, am să vă spun că mă hrănesc în principal cu produse congelate sau cu preparate reci. Prin urmare, folosesc foarte puțină veselă.

Mirosi cu încântare parfumul ușor al florilor de câmp și le aranjă într-o vază opalescentă, simțind asupra ei greutatea privirii de jar a lui Hugues Wells.

– Sunteți deosebit de frumoasă în seara asta, declară el în sfârșit.

– Mulțumesc.

– Învăț întotdeauna câte ceva din primele întâlniri. Atunci când nu cunoști aproape deloc oamenii, surpriza descoperirii se dovedește uneori mai puțin agreabilă decât presupuneai. Dar în ceea ce vă privește, sunteți aidoma cu imaginea pe care o păstram despre dumneavoastră.

Își mușcă imediat buzele, regretându-și cuvintele. Ce idiot! Pretindea că nu distinge nici o diferență între această tânără femeie elegant îmbrăcată și psihologa cu înfățișare sobră pe care o întâlnise la locul ei de muncă...

Sesizând această încurcătură, Rebecca schiță un zâmbet și el avu brusc impresia că o rază de soare ilumina încăperea. Îl precedă în salon și puse florile pe un gheridon.

– Doriți să beți ceva? întrebă ea.

– Aș accepta cu plăcere un whisky, dacă se întâmplă să aveți.

Se așeză într-un fotoliu și privi în jurul lui, în timp ce ea se îndrepta spre o mobilă-bar. Decorarea nu trăda nici cea mai mică lipsă de gust. Canapeaua și scaunele, acoperite cu pânză de culoare galben-brună, se armonizau perfect cu marile desene geometrice ale covorului. Admiră formele originale ale unei picturi abstracte agățate în spatele canapelei.

Interiorul acesta hotărât modern nu era lipsit totuși de căldură, cu imensele lui plante verzi. Câteva obiecte vechi contrastau plăcut cu rigoarea stilului.

Rebecca reveni, cu o tavă în mână, și-i turnă whisky într-un pahar pe care i-l întinse. Ea se așeză în fața lui după ce-și turnase un strop de Martini într-o cupă mică.

Ochii tinerei femei i se părură dintr-o dată mai mari și mai expresivi. Își ridică paharul în direcția ei.

– Pentru seara noastră...

Ea zâmbi și luă o înghițitură din lichidul care sclipi în lumină ca un rubin. Hugues observă că lumina becurilor aprindea reflexe roșcate în părul ei castaniu.

– De unde ați cumpărat această lucrare? se interesă el arătând tabloul.

– Unul dintre pacienții mei pe care-l primeam cu regularitate la clinică, în perioada stagiului, mi l-a oferit.

– Este o operă extraordinară.

– Vă place?

– Mult. Ca și ansamblul acestei încăperi, de altfel.

Un licăr de plăcere se aprinse în ochii ei mari cenușii-verzui. Hugues o privi întrebător.

– Sunteți gata? întrebă el.

Ea se ridică imediat și luă o vestă de lână albă pe care el o ajută s-o îmbrace. Parfumul plăcut al tinerei femei ajunse până la el și-l cuprinse o dorință irezistibilă de a-i acoperi ceafa cu sărutări.

Îndată ce-și îmbrăcă vesta, se întoarse spre Hugues. Era doar puțin mai scundă decât el, cu pantofii ei cu tocuri înalte.

– Așteptam această cină cu nerăbdare, murmură el. Și țin să precizez că nu v-am invitat ca să vă cer sfatul în legătură cu Meredith.

– Ah?

Ea căută cu disperare un răspuns mai inteligent, dar el deja continua:

– Doream să petrec seara cu dumneavoastră, să vă întâlnesc în afara mediului profesional.

Rebeccăi îi urcă sângele în obraji. Nu găsea niciodată cuvintele potrivite în asemenea împrejurări. Asta ținea probabil de lipsa ei de experiență. Dacă ar fi consacrat mai mult timp eventualilor pretendenți după terminarea studiilor, acum ar fi știut ce să răspundă acestui gen de reflecții.

– Și eu... la fel, bâigui ea.

Privi cerul când ieșiră din clădire și exclamă:

– Oh! Priviți luna!

Un corn subțire și palid strălucea pe firmament.

– Prefer acest aspect, nopților cu lună plină, adăugă ea dintr-o suflare.

Hugues nu reuși să-și stăpânească râsul.

– Ghicisem deja că gusturile dumneavoastră nu sunt dintre cele mai convenționale.

Până acum nu-l auzise niciodată râzând și acest sunet din gât i se păru dintre cele mai agreabile.

– Este mașina dumneavoastră? întrebă ea prostește când el introducea cheia în broasca unui vechi Volvo negru.

Era limpede că nu putuse închiria sau împrumuta un asemenea vehicul...

– Mă așteptam să vă văd mai curând la volanul unui Porsche sau al unui Mercedes, explică ea, încercând să găsească o scuză pentru remarca precedentă.

– Nu trebuie să acordăm atenție sterotipiilor sociale! Am cumpărat acest vehicul îndată după obținerea permisului de conducere. Era vorba, firește, de o ocazie, într-o stare vrednică de milă. I-am făcut reparațiile necesare, după care n-am avut niciodată de ce să mă plâng.

Oftă și apoi continuă:

– N-aș fi avut curajul să mă despart astăzi de ea. Mi-a fost întotdeauna atât de devotată...

Bătu cu afecțiune tabloul de bord din lemn și demară într-o succesiune de zgomote stranii. Traversară orașul cu o viteză moderată, în pofida străzilor aproape pustii în această seară de duminică și Hugues opri mașina într-o parcare cu mai multe niveluri, în vecinătatea lui Ghirardelli Square.

– Încerc întotdeauna să găsesc un loc suficient de mare, comentă el cercetând diversele spații libere, astfel încât caroseria acestei veritabile bijuterii să nu aibă de suferit de pe urma manevrelor uneori brutale ale automobiliștilor.

Rebecca se întoarse spre el, simulând un aer îngrozit.

– Sunteți oare un adept al acelei secte care ocupă două locuri într-o parcare, ca să nu se întâmple vreo sctricăciune prețioaselor lor vehicule?

– Recunosc fără nici o rușine, răspunse el cu un zâmbet ironic.

Urcară în liftul care ducea la ieșire și Rebecca observă cum costumul gri cu dungi fine verzi al lui Hugues îi punea în valoare carura puternică. Părul scurt și creț de culoare castanie îi dădea un aer vulnerabil.

Sprâncenele dese accentuau strălucirea ochilor lui căprui. Ea care nu apreciase niciodată în mod deosebit barba sau mustața la bărbați, se surprinse găsind un anumit farmec mustății lui.

Rebecca fu uimită de diversele manifestări de curtoazie ale însoțitorului ei. Îi deschidea ușa, se dădea la o parte ca s-o lase să treacă, în fine, se comporta ca un adevărat gentleman. Nu era deloc obișnuită cu genul acesta de atitudine și primea aceste semne de atenție cu o plăcere evidentă.

Sosiră în sfârșit la „Rahana“ și chelnerul șef le propuse să bea un aperitiv într-un salon liniștit, cu tapiserii din catifea roz. Trecură apoi în sala restaurantului, unde Rebecca recunoscu decoruri tipice Indiei coloniale, așa cum le văzuse la cinema: mobile din lemn cu lucrătură bogată, stofe mătăsoase în culori strălucitoare...

Cu surâsul uimit al unui copil care descoperă o lume fermecată, se așeză la masa pe care le-o indică chelnerul șef.

Hugues o sorbea din ochi, urmărindu-i reacțiile, în vreme ce ea citea meniul. Cinase fără îndoială de zeci de ori în restaurante tot atât de luxoase ca acesta, prin urmare cui se datora surâsul acesta încântat? Era oare fericită să împartă această masă cu el? Oricare ar fi fost motivul, el nu aprecia mai puțin spectacolul acestei fericiri aparente.

Luminile scăzute proiectau umbre plăcute pe fața ei și el își spuse, o dată în plus, că era absolut fermecătoare.

Hugues reveni la realitate cu prețul unui efort și se aplecă asupra meniului.

– Dacă vă plac mâncărurile picante, vă recomand insistent pentru început „puiul tandoori“, adică pui copt în cuptor de pământ, îi propuse el.

– Doriți din întâmplare să fac ca aruncătorii de flăcări înainte de sfârșitul mesei?

El ezită, apoi izbucni în râs.

– Nu vă cunoșteam această înclinație spre glumă.

Mâna tinerei femei era pusă pe masă și el nu rezistă dorinței de a o acoperi cu a lui. Pielea ei era foarte moale și el regretă că se așezase în fața ei și nu lângă ea. Ar fi fost mai aproape de ea, s-ar fi lăsat amețit de parfumul ei, i-ar fi vorbit la ureche..

Încet, dar cu fermitate, Rebecca își retrase mâna. Obrajii i se înroșiseră ușor, dar figura ei rămânea de nepătruns. Hugues crezu că distinge o flacără trecând iute prin ochii ei.

El n-avea nici o îndoială în privința dorinței pe care i-o inspira însoțitoarea lui, dar era încă mult prea devreme pentru ca ea să manifeste un interes identic cu al lui. Nu știau încă nimic unul despre celălalt, dar timpul va remedia curând această situație.

– Ați fost căsătorită? întrebă el.

Rebeccăi îi îngheță sângele în vine și ea afișă brusc o expresie de animal hăituit. Ce însemna această întrebare? Unde voia să ajungă?

Acum câteva clipe citeau meniul glumind, apoi el îi luase mâna și iată că acum ataca brusc capitolul vieții ei particulare.

Rebecca apreciase desigur contactul cu mâna lui caldă. Se simțise mai feminină și dezirabilă în fața acestui bărbat. Își imaginase chiar, timp de o clipă, că o lua în brațe și o strângea la piept. O senzație delicioasă, în fond.

Atunci, de ce se retrăsese în felul acesta? În realitate, n-avea nimic să-i ascundă. Nu dusese o viață desfrânată, colecționând soți și amanți. De altfel, poate că tocmai acest aspect prea cuminte al existenței ei o jena? Poate că regreta că n-avea experiență?

Era atât de neinițiată în materie... Cum să știe oare dacă îi plăcea într-adevăr, sau proceda astfel din pură galanterie?

– Nu, n-am fost căsătorită, răspunse ea în cele din urmă.

El era fără îndoială divorțat.

– Logodită? insistă el.

Ea scutură din cap.

– Trebuie să mărturisesc că m-am dedicat mai cu seamă carierei. N-am avut deloc timp să mă interesez de poveștile de dragoste. Numai dacă nu cumva dragostea a fost aceea care să fi refuzat să-mi acorde atenție?...

El o privea lung, neîncrezător.

– Presupun că anumiți bărbați v-au marcat viața...

Rebecca își atinți privirea asupra tapiseriei murale care se găsea în spatele lui. Probabil că nu făcea aluzie la idilele ei de adolescentă.

– Foarte puțin...

Unul singur reprezenta într-adevăr o cantitate minimă!

– Și dumneavoastră? se interesă ea.

– Am fost logodit o dată. Dar n-a durat mult timp și, după aceea, n-am mai încercat dorința de a mă căsători. De altfel, cred că nici nu aveam intenția să mă căsătoresc cu acea tânără persoană cu care mă logodisem. A fost vorba de un moment de slăbiciune. Mi-am dat repede seama că, de fapt, căsătoria nu mi se potrivea, și am rămas în excelente raporturi de prietenie cu Joan.

Chelnerul luă comanda, iar Rebecca începu să se joace cu furculița.

– Ce aveți împotriva căsătoriei? întrebă ea pe neașteptate.

Hugues deveni dintr-o dată serios și-și trecu mâna peste mustață, cu un gest care-i devenise familiar tinerei femei.

– Îmi este de ajuns să privesc în jurul meu pentru a observa că perechile nu sunt menite să dureze toată viața. După patru sau cinci ani de viață comună, se instalează rutina, oamenii se plictisesc unul de celălalt. Încetează să se mai iubească. Divorțează sau continuă să îndure slăbiciunea afectivă. Această alternativă nu mă atrage în mod deosebit.

– Părinții dumneavoastră au divorțat?

Chelnerul aduse vinul și ea așteptă ca Hugues să-l guste. După ce le turnă în pahare, chelnerul dispăru.

– Nu. Tatăl meu a murit când aveam doisprezece ani. Mama s-a recăsătorit de trei ori, după aceea.

– Poate că încerca să-l înlocuiască pe tatăl dumneavoastră și n-a găsit niciodată pe cineva pe care să-l iubească la fel de mult.

Hugues avu un mic râs amar.

– Sunt sigur că ar fi încântată să audă această versiune a situației! Am impresia că sunteți foarte romantică...

Ea îl privi drept în ochi.

– Vă înșelați. Sunt o persoană foarte realistă și sunt convinsă că nu toate căsătoriile sunt sortite eșecului. Unele persoane sunt făcute pentru a se căsători, altele nu. Totul depinde de categoria în care vă situați.

El rămase tăcut în timp ce mâncarea sosea pe masă. Mirosul picant al mielului cu mirodenii ațâță pofta de mâncare a tinerei femei și ea așteptă cu nerăbdare așezarea garniturilor pe fața albă de masă.

– Și dumneavoastră? întrebă Hugues. Sunteți simpatizanta cărei categorii?

Ea reflectă o clipă, înainte de a înțelege sensul întrebării.

– Nu sunt sigură că mă voi căsători într-o zi. La drept vorbind, instituția căsătoriei nu mă tentează decât foarte vag.

Hugues își ridică paharul, cu un zâmbet fermecător.

– Pentru solitarii înveterați care suntem!

În mod straniu, ea încercă o oarecare reținere să răspundă acestui toast, dar se supuse totuși, nu fără a preciza:

– Există compromisuri între căsătorie și solitudine.

– În cazul aceasta, să bem pentru compromis.

Ducând paharul la buze, Rebecca se întrebă dacă nu cumva cuvintele îi depășiseră gândul.

Mâncarea se dovedi mai puțin picantă decât preciza meniul și ea devoră cu poftă conținutul farfuriei, flecărind cu Hugues.

Trebui să lupte în mai multe rânduri cu tulburarea pe care o stârnea în ea privirea insistentă a însoțitorului ei. Avea impresia că lucrurile avansau prea rapid.

Nu cinase niciodată cu un bărbat pe care abia îl cunoștea, de aceea era lipsită de elemente de comparație. În seara asta, îl întâlnea pe Hugues Wells pentru a treia oară și se temea că era puțin prea devreme ca el să-i atingă atât de des mâna.

Cu obrajii arzând, încerca să-și reprime fiorii care o străbăteau la contactul cu aceste degete mângâietoare.

– Cum se simte sora dumneavoastră? întrebă ea, încercând să facă o diversiune.

Pe fața interlocutorului ei trecu o umbră, ca și cum ghicise motivul acestei întrebări. Respiră adânc înainte de a răspunde:

– Ia cu regularitate în greutate de la începutul tratamentului, ceea ce dovedește fără îndoială că răul nu câștigase prea mult teren. Doctorița Fairweather i-a contactat pe Sybil și pe Georges ca să-i invite să participe la o ședință de informare pentru părinți. Ei au intenția să se ducă. Am impresia că suntem pe calea cea bună.

– Perfect, murmură Rebecca luând o înghițitură de vin. Nu v-am recomandat-o pe Alice decât pentru că am o părere extrem de bună despre ea.

– S-ar părea că e reciproc. Este amuzant, dar mi-am dat seama că de fapt o cunoșteam. Posedă o casă mică în apropiere de San

Luis Obispo, locul unde ne petrecem vacanțele de câțiva ani. O întâlneam adeseori pe lângă lac sau la băcănie, fără să fi vorbit însă. Este foarte frumoasă.

Rebecca încuviință, nu fără să simtă în inimă o înțepătură de gelozie. Apoi își reveni. Profesia ei cerea să evite să aibă contacte personale cu familia pacienților, prin urmare n-avea nici un motiv să se arate geloasă pe Alice.

Chelnerul debarasă masa și reveni cu un cărucior cu deserturi. Rebecca examină mai de aproape niște mici felii dintr-o prăjitură albă având deasupra o garnitură de frișcă presărată cu paiete de aur.

– Cariile dentare sunt, presupun, deosebit de pofticioase la genul acesta de preparate! remarcă Hugues. Sunteți sigură că nu vă tentează mai mult tartele cu fructe?

– Este într-adevăr aur? îl întrebă zâmbind Rebecca pe chelner.

Acesta clătină din cap și răspunse cu cea mai mare seriozitate:

– Absolut, miss. În tradiția noastră, desertul acesta era rezervat invitaților de onoare.

– În cazul acesta, îmi este imposibil să refuz! declară ea pe un ton teatral.

Chelnerul îi întinse o mică farfurie conținând prețioasa prăjitură.

– Sunteți întotdeauna însetată de aventură? o întrebă Hugues cu o grimasă comică.

– Dacă dumneavoastră considerați că gustarea unui nou desert înseamnă aventură, mă văd obligată să răspund afirmativ. Dar eu n-am riscat niciodată să străbat regiuni îndepărtate și exotice, ca dumneavoastră.

Ea luă o înghițitură de prăjitură și nu reuși să-și stăpânească o strâmbătură de dezgust.

– Dacă ar fi să judec după expresia feței dumneavoastră, n-ați descoperit prăjitura visurilor! Vreți să mergem să luăm o cafea și ceva dulce în altă parte?

– În privința dulciurilor, cred că în seara aceasta mă voi abține să duc investigația mai departe! În schimb, vă invit să bem o cafea acasă la mine, în cazul că suportați nesul.

El își încruntă sprâncenele și ea se grăbi să adauge:

– Am și ceai, dacă preferați.

– S-a făcut! declară el chemând chelnerul ca să achite nota de plată.

Părăsiră restaurantul și se duseră la mașină. Rebecca îl cercetă pe furiș în timpul drumului. Poate că n-ar fi trebuit să-i propună să vină la ea acasă.

El evitase orice contact fizic după ce ieșiseră din restaurant, dar asta nu-i permitea în nici un caz să ghicească urmarea evenimentelor. Hugues Wellls îi plăcea mult, dar spera că el nu aștepta altceva de la ea decât o ceașcă de ceai... Cel puțin în seara asta.

Rebecca se temea, pe de altă parte, ca el să nu-și dea seama de lipsa ei de experiență. Știa că nu va putea să ascundă o oarecare nervozitate dacă o săruta. În ciuda teoriilor mamei ei referitoare la comportarea virtuoasă pe care trebuia s-o adopte o tânără, ea nu se considera o persoană emancipată. În zilele noastre, o femeie de douăzeci și nouă de ani, care n-a avuut decât un singur și unic amant în viața ei, era considerată aproape drept o piesă de muzeu...

Este adevărat că se hotărâse să-și canalizeze toată energia asupra carierei, dar dacă s-ar fi arătat mai sociabilă, mai prietenoasă, ar fi avut fără îndoială mai multe legături sentimen-

tale. Și când Hugues va descoperi adevărul, nu va întârzia să se întrebe de ce dusese o viață monahală. Poate că se va teme să nu ascundă vreun cusur...

Ajunși în fața imobilului ei, Rebecca îi întinse cartela ca să deschidă portalul și el își lăsă vehiculul în parcare. Hugues opri motorul și se întoarse spre ea. Incapabilă să-i susțină privirea, ea își plecă ochii.

– Invitația dumneavoastră mai este încă valabilă? întrebă el încet.

– Bineînțeles, replică ea pe un ton care se voia vesel.

– Aveați un aer atât de absent când am părăsit restaurantul... Sunteți obosită?

Ea clătină din cap, pregătindu-se să deschidă portiera.

– Vreți să mă împiedicați să fac pe gentlemanul? exclamă el coborând repede din mașină.

Îl urmări în timp ce înconjura Volvo-ul, apoi nu acordă atenție mâinii întinse de el, pentru ca să nu-i sesizeze tremurul degetelor. Urcară în lift și ea se simți dintr-o dată mai destinsă pătrunzând în acest interior care făcea parte din mediul ei cotidian.

Îl invită să ia loc într-un fotoliu din salon.

– Ce preferați, ceai simplu sau aromat?

– Simplu va fi foarte bine. Sunteți sigură că nu aveți decât nes?

– Nu beau decât așa ceva.

Tânăra femeie puse apă la fiert și adăugă două linguriță de ceai în ceainic. Hugues o urmă în momentul acela și brațele lor se atinseră în spațiul îngust al bucătăriei. Privirile li se întâlniră și ea își simți bătăile inimii accelerându-se.

– Vorbiți-mi despre Nepal, îi ceru ea cu o voce nesigură.

– Altă dată...

Dacă nu se îndepărta de el, o va săruta, era sigură. Doi pași erau de-ajuns ca să pună o distanță rezonabilă între ei. Dar cum va interpreta el acest gest? Va crede poate că nu-i plăcea de el și va pierde orice șansă de a-l revedea. Pradă unei spaime irațională, observă fața lui care se apropia încet de ea.

El n-o luă în brațe, n-o atinse, îi atinse doar ușor buzele cu un sărut. Mustața lui abia o gâdilă. A fost atât de fugitiv încât se întrebă dacă nu-și imaginase.

Hugues o privi insistent, în tăcere, apoi se aplecă din nou spre ea. Buzele lor se uniră mai îndelung de data aceasta și ezitările tinerei femei dispărură în fața atitudinii lui pline de blândețe.

Nu încercă să fugă când apăsarea buzelor lui deveni mai fermă peste ale ei, nici când mâinile puternice ale lui Hugues îi strânseră umerii. El o trase mai aproape și, pentru prima oară, ea se cuibări la pieptul lui musculos.

Încetă brusc să se frământe din cauza lipsei de experiență și se abandonă în brațele lui. Mâinile ei se aventurară sub haina lui, alunecându-i pe spate.

Cu ochii închiși, Rebecca se lăsa amețită de respirația caldă care-i alerga pe față, apoi cobora încet pe ceafa ei. O străbătu un fior când el o strânse mai tare și Rebecca îi căută din nou buzele.

Hugues gemu încet și mâinile lui prinseră strâns șoldurile tinerei femei.

Spre marea ei uimire, descoperi că era pregătită să-și petreacă noaptea cu bărbatul acesta. Că era chiar dispusă să-l incite la asta.

Capitolul 4

La început, Hugues nu urmărea decât să încheie seara cu un sărut ușor, pentru a materializa atracția lor reciprocă. El nu se aștepta cu siguranță ca Rebecca să reacționeze cu atâta înflăcărare la îmbrățișarea lui.

Trecuse foarte mult timp de când nu mai ținuse o femeie în brațe, dar ar fi reușit să se controleze dacă ea n-ar fi răspuns cu o asemenea pasiune sărutului lui. Ridicarea regulată a pieptului ei lângă bustul lui, presiunea șoldurilor ei zvelte peste ale lui, erau de-ajuns ca să-i spulbere intențiile inițiale.

O invitase pe Rebecca la cină deoarece dorea s-o cunoască. De ce să nu înceapă prin descoperirea senzuală a acestui corp care fremăta lângă al lui? Acum ardea de dorința de a prelungi această clipă...

Cu acea dezinvoltură proprie amanților cu multă experiență, degetele lui coborâră de-a lungul pieptului ei până ajunseră la

sfârcurile tari ale sânilor. Trasă în jurul lor cercuri care se strânseră, amețit de respirația gâfâitoare a însoțitoarei lui care gemea încet sub aceste mângâieri insistente.

Își înfundă fața în ceafa ei, iar mâinile lui coborâră până la mijlocul ei, înlănțuintu-l. Materialul mătăsos al rochiei îi transmitea unde de căldură. Era grăbit să atingă această piele pe care o ghicea catifelată și caldă, nerăbdătoare să fie acoperită de sărutări.

Cu toate acestea, nu voia să riște s-o șocheze cu graba lui. Cu gesturi încete, îi scoase unul câte unul acele care-i țineau părul, până când acesta căzu în valuri castanii pe umerii ei. El își cufundă fața în această masă mătăsoasă care degaja un ușor parfum proaspăt, apoi își trecu vârfurile degetelor peste trăsăturile feței ei.

Cu ochii pe jumătate închiși, Rebecca își trecu brațele în jurul gâtului lui și se strânse lângă el. Cum să-și înfrâneze propriile impulsuri, când ea îl antrena într-un univers de voluptate? Degetele lui alergară de-a lungul corpului ei, întârziind pe formele pline ale șoldurilor.

Ar fi vrut să rămână astfel ore întregi, să-i descopere pe îndelete formele corpului, centrele plăcerii ei, s-o simtă vibrând lângă el... Dar această poziție nu era dintre cele mai confortabile și bucătăria nu i se părea locul potrivit pentru a se lăsa pradă desfătărilor amoroase.

– Să mergem în dormitor, propuse el cu un glas răgușit.

Abia rostise aceste cuvinte și în încăpre răsună un fluierat strident. Era vorba de ceainic. Hugues întinse mâna ca să stingă arzătorul, dar întoarse butonul în sens invers și fluieratul se înteți.

Rebecca încercă să se îndepărteze și repezindu-se s-o rețină, el atinse cu degetele metalul fierbinte al ibricului. Tresări, înăbușind o înjurătură. Se priviră o clipă în tăcere.

– V-ați ars? întrebă ea prostește. Trebuie să aplicăm gheață.

Ea se îndreptă spre frigider cu un mers nesigur și el zâmbi la vederea obrajilor ei aprinși de îmbrățișările lor pătimașe. Se lăsaseră mânați de o dorință năvalnică și acum încercau o oarecare jenă unul față de celălalt. Abia se cunoșteau și fuseseră cât pe ce să devină amanți.

Rebecca scoase vasul cu cuburi de gheață din frigider și înfășură două bucăți într-o cârpă curată.

– Arătați-mi mâna, zise ea apropiindu-se de el.

– Vă garantez că nu este nimic grav. Doar o ușoară iritație.

El luă cârpa și atinse încet pielea înroșită.

Tânăra femeie își trecu mâna prin păr, dintr-o dată conștientă de aspectul cam dezordonat al ținutei sale.

– Ei bine... o să pregătesc ceaiul, bâigui ea, deoarece acesta era scopul prezenței noastre în bucătărie...

Cu gesturi sacadate, turnă apă fiartă în ceainicul de porțelan și deschise de mai multe ori ușile dulapului în căutarea ceștilor. Respira adânc, încercând să-și recapete calmul.

Desigur, îl găsise pe Hugues foarte pe gustul ei chiar de la prima lor întâlnire, dar era aproape înfricoșată de înflăcărarea cu care răspunsese sărutărilor lui. Nu-și amintea să-l fi dorit pe Ed cu o asemenea intensitate. Și cu toate acestea, îl iubise.

– Nu căut ați asta, din întâmplare? întrebă el fluturând o ceașcă peste umărul ei. Le-ați pus pe tavă de la început.

– Da... bineînțeles. Cred că sunt pe altă planetă, în seara asta...

– Oricum ar fi, să știi că mi-ar plăcea să fiu acolo cu dumneata.

El îi căută privirea, dar ea își înclină capul, făcându-și de lucru cu tava. Se simțea dintr-o dată incapabilă să prelungească o situație care luase deja proporții de necrezut. Trebuia mai înainte să reflecteze temeinic la această succesiune a evenimentelor.

Ridică tava cu precauție și se îndreptă spre salon. Umplu ceștile înainte de a se așeza pe canapea, unde el i se alătură. Îi despărțea o distanță respectabilă, și totuși prezența lui o tulbura peste măsură.

El luă ceașca pe care ea i-o întindea, bău o înghițitură de ceai și-și privi cu atenție gazda.

– Rebecca, aș vrea să știi că nu voi acționa împotriva voinței dumitale, declară el în cele din urmă.

Vocea lui era blândă și ea nu se îndoia de sinceritatea lui. Trebuia și ea să-i explice... Dar ce să-i spună, de vreme ce rătăcea pe un ocean de perplexitate? Era derutată de turnura radicală pe care o luase relația lor într-un interval de câteva clipe.

– Eu... mi-am pierdut capul, murmură ea. Aș prefera să ne cunoaștem mai bine.

Îngrijorată, pândea un semn de încuviințare pe fața lui. Hugues își încruntă sprâncenele, într-o grimasă ironică.

– Nu asta eram pe cale să facem, acum câteva minute?

– Cum? întrebă ea, uimită la culme.

– Unii pretind că relațiile sexuale se dovedesc foarte revelatoare în privința caracterului oamenilor, afirmă el pe un ton monden, luând o înghițitură de ceai.

– Asta nu va înlocui niciodată cafeaua și fursecurile după slujba religioasă, replică ea cu o licărire poznașă în ochi.

Izbucniră amândoi în râs.

– Mărturisesc că n-am fost la biserică de un bun număr de ani, adăugă ea, dar presupun că obiceiurile nu s-au schimbat deloc. A fost o vreme când era de bon-ton să faci cunoștință mai amplă cu alesul inimii la ieșirea de la slujba religioasă.

Rebecca se simțea mai destinsă, dar i se părea totuși dificil să angajeze o conversație de interes general după ceea ce se întâmplase între ei.

Cercetându-i fața pe furiș, ea își aminti contactul mătăsos al mustății lui cu buzele ei. Se simți cuprinsă brusc de dorința de a mângâia această umbră neagră.

– Am impresia că ești foarte calmă, murmură el, ca și cum îi ghicise gândurile.

– Mă gândeam la seara aceasta, care mi s-a părut foarte agreabilă.

El schiță o grimasă și se ridică, întinzându-i mâinile ca s-o ajute să se ridice și ea.

– Presupun că este un mod delicat pentru a mă anunța că acum s-a sfârșit, glumi el. Ai dreptate, trebuie să ne trezim amândoi devreme mâine dimineață ca să mergem la muncă.

O strânse ușor lângă el. Dacă o săruta din nou, va avea oare puterea să-l respingă? se întrebă ea. Spre marea ei uimire, el îi atinse doar fruntea cu vârful buzelor. Apropierea acestui corp îi sporea bătăile inimii și ea știa că el era pradă unei tulburări identice cu a ei. Obrajii i se aprinseră la amintirea degetelor lui pe pieptul ei.

Stătea acolo, pironită locului, incapabilă să încerce cea mai mică mișcare ca să se îndepărteze de el. În loc de asta, își puse capul pe umărul lui și se strânse lângă el.

Hugues își drese glasul.

– Dacă trebuie să plec în seara asta, cred că este preferabil să mă hotărăsc fără întârziere.

– Într-adevăr, șopti ea.

El făcu un pas înapoi. Rebecca îl privi lung, cu brațele atârnând.

– N-ai abordat nici măcar o singură dată chestiunea Nepalului, iar eu visam să aflu lucruri misterioase...

El porni pe culoar, apoi se întoarse spre ea.

– Presupun că dacă ți-aș propune să-ți arăt diapozitivele mele cu vederi din această țară la următoarea noastră întâlnire, n-aș mai avea apoi nici o șansă să te revăd după ce te-aș supune la această încercare!

– Câte ai?

– Câteva mii! răspunse el cu un aer fals copilăresc.

– Cred că aș fi capabilă să privesc numai câteva sute, dacă îmi promiți să le alegi pe cele mai bune.

– Perfect, am să-ți telefonez ca să fixăm o dată. Aș putea de asemenea să pregătesc niște fripturi pe grătarul meu. Dar, mai bine să te previn de pe acum, când începe proiecția, ușile și ferestrele se închid automat și nimeni n-are voie să părăsească sala înainte de sfârșit!

– Doamne-Dumnezeule! exclamă Rebecca strâmbându-se, mă tem că nu voi fi liberă săptămânile viitoare. Câteva fotografii ar face la fel de bine treaba...

El îi mângâie ușor brațul și murmură:

– Am și albume cu fotografii. Vreo douăzeci!

Rebecca se înfioră la atingerea degetelor lui fierbinți, dar se strădui să nu lase să se vadă nimic.

– Voi fi încântată să admir fotografiile pe care le-ai făcut, dar nu toate o dată!

Se priviră o clipă în tăcere. Era imposibil să rămână la nesfârșit în fața ușii, și Rebeccăi îi lipsea curajul să-l conducă din nou spre salon... sau spre dormitor.

De altfel, cum făcuse și el observația, îi aștepta o zi grea, mâine. Și, oricum, avea nevoie să reflecteze în liniște.

– Ce-ai spune de o ședință de diapozitive în weekendul următor? sugeră el.

Ea încuviință cu un surâs radios. Părea în mod limpede mai concret și agreabil decât obișnuita promisiune vagă: „Vorbim la telefon". Acum se simțea mai dispusă să-i ureze noapte bună.

Se apropie de el și-i atinse ușor buzele cu ale ei, puțin dispusă să-l lase să dispară cu acel sărut cuminte pe frunte ca singur zălog. Acesta nu era decât o palidă reflectare a îmbrățișărilor lor precedente, și ea nu voia ca el să uite intensitatea atracției lor fizice.

Se agăță de umerii lui și se strânse lângă el. Dorea să se asigure că-i va obseda gândurile, la fel cum știa că el i le va obseda pe ale ei, când un geamăt răgușit scăpă de pe buzele lui, iar mâinile îi alunecară înfrigurate pe spatele și pe șoldurile ei.

Hugues se desprinse brusc și se îndepărtă.

– Trebuie să plec, șopti el.

Deschise în grabă ușa și se repezi în lift, nu fără să se întoarcă încă o dată spre ea.

– Pe curând, îi aruncă ea zâmbind, în timp ce el îi adresă o clipire din ochi.

Închise ușa cu gesturile nesigure ale persoanelor care au băut prea mult. Era ametită de mângâieri.

Duse tava la bucătărie, întrebându-se prin ce miracol rezistaseră dorinței nebune care îi tortura. Nu cedaseră de data asta ispitei, dar ce se va întâmpla la următoarea lor întâlnire?

Rebecca stinse luminile și se îndreptă spre dormitor ca să se dezbrace. Era atât de ușor să și-l imagineze pe Hugues întins pe pat.

Suspină ghemuindu-se în așternut și-și promise să se gândească temeinic la această situație a doua zi.

*
* *

A doua zi dimineața, își rătăci de două ori cheile înainte de a-și părăsi apartamentul și ajunse la cabinet exact la ora primei vizite.

Dormise extrem de prost noaptea trecută. Visase bărbați care o mângâiau, o sărutau, îi atâțau simțurile. Îl visase chiar și pe Ed, ceea ce nu i se întâmplase de mult timp, și simțise în somn durerea care o chinuise în primele momente ale rupturii lor.

Asta nu prevestea nimic bun pentru ziua care abia începea, deoarece munca ei îi solicita toată atenția și era indispensabil să aibă mintea limpede. Introduse suspinând cheia în broasca ușii cabinetului.

Reuși cu foarte mare greutate să se concentreze asupra muncii sale. În pauza dintre vizite, în loc să-și consulte fișierul și să noteze ce discutase cu fiecare pacient, se gândea la Hugues. Era în brațele lui, iar el o dezbrăca încet...

Revenea apoi la realitate o dată cu sosirea pacientului următor, față de care era aproape recunoscătoare pentru asta.

În după-amiaza aceea, spre orele patru, simți că revenise în sfârșit la normal, ceea ce o liniști, deoarece familia următoare n-o vizita decât la cererea insistentă a tribunalului pentru minori. Cazurile de genul acesta se dovedeau extrem de dificile,

pentru că terapia le fusese impusă. În general, aceștia rămâneau tăcuți, nu manifestau nici o dorință să coopereze și, pe deasupra, se lăsau greu să-și achite onorariile.

Rebecca aprecia că era obligația ei să se ocupe de trei sau patru familii de acest gen, convinsă mereu că munca ei va sfârși prin a da roade.

Judecătorul de instrucție îi trimisese această familie pentru că fiul lor de doisprezece ani fusese prins în timp ce conducea un vehicul, fără permis de conducere. După informațiile pe care mama acestuia i le transmisese prin telefon, știa că băiatul în chestiune avea trei frați, de asemenea minori.

Luându-și inima în dinți, se ridică pentru a primi numeroasa familie. Cu toate acestea, în sala de așteptare se afla numai tatăl, cu fața crispată.

– A trebuit să-mi părăsesc serviciul cu douăzeci de minute înainte de terminarea programului, îi explică el cu o voce în care se simțea nervozitatea. Cât despre copiii mei, în seara asta au antrenament la fotbal, prin urmare nu vor putea asista la ședință.

Rebecca îl invită în birou și deschise registrul de programări.

– Vom încerca să găsim o oră care să vă convină, propuse ea pe un ton amabil.

– Nu cred că este necesar, replică el cu pumnii înfundați în buzunare. Fiul meu n-a făcut decât să demonstreze că are caracter. Vărul lui mai în vârstă conduce, și a vrut și el să se afle la volanul unei mașini. Este totuși un băiat bun.

– Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. Dar, după raportul pe care mi l-a trimis poliția, se pare că a fost prins pentru a șasea oară la volanul mașinii dumneavoastră. Asta reprezintă o sursă de probleme pentru dumneavoastră.

– Da, este destul de supărător. A trebuit să ne ducem la comisariat și să completăm toate formularele acelea ca să-i dea drumul. Dar asta nu-i nimic pe lângă multiplele complicații pe care le reprezintă întâlnirile săptămânale la cabinetul dumneavoastră.

– Bineînțeles, cu toate acestea, tribunalul a hotărât astfel. Presupun că vi s-a propus alegerea unui psiholog. Va trebui așadar să vă hotărâți să urmați o terapie. Dacă ratați o întâlnire, voi fi obligată să-i informez pe cei în drept, adică pe judecătorul de minori.

– Știu. De aceea, m-am gândit să vă plătesc pe șase luni înainte și dumneavoastră să considerați că venim cu regularitate în fiecare săptămână.

O privi insistent și clipi din ochi. Îi propunea liniștit să se lase mituită.

– Dacă familia dumneavoastră și dumneavoastră personal nu vă prezentați aici la ora stabilită, în fiecare luni, cum este prevăzut, voi înștiința imediat tribunalul, replică ea pe un ton tăios.

Rebecca era ametită de furie și interlocutorul ei își dădu seama, în ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă. El se ridică imediat.

– Foarte bine, n-aveți decât să vă jucați de-a demnitatea ofensată, îi aruncă el, furios. Voi ști să găsesc pe cineva mai înțelegător.

Deschise ușa cu un gest repezit, apoi se întoarse spre ea.

– Și mulțumesc mult, doctore Simpson!

Îndată după dispariția lui, tânăra femeie se prăbuși abătută pe scaunul ei. Cu fruntea în mâini, încercă să-și revină în fire. Nici

chiar un psiholog începător n-ar fi acționat așa cum făcuse ea. Nu ascultase decât de orgoliul ei, prea puțin preocupată să vină în ajutorul acestui tată de familie.

Ar fi putut să-l asculte cu atenție, să manifeste o oarecare simpatie față de acest copil care refuza vizibil să se lase copleșit de reproșuri. Poate că ar fi reușit să găsească un teren de înțelegere. În loc de asta, se preocupase să-și salveze onoarea. Sporise fără nici o îndoială ostilitatea tatălui față de psihoterapie, ceea ce va face și mai dificilă treaba colegului care-l va primi.

Mângâie încet lemnul biroului, regretând că prietena ei Marianne dispăruse. Simțea adeseori nevoia de a discuta despre unele cazuri cu o persoană calificată. Cariera pe care și-o alesese nu era întotdeauna ușoară și i se întâmpla uneori să se simtă incompetentă.

Pe durata studiilor, putea vorbi cu toată încrederea cu profesorii ei, iar în timpul stagiului la clinică găsea fără greutate în anturajul ei urechi care s-o asculte cu atenție. Senzația aceasta de solitudine era prețul independenței.

Ridică din umeri și-și promise să încerce să stea de vorbă cu Cal.

Cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să se concentreze asupra celor două familii care urmară, fără să scape totuși de sentimentul de vinovăție care pusese stăpânire pe ea atunci când îl auzise pe părintele acela trântind ușa.

Rebecca nu se îndoise atât de mult de capacitățile ei de foarte mult timp. Probabil că exagera importanța acestui incident, și o noapte de somn reparator îi va fi de un mare ajutor.

La sfârșitul după-amiezii se întoarse acasă, dădu de mâncare pisicilor și inspectă conținutul dezolant al frigiderului. În gene-

ral, se ocupa de genul acesta de probleme materiale duminică seara. Dar, evident, în ajun abandonase vizita la supermagazin ca să cineze în compania lui Hugues.

Și acum, se înfrunta cu realitatea pustie a frigiderului ei. Era aproape ora opt seara. Îi era teribil de foame și ziua fusese dezastruoasă.

Prost dispusă, nu ezită să-l facă pe Hugues răspunzător de această situație. Dacă nu l-ar fi văzut, frigiderul ei ar fi fost plin de provizii și și-ar fi primit pacienții cu calmul ei obișnuit; în fine, viața ei și-ar fi urmat cursul normal.

Dar, avea oare dreptul să-l acuze în mod nejustificat? Ritmul tihnit al vieții ei nu se tulburase decât pentru că îi plăcea și că nu înceta să se gândească la el...

Privea lung, cu o figură necăjită, un pachet de spanac congelat, când sună telefonul. Era Madeleine, care o invita să împartă un castron de spaghete. Rebecca puse cu un suspin de ușurare spanacul în frigider și scoase de acolo o cutie cu înghețată de coacăze negre pe care o luă cu ea la prietenii ei.

– Cal m-a sunat adineauri ca să mă anunțe că cinează în oraș, îi spuse Madeleine deschizându-i ușa. Sper că nu te supără dacă mâncăm doar noi două.

Rebecca o liniști și se așeză la masa din bucătărie, după ce pusese înghețata în frigider.

– N-am să pretind că-l pot înlocui pe Cal, exclamă ea râzând, dar știu că sunt foarte încântată să mă aflu aici! Frigiderul meu este jalnic de gol și mă simțeam mult prea obosită ca să înfrunt mulțimea din supermagazin.

Madeleine umplu farfuriile cu spaghete și cu sos tomat care mirosea plăcut a busuioc.

– La drept vorbind... începu ea.

Ezită, și Rebecca observă că obrajii ei deveneau stacojii.

– Este puțin jenant, dar... Am observat din întâmplare că ieri seară ai avut o întâlnire. Priveam pe fereastră și te-am văzut urcând în mașina unui bărbat pe care l-am recunsocut imediat. Era vorba despre cel care s-a întors din Nepal, nu-i așa?

Rebecca încuviință.

– Iată, continuă ea cu un oftat. Ardeam de nerăbdare să aflu mai multe. Cu toate acestea, nu vreau în nici un caz să mă amestec în viața ta personală, prin urmare nu te considera obligată să-mi povestești cum ți-ai petrecut seara...

Cu ochii sclipind de curiozitate, își privea insistent prietena, și aceasta nu reuși să-și stăpânească râsul.

– Nu te teme, nu te bănuiesc că ai făcut pe spioana!

Rebecca mâncă jumătate din farfuria ei de spaghete cu o viteză uluitoare și începea să se simtă mai bine.

– Mi-e într-adevăr rușine că mănânc în felul acesta, Madeleine! exclamă ea.

– Dacă ești de acord să-mi dai amănunte despre seara ta, îți permit să golești cratița! Dorești oare să-l revezi?

Rebecca înfășură spaghetele lungi în jurul furculiței și reflectă înainte de a răspunde:

– Da și nu. Mă tem să nu provoace dezordine în viața mea. În mod deosebit în activitatea mea profesională. Am obligații față de pacienții mei.

Madeleine schiță un surâs complice.

– Dacă aici ai ajuns cu reflecțiile tale, draga mea, cauza mi se pare pierdută! Iată-te gata să te cufunzi în deliciile iubirii, în detrimentul psihologiei! Ai nevoie să iubești pe cineva și să încetezi să-ți mai dedici toată energia carierei tale.

– Pacienții mei ar avea de suferit din cauza asta, replică Rebecca pe un ton serios, refuzând ca Madeleine să-i mai servească spaghete.

Madeleine se ridică, cu mâinile în șolduri, într-un gest care-i devenise obișnuit.

– Nu-ți împărtășesc părerea, reluă ea. Poate că nu te vei devota mai puțin cauzei lor, ci dimpotrivă, vei fi fără îndoială mai aproape de ei în anumite privințe. Experiența personală nu te ajută oare să înțelegi mai bine oamenii?

Rebecca își plecă ochii. Madeleine insinua – într-un fel foarte delicat, desigur – că o tânără femeie celibatară nu era cu adevărat aptă să se ocupe de problemele cuplurilor și ale copiilor lor.

Și n-avea dreptate? Lungul ei drum solitar o îndepărta de traiectoria clasică a familiei; în consecință, era ea capabilă să propună o terapie eficace altora? Cu toate acestea, știa că venise în ajutorul a numeroși pacienți.

Madeleine aranjă farfuriile în mașina de spălat vase, apoi se așeză din nou în fața ei. Cu o figură serioasă, împinse o șuviță de păr blond în spatele urechii.

– N-ar trebui fără îndoială să-ți spun asta, dar Cal crede că ai luat-o drept model pe Marianne Blanchard. Te cufunzi prea mult în munca ta, ca și ea, în loc să te gândești să-ți întemeiezi un cămin.

Rebecca înclină capul.

– Poate că are dreptate... murmură ea.

Simți o mare ușurare recunoscând pașii lui Cal pe culoar. Madeleine nu va continua această conversație în prezența lui.

Într-adevăr, Cal le vorbi cu însuflețire despre sosirea unui nou psihiatru în echipa lor și nimeni nu făcu aluzie la viața per-

sonală a Rebeccăi. Ea profită de această ocazie ca să-i povestească prietenului ei despre incidentul care se petrecuse chiar în după-amiaza aceea cu faimosul tată de familie. Cal râse fără răutate de ea.

– Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că ai ieșit cu bine din încurcătură! Dacă voi părăsi clinica într-o zi, voi refuza să tratez asemenea pacienți. Prin urmare, nu-ți mai frământa mintea cu povestea asta și mulțumește-te să-ți plângi colegul nefericit care va moșteni această familie.

– Foarte bine, șefule, voi încerca să lucrez în acest sens, replică ea făcând o grimasă.

Știa totuși că-i va fi greu să uite acest eșec. Nu era prima dată când o părăsea un pacient. Se întâmplase de mai multe ori, dar fusese întotdeauna convinsă că dăduse tot ce era mai bun în ea. Astăzi, dimpotrivă, nu manifestase nici cel mai mic interes pentru persoana care se găsea în fața ei.

Rebecca mulțumi prietenilor ei și se întoarse acasă la ea. Nu era foarte târziu, dar se hotărî să se așeze în pat, cu un vraf de reviste medicale. Asta o va împăca poate cu sine.

Mâine o aștepta o zi grea, și ținea să-și efectueze corect munca.

*
* *

Ședințele succesive nu depășiră limita a ceea ce își propusese, dar cel puțin se arătă aproape satisfăcută de atenția pe care reușise s-o acorde diverselor familii.

Închise ușa cabinetului în spatele ei și se înarmă cu curaj pentru a ameliora situația proviziilor ei de hrană. Cină destul de târziu, sperând că Hugues îi va telefona ca să fixeze data viitoarei lor întâlniri.

Telefonul nu sună însă în seara aceea, și nici în cea următoare. Ideea de a-l revedea îi stânjenea conștiinciozitatea profesională, dar simțea o neliniște din ce în ce mai mare față de această tăcere. Și dacă nu se va mai arăta niciodată?

Eventualitatea aceea nu-i trecuse prin minte până acum, și totuși... O mințise oare afirmând că dorea s-o întâlnească din nou? Îi inspirase încredere și, de obicei, se mândrea cu judecata ei.

Când soneria telefonului răsună joi seara, se repezi la aparat. Îi recunoscu imediat vocea și inima ei începu să bată mai tare.

– Îmi pare rău că n-am putut să te caut mai curând, zise el imediat, dar am fost atât de copleșit de treburi încât, de fiecare dată când mă pregăteam să te sun, era foarte târziu. Nu voiam să te trezesc din somn.

– Nu-ți face griji, replică ea pe un ton vesel. Am păstrat câteva ore libere în planurile mele pentru weekend.

În câteva secunde, își uitase toate temerile referitoare la consecințele unei legături cu el. Trecuseră săptămâni, luni, de când nu se simțise atât de fericită.

– Aș vrea de asemenea să-ți cer sfatul în legătură cu sora mea.

Rezemată cu spatele de peretele holului, Rebecca se juca nervoasă cu firul telefonului.

– Țin neapărat să nu încalc teritoriul Alicei, răspunse ea cu o voce blândă, dar prezintă-mi pe scurt problema.

– Ei bine... pentru a vorbi limpede, Meri este pe cale să devină detestabilă! Refuză să participe la orice obligație gospodărească, plecă trântind ușa, nu se întoarce de la școală decât după mai bine de o oră de la ieșirea de la cursuri, și așa mai departe... Mă tem ca Sybil și Georges să nu se hotărască să pună capăt acestei psihoterapii.

Rebecca tresări.

– Trebuie neapărat să-i împiedici! Se pare, dimpotrivă, că sora dumitale se află într-un progres net. Părinții comit adeseori greșeala de a opri tratamentul când comportarea copilului se schimbă, deoarece ei trebuie atunci să înfrunte o nouă personalitate. Dar schimbarea este tocmai baza oricărei terapii. Dacă sora dumitale continuă să ia în greutate, asta înseamnă că este pe calea cea bună.

– Asta este ceea ce voiam să-mi confirmi.

Din vocea lui dispăruse acum orice urmă de îngrijorare și ea regretă brusc că nu-l are aproape.

– Voi trece prin urmare pe la ei mâine seară după cină ca să-i conving să continue s-o trimită pe Meredith la doctorița Fairweather.

După o scurtă pauză, el adăugă:

– Acum regret că ți-am pus această întrebare. O să crezi că nu caut în dumneata decât psihologa.

Rebecca avu un râs ezitant. Se cunoscuseră din cauza lui Meredith și era normal ca el s-o consulte din când în când pe această temă. Nu trebuia totuși ca acesta să devină motivul esențial al întâlnirilor lor. Amintirea mângâierilor lui o liniști imediat. Era limpede că interesul pe care i-l purta Hugues nu era strict profesional.

– Accepți să cinezi acasă la mine sâmbătă? întrebă el. Lăsând deoparte modestia, gătesc destul de bine. După care am putea să privim acele faimoase diapozitive cu imagini din Nepal.

– Numai dacă nu găsim o altă ocupație... se surprinse ea murmurând.

Un hohot de râs puțin răgușit ajunse până la ea.

– Trebuie oare să trag concluzia că ești dispusă să vii? întrebă el.

– Evident!

Ar fi vrut să continue convorbirea cu el, dar o dată ce-i dăduse adresa, nu mai știu prea bine ce să spună.

Își urară noapte bună. Rebecca închise telefonul și se aplecă spre Ferdinand ca să-l mângâie pe spate. Fericirea ei actuală nu va dura o eternitate. Viața nu dăruia acest lucru prețios decât cu multă zgârcenie. Dar cel puțin se putea bucura de aceste câteva momente de fericire totală.

Avu impresia că reproduce una dintre acele scene ridicole care se repetă în filmele vechi, dansând de-a lungul culoarului, cu telefonul strâns la piept.

Lăsând telefonul, se aplecă și-l ridică pe Ferdinand ca să-l facă să participe la aceste clipe de euforie. Motanul scoase un mieunat ascuțit și-i scăpă ca să sară la podea.

– Cu atât mai rău pentru tine! exclamă ea râzând.

Animalul se refugie imediat sub un fotoliu, temându-se de un nou asalt, și o urmări cu ochii lui furioși pe Rebecca.

– Să știi, dragul meu Ferdinand, declară ea, că ai ratat o ocazie unică să faci carieră în cinematografie.

Apoi se îndreptă cântând spre dormitor.

Capitolul 5

Sâmbătă dimineața, Rebecca fu trezită de razele soarelui care jucau pe tapiseria bleu cu nuanțe de mov din dormitorul ei. Se ridică în capul oaselor și se întinse, gândindu-se că dormise fără îndoială mult, pentru că astrul străpunsese perdeaua de ceață care acoperea în mod obișnuit orașul.

Își consultă ceasul deșteptător și-și dădu seama că nu era totuși decât șapte și jumătate. Coborî din pat, deschise jaluzelele și se minună în fața albastrului intens al cerului. Frunzele pomilor luceau de rouă, iar atmosfera degaja mirosul deosebit al zilelor călduroase.

Zilele acestea erau considerate drept o binecuvântare a lui Dumnezeu de către orice locuitor din San Francisco. Aceasta însemna absența acelui înveliș vătuit care plana adeseori deasupra orașului, și prin urmare o creștere a bunei dispoziții generale.

Rebecca intră în bucătărie, hotărâtă să-și pregătească un mic dejun excepțional pentru a sărbători sosirea timpului frumos.

După cum îi mărturisise lui Hugues, nu gătea practic niciodată, prin urmare perspectiva unei omlete cu jambon constituia un adevărat festin.

Urmă cu scrupulozitate indicațiile cărții de bucate, apoi duse platoul aburind în salon. Recuperă ziarul pe care factorul poștal i-l strecurase pe sub ușă și-l răsfoi în timp ce savura micul dejun.

Puțin atentă la titlurile mari ale actualității, își lăsă mintea să rătăcească în voie.

Era nerăbdătoare să-l revadă pe Hugues. Și dacă se amăgise, dacă el nu se va dovedi atât de fermecător cum își imaginase? Dacă seara aceasta o va decepționa? Amintirile serii de duminica trecută îi năvăliră în minte și îndoielile ei se risipiră imediat.

Făcu un duș și se îmbrăcă pentru a se duce la cabinet unde avea de primit câțiva pacienți. După care se va duce la piscina din apropierea biroului, ca să profite de soare, apoi se va întoarce acasă pentru a se pregăti.

Rebecca se întoarse acasă la sfârșitul după-amiezii, epuizată de numeroasele lungimi de piscină pe care le parcursese. Deschise șifoneirul, în căutarea unei ținute adecvate pentru seara aceasta. Isabella era întinsă leneș pe patul scăldat de razele soarelui.

Tânăra femeie se apropie s-o mângâie, inspectând în același timp conținutul garderobului. N-o tenta nimic în mod deosebit, dar se aștepta la asta, astfel că nu-și pierdu buna dispoziție.

Cercetând lucrurile mai de aproape, descoperi în fundul șifonierului o rochie fără mâneci, cu flori mari stilizate, de un verde viu, pe fond alb. Avea de asemenea niște cercei asortați cu această ținută. Cum avea rareori ocazia să poarte aceste veșminte

de vară la San Francisco din cauza timpului, se gândi că aceasta era ocazia visată, având în vedere temperatura excepțional de ridicată.

Își spălă părul și după ce se uscă îl perie îndelung înainte de a-l lega la spate în coadă de cal. În timp ce se pieptăna, observă că o prinsese ușor soarele pe obraji și pe nas. Îmbrăcă rochia înflorată și constată cu plăcere că-i venea mai bine decât se aștepta; aceasta îi sublinia finețea taliei și amploarea jupei îi accentua conturul șoldurilor, totul dându-i un mers grațios.

Încălță niște sandale verzi cu tocuri, se privi pentru ultima dată în oglindă, apoi trecu în bucătărie pentru a hrăni pisicile înainte de plecare. Cu inima bătând mai repede, coborî în parcarea subterană și porni la drum. Nu trebuia să-și piardă capul ca data trecută. Dacă seara se desfășura cu bine, Hugues și cu ea își vor acorda timpul să se cunoască și să-și satisfacă dorința reciprocă.

De altfel, care era oare motivul acestei subite treziri a simțurilor? Nu se datora în nici un caz golului din viața ei afectivă. Acest gol nu dura decât un an și, înainte de a-l întâlni pe Ed, fusese atâția ani singură.

Până acum, nici un bărbat nu stârnise în ea reacții atât de pasionate, nebănuite nici de ea însăși.

Când ajunse în cartierul în care locuia Hugues, Rebecca începu să fie mai atentă la drumul pe care-l urma. El locuia la câțiva kilometri de cabinetul ei și ea descoperi că era vorba de o zonă rezidențială cu arhitectură somptuoasă.

Se angajă pe o stradă cu plopi, mărginită de case luxoase, și privi cu mai multă atenție numerele. Ajunsă la numărul cincizeci și șase,

frână și verifică dacă numele lui Hugues era scris pe cutia de scrisori, apoi își ridică privirea spre vila situată pe un mic promontoriu.

Rebecca își conduse mașina în fața porții mari de lemn și acționă ciocănelul de bronz privind în același timp în jurul ei. Era vorba despre o clădire albă, cu un etaj, înconjurată de o grădină mare.

I se puse un nod în gât auzind zgomot de pași în spatele porții grele. Și-l văzu, zâmbitor, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri cu dungulițe și cu o cămașă de bumbac cu dungi albastre și albe. Părul lui părea mai creț ca de obicei și ea simți brusc dorința de a-și cufunda mâna în el. În loc de asta, murmură:

– Bună seara.

Hugues o conduse de-a lungul aleii, până la casă, uimit că poate să arate atât de proaspătă pe o asemenea căldură. Și el își petrecuse după-amiaza în piscină și abia ieșise din ea ca să aprindă grătarul.

O privi mai de aproape în timp ce mergeau în tăcere unul lângă altul și observă că se pieptănase altfel și că această coadă de cal o întinerea. Ea se întoarse spre el și-i zâmbi, iar Hugues fu cuprins de dorința irezistibilă de a o săruta.

– Ar fi trebuit să-ți spun să-ți aduci costumul de baie, zise el luând-o de braț. Zile ca asta sunt excepționale, astfel că ar trebui să profităm de piscină.

Traversară salonul care dădea spre curtea interioară.

– Am înotat deja mult astăzi, replică ea râzând. Aș fi încântată, în schimb, să iau loc în grădină, cu o băutură răcoritoare în față.

– Ce-ai spune de o votcă cu lămâie?

– Mi-ar face cel mai mare bine, dacă nu te vei arăta totuși prea generos cu votca.

Urcară treptele care duceau la piscină și ea zări o masă aranjată pe terasă, într-un fel de alcov format de arbori. În fața oglinzii de apă erau instalate fotolii de răchită și el o invită să ia loc în timp ce pregătea băuturile la barul situat în spatele ei.

Hugues îi admiră grația gesturilor în vreme ce se așeza. Nu-i va fi deloc ușor să nu cedeze tentației...

Reveni cu un platou, îi întinse un pahar în care pluteau cuburi de gheață și-l ridică pe al lui în direcția ei.

– Pentru a doua noastră întâlnire, zise el cu un zâmbet fermecător.

– Nu-mi reamintesc foarte bine teoria dumitale referitoare la prima întâlnire, dar nu știu ce ai stabilit pentru a doua...

– Ei bine, după părera mea, a doua întâlnire este de o importanță capitală! Relația dintre două persoane este încă fragilă și nu-i nevoie de mare lucru ca să fie distrusă. Să presupunem că aluneci pe scară sau că eu vărs paharul pe rochia dumitale, asta va căpăta proporții de necrezut. În vreme ce, dacă aceste mici incidente se produc mai târziu, atunci când oamenii se cunosc mai bine, ele nu mai au decât o importanță neînsemnată.

Rebecca își ridică o sprânceană.

– Ca să spun drept, nu țin în mod deosebit să alunec pe scara dumitale nici acum și nici peste o săptămână sau o lună!

Hugues izbucni în râs, după care bău o înghițitură de votcă.

O rază a soarelui ce se îndrepta spre asfințit veni să mângâie fața tinerei femei, accentuându-i strălucirea ochilor. Privirea lui Hugues coborî pe picioarele ei goale, cu pielea fină și ușor bronzată. Apoi se strădui să se gândească la altceva.

– După câte mi-ai spus, s-ar crede că întâlnirile dumitale au fost plasate întotdeauna sub un semn de rău augur.

– Mi s-au întâmplat într-adevăr câteva nenorociri, răspunse el pe un ton confidențial. Într-o zi, când încercam să mă arăt deosebit de tandru, am trântit portiera mașinii cu atâta putere încât clanța a căzut pe trotuar. Altă dată, când țineam să dau dovadă de eleganță, am petrecut toată seara cu o enormă pată verde pe cravată.

Rebecca nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Era vorba, în ambele cazuri, de a doua întâlnire?

– Da, și totodată și ultima!

– Până acum, s-ar părea că Cerul ne-a cruțat. A fost bineînțeles episodul cu arsura dumitale din seara aceea...

– Într-adevăr, uitasem incidentul acela! exclamă el cu o grimasă comică. Dar dumneata n-ai nimic deosebit să-mi povestești despre întâlnirile dumitale?

– N-am păstrat nici o amintire frapantă. Pentru că practic, fără îndoială, mai puțin des ca dumneata genul acesta de sport.

Privirile lor se întâlniră.

– Ce te face să crezi asta? întrebă el.

– Am fost de o seriozitate exemplară multe perioade de timp din viața mea, deoarece munca nu-mi lăsa deloc timp liber.

Rebecca ezită, apoi continuă:

– Trebuie să ți se pară ciudat...

– Puțin. Cred că n-am cunoscut niciodată o femeie care să dedice atâta timp profesiei sale. Mărturisesc că mă uimești.

– Poate că nu corespund genului dumitale...

El se aplecă ușor spre ea ca să-i atingă ușor mâna.

– Aș jura că dimpotrivă. Probabil că altele nu corespund genului meu.

Altele. Rebecca nu întâmpina nici o dificultate să și le imagineze: blonde, sofisticate, puțin frivole. Doar n-o să se arate totuși geloasă pe trecutul lui, neștiind nimic despre el. Era încă prea devreme ca să-i pună întrebări pe tema asta.

Hugues se ridică fără tragere de inimă.

– Trebuie să mă ocup de cină, o anunță el oftând.

Rebecca rămase așezată la marginea piscinei, terminând de băut cocteilul, în timp ce Hugues își făcea de lucru în jurul grătarului. Ea savura liniștea înconjurătoare, urmărind mișcarea nocturnă a frunzelor copacilor la adierea brizei.

Hugues dispăru în bucătărie, apoi reveni încărcat cu două farfurii conținând salată asortată care părea foarte apetisantă și Rebecca își spuse că nu va îndrăzni niciodată să-l invite la masă acasă la ea. Îi împărtăși apoi acest gând al ei.

– Nu te teme, replică el pe un ton vesel. Am o pasiune secretă pentru preparatele congelate!

O rugă să treacă la masă și o servi fără s-o slăbească din ochi. Rebecca se strădui să-și îndrepte atenția asupra farfuriei. Oare cât timp va rezista chemării simțurilor? Nu și-ar fi închipuit niciodată că între două persoane se poate stabili un asemenea curent magnetic.

Cu apetitul tăiat, reuși totuși să termine conținutul farfuriei. Apoi mirosul delicios de carne friptă însoțită de cartofi sote îi învinse reticențele. Savură cu mare plăcere mușchiul de vită fript exact cât trebuia. Un mușchi pe care ea l-ar fi ars cu siguranță.

Conversația lor se orientă apoi asupra actualității cinematografice și ea se simți în fine complet destinsă.

Se făcuse aproape noapte când terminară masa și o briză venind dinspre ocean răcorise atmosfera.

– Am putea să trecem în salon, propuse Hugues. Mă duc să caut ecranul și aparatul de proiecție ca să-ți arăt câteva diapozitive, cum ți-am promis.

– Între timp, eu mă ocup cu strângerea mesei.

Hugues refuză cu un semn din cap, strângând farfuriile și tacâmurile pe o tavă.

– Trebuie să-ți reamintesc oare faptul că ești invitata mea? N-am intenția să mă lansez în activități casnice, ci doar să pun toate astea în chiuvetă.

– Prin urmare, nu detești să înfrunți la trezire spectacolul unei chiuvete pline cu vase murdare? Eu suport foarte greu să încep ziua în felul acesta.

– Bănuiesc că ești mai organizată și mai ordonată decât mine. De fapt, sunt pe cale să descopăr unele laturi ale personalității dumitale, dar mi-ar plăcea să aflu mai multe...

În salon, mobilat cu fotolii tapițate în piele de culoare roșcată, o măsuță joasă din sticlă fumurie era plasată în fața șemineului, iar podeaua era din parchet. Hugues o invită pe Rebecca să se așeze și dispăru pe culoar.

O lumină discretă făcea această încăpere foarte agreabilă. Unul dintre pereți era acoperit cu etajere, pe care Rebecca recunoscu câteva obiecte provenind din Nepal: un serviciu de ceai din argint cizelat și o lampă veche cu ulei.

Hugues reveni în salon și-i întinse un album de fotografii, legat în piele roșie.

– Am cumpărat albumul acesta din Nepal și am selecționat în el cele mai bune fotografii ale mele.

Ea îl deschise și observă că fiecare pagină era protejată de o foaie din hârtie de orez.

– Poate că asta îți va explica de ce nu voiam să părăsesc această țară. Și dacă ții să vezi o documentație mai completă, voi instala ecranul.

El plecă din nou în direcția culoarului, în timp ce ea răsfoia încet albumul.

Unele peisaje erau atât de spectaculoase încât păreau ireale. Culorile apusurilor de soare reflectate de munți păreau niște picturi abstracte. Se minună după aceea de figurile copilărești cu pielea mată și cu zâmbete luminoase.

Existau de asemenea trei fotografii ale unei tinere femei brunete. Rebecca bănui că Hugues avusese o aventură cu ea. De talie scundă, poza în veșminte specifice, de o frumusețe surprinzătoare.

Suspină. Hugues era atras cu siguranță de genul acesta de tinere cu farmec exotic. Cum putea oare să-i placă o psihologă cu un aer atât de serios ca ea? Închise repede albumul când auzi pașii stăpânului casei.

– De ce nu există în album nici o fotografie a dumitale? întrebă ea. Ar adăuga o tușă de realitate acestor imagini care par scoase dintr-un basm.

Fața lui se întunecă.

– Nu pot suferi oamenii care pozează în fața peisajelor sau a monumentelor. După părerea mea, asta strică complet interesul fotografiei.

El se așeză lângă ea pe canapea și, pentru prima dată în seara aceea, mirosul ușor înțepător al loțiunii lui de ras ajunse până la ea.

– Din nefericire, nu voi mai avea ocazia să petrec perioade lungi de timp în Nepal. De acum înainte, mă voi întoarce acolo o dată sau de două ori pe an, pentru șederi destul de scurte.

– S-ar părea că țara aceasta te-a încântat extrem de mult.

– Din multe puncte de vedere. Am fost acolo mai întâi în vacanță, cu mult timp în urmă, și am fost fermecat de acest ținut sărac, dar splendid și primitor. M-am dus după aceea acolo de mai multe ori împreună cu niște colegi. Într-o zi, mi-am dat seama că dacă aș întemeia acolo o întreprindere, ar da de lucru locuitorilor și mi-ar permite să fiu propriul meu patron.

Ridică din umeri, ca și cum regreta că pornise pe calea confidențelor.

– În aceste condiții, de ce te-ai întors? întrebă ea, încântată să afle că el nu intenționa să mai călătorească atât de frecvent.

Hugues se rezemă confortabil de spătarul canapelei înainte de a răspunde:

– Trebuie ca cineva să rămână aici ca să vegheze la bunul mers al afacerilor, la nivelul importului. Pe de altă parte, fabricarea confecțiilor acolo depinde de moda în vigoare în Statele Unite, și se întâmplă ca eu să am fler în această materie. Prin urmare, trimit câteva machete care sunt fabricate acolo și eu mă ocup de vânzarea produselor în Statele Unite, în timp ce asociatul meu asigură funcționarea întreprinderii din Nepal. Sunt dotat pentru afaceri, la fel cum dumneata ai aptitudini de a ajuta oamenii să-și rezolve problemele.

Tânăra femeie îl privi lung, dintr-o dată serioasă.

– Mi se întâmplă uneori să nu fiu atât de sigură, murmură ea.

În mod bizar, începu să-i povestească episodul cu tatăl de familie care-i părăsise cabinetul trântind ușa. El ascultă cu atenție tot timpul cât dură relatarea, apoi îi luă mâna.

– Nimeni nu este perfect, sublinie el cu blândețe, văzându-i expresia tulburată. Toți putem face greșeli.

Rebecca scutură din cap.

– N-a fost vorba de o simplă greșeală, ca și cum aș fi încercat o tehnică ce n-a dat rezultate. Am uitat pur și simplu că munca mea constă în a asculta oamenii, și nu m-am gândit decât la mine.

– Intenționezi totuși să-ți ierți această greșeală? întrebă el.

Rebecca se simți dintr-o dată foarte liniștită. Hugues îi acordă o atenție mai stăruitoare decât își închipuise. Îi dădea impresia că înțelege amploarea problemei și asta o mișca.

– N-am reușit niciodată să mă arăt indulgentă față de mine însămi, răspunse ea în cele din urmă.

El îi mângâie încet obrazul, cu un gest protector. Rebecca se aplecă spre el și Hugues nu mai rezistă dorinței de a o lua în brațe. O dorință împotriva căreia luptase de la sosirea ei și care acum devenise prea stăruitoare.

Puse stăpânire pe buzele ei, mângâindu-i în același timp ceafa până când simți sub degete că mușchii ei nu mai erau încordați.

Rebecca se lăsă biruită de toropeala delicioasă care-i devenise familiară, evitând totuși să se gândească la urmarea acestei îmbrățișări. I se părea de aceea dificil să întrerupă dulceața acestei clipe, ca să se gândească la eventualitatea de a face dragoste cu Hugues.

Răspunse cu ardoare sărutului lui, fără să încerce să proiecteze acest moment în viitor. Se hotărî, măcar de data asta, să-și uite inhibițiile și să nu se mai gândească decât la senzațiile minunate și pătimașe pe care le trezea în ea acest corp cald lipit de al ei.

Se strânse lângă umărul lui, în timp ce mâinile lui Hugues alergau de-a lungul spatelui ei, trasându-i dâre de foc pe pielea ei. Rebecca își întoarse ușor capul ca să-i privească fața cu trăsături dintr-o dată chinuite și-l sărută îndelung, până când simți în piept bătăile accelerate ale inimii lui.

El se îndepărtă puțin și-și cufundă ochii lui mari, căprui, în cei ai tinerei femei.

– Ardeam de nerăbdare să te țin în brațe de când ai trecut pragul casei mele. Totuși, nu vreau să te grăbesc... Nu ezita să mă oprești dacă merg dincolo de dorințele dumitale, murmură el.

În loc de răspuns, ea clătină din cap.

Evenimentele se desfășurau cu o rapiditate amețitoare, dar ea n-avea curajul să se îndepărteze de el. Se descopereau reciproc, cu gesturi pline de tandrețe, care echivalau cât toate discursurile din lume.

– Eu... mă simt foarte bine lângă dumneata, îi șopti ea la ureche.

El își trecu ușor vârful degetelor peste brațele ei goale, apoi îi acoperi ceafa cu sărutări nebunești, rezistând dorinței de a-i deschide fermoarul rochiei, pentru a respira mai nesățios parfumul proaspăt al pielii ei. Ea savura aceste clipe de plăcere senzuală, această tandrețe pe care i-o arăta Hugues, dar încă nu era pregătită să i se predea cu totul.

Dacă rămâneau așa, strânși unul într-altul, așteptarea va deveni insuportabilă pentru el. De aceea, se îndepărtă încet de ea.

– Să mergem să ne bem cafeaua pe marginea piscinei, propuse el cu o voce alterată de emoție.

– Foarte bine.

Ea își puse puțină ordine în ținută și se ridică zâmbindu-i. Hugues dispăru în bucătărie și reveni cu două cești pline cu cafea aburindă. Se îndreptară spre terasă. Rebecca se înfioră în timp ce se apropiau de întinderea de apă.

– Oh! Am uitat să aprind luminile! exclamă Hugues.

Câteva secunde mai târziu, luminile învăluiau peisajul într-o lumină diafană, care intensifica albastrul piscinei.

Cu ceașca în mână, Rebecca înaintă cu precauție spre fotoliile de răchită. Tocul sandalei i se înțepeni între două dale, își pierdu echilibrul și se agăță de Hugues. Acesta sări într-o parte ca să evite să fie opărit, alunecă pe marginea umedă a bazinului și dispăru în piscină.

– Doamne-Dumnezeule! Hugues! exclamă ea scoțându-și repede sandalele.

El scoase imediat capul din apă și izbucni în râs, recuperând la timp ceașca gata-gata să se ducă la fund.

– Ei bine, iată-mă rămas fără cafea!

– Sunt dispusă s-o împart pe a mea ca să fiu iertată...

El urcă repede scara și se apropie de Rebecca. Din hainele lui picura apa și arăta foarte caraghios, dar ea încetă să râdă când el ajunse doar la câțiva centimetri de ea, învăluind-o cu privirea lui fermecătoare.

– Se pare că asupra fiecărei a doua întâlniri a dumitale apasă un blestem, rosti ea cu un glas ușor tremurător.

– Poate că nu este pierdută orice speranță. Dar... mai întâi am o întrebare să-ți pun.

– Da? întrebă ea, curioasă ce avea să urmeze.

– Rochia dumitale este lavabilă?

Ea îl privi cu ochii măriți de uimire. Avea oare de gând s-o împingă în piscină?

– Nu sunt sigură...

El se apropie și mai mult de ea.

– Cu atât mai rău. Vom afla imediat...

O luă în brațe și o strânse foarte tare, căutându-i buzele. Cucerită de înflăcărarea acestui sărut, nu se sinchisea dacă hainele ei se vor uda; umezeala rece nu ajungea până la ea. El își înteți îmbrățișarea, accentuând presiunea șoldurilor asupra celor ale tinerei femei.

Ea se agăță de umerii lui, dorind cu ardoare să simtă mânile lui puternice pe întregul ei corp.

– Ar trebui să te dezbraci, murmură ea. Riști să răcești cu hainele astea ude.

– Sugestia dumitale mi se pare excelentă...

Hugues își trecu încet mâinile peste pieptul Rebeccăi.

– Rochia a suferit și ea în urma acestei căderi neprevăzute, șopti el.

Degetele lui alunecară de-a lungul spatelui ei, coborând până la fermoar, și țesătura înflorată ateriză la picioarele lor. Rebecca nu avu timp să simtă briza pe pielea ei goală. Hugues îi mângâia deja pieptul plin, acoperea cu sărutări dantela fină a sutienului ei.

Ea începu să-i descheie cămașa cu gesturi stângace. El o ridică atunci în brațe, o duse în salon și o depuse încetișor pe pielea roșcată a canapelei.

Apoi se dezbrăcară unul pe altul cu gesturi tandre și în același timp grăbite. Când ajunseră goi, întinși unul lângă celălalt,

Hugues privi cu admirație formele armonioase ale tinerei femei. Luminile scăzute proiectau reflexe aurii pe pielea ei satinată.

– Ești atât de dulce, șopti el punând din nou stăpânire pe buzele ei.

Mâinile lui urcară de-a lungul cefei ca să-i elibereze părul care i se răspândi pe umeri. Cu ochii pe jumătate închiși, ea fremăta în ritmul mângâierilor lui. La vederea corpului care i se oferea, pe Hugues îl copleși un val de dorință. Dar el voia să-i descopere centrele plăcerii.

Își trecu încet buzele peste fața ei, peste pieptul ei înfiorat, apoi coborî spre pântece. Agățată de gâtul lui, Rebecca gemea încet. Cu capul lăsat pe spate, îndura această tortură delicioasă.

Prinse apoi curaj să-l mângâie și ea; mâinile se pierdură în părul aspru de pe pieptul lui, alunecară de-a lungul spatelui și șoldurilor lui.

Nereușind să mai reziste, se arcui spre el, cu respirația tăiată, și murmură:

– Vino...

Nu mai formară apoi decât o singură ființă, predându-se unul altuia cu acea impetuozitate pe care încercaseră s-o stăpânească până acum. Îl auzi strigându-i numele chiar în clipa când atinse culmea extazului.

*

* *

Rămaseră prăbușiți unul lângă altul un timp care li se păru că durează o eternitate, apoi se priviră cu un surâs timid.

– Există cineva în viața ta? întrebă el în cele din urmă.

– Nu. De un anumit timp, de altfel. Și tu?

El se strâmbă comic.

– M-am întors de puțin timp din Nepal și trebuie să-ți spun că acolo am dus o viață de o cumpătare exemplară!

Rebecca fu cât pe ce să-i pună întrebări în legătură cu tânăra femeie pe care o văzuse în fotografii, apoi se hotărî să le amâne pentru mai târziu.

– Vrei să bei ceva? întrebă el.

– Cu mare plăcere.

Hugues se ridică încet și-i întinse mâinile.

– Propun să schimbăm decorul, camera mea este mult mai confortabilă. Băuturile și desertul vor fi servite acolo în câteva clipe, dacă doamna binevoiește să mă urmeze...

Ea începu să-și strângă lucrurile, dar el o făcu să renunțe.

– Este mult prea cald în interiorul casei ca să purtam ceva, pretextă el.

Porniră pe culoar și urcară scara care ducea la dormitor. Rebecca privi în jurul ei, în timp ce Hugues se înapoie în bucătărie. Era incontestabil un loc foarte masculin, cu tapiseria murală în dungi albastre și galben-deschis. Fotoliile și cuvertura de pe pat erau de asemenea albastre, ca și draperiile de la ferestre.

Se strecură cu desfătare între cearșafurile răcoroase și răsfoi câteva reviste puse pe noptieră. La puțin timp după aceea, Hugues reveni încărcat cu un platou.

– Am optat în cele din urmă pentru ceai cu gheață și ciocolată cu frișcă. Vă convine, miss Simpson?

– Hmm! replică ea cu o expresie lacomă.

Așezată, goală, în patul unui bărbat pe care abia îl cunoștea, descoperea cu uimire că se simțea foarte în largul ei. Privirile lor se întâlniră.

– Știam că între noi lucrurile vor merge bine, declară el pe un ton mângâietor. Asta nu-i întotdeauna evident...

El depuse un sărut ușor pe vârful nasului ei, dar gândurile tinerei femei începuseră să rătăcească din nou.

– Au fost multe femei în viața ta? întrebă ea.

– Câteva. Un anumit număr, de fapt... Asta te necăjește?

– Puțin. Nu țin în mod deosebit să fiu una printre atâtea altele...

El se așeză lângă ea, cu o expresie serioasă.

– Nimic nu este destinat să dureze, o știm bine amândoi. Dar asta nu micșorează cu nimic importanța a ceea ce trăim în clipa prezentă, nu-i așa?

– Poate... Totul s-a petrecut atât de repede...

– Îmi placi mult, Rebecca. Tu reprezinți ceva deosebit în viața mea și credeam că ai remarcat. Am impresia că te cunosc de foarte mult timp.

El schiță un surâs și-i mângâie ușor obrazul cu vârful degetelor.

– Pari atât de chibzuită... Încă mă mai mir că ești întinsă goală în patul meu.

Rebecca ridică ușor din umeri.

– Așa a vrut destinul.

– Nu trebuie niciodată să lupți împotriva destinului, declară el pe un ton doct, făcându-i cu ochiul.

El se aplecă atunci peste pieptul ei și ea încetă să-și frământe mintea pentru a se concentra asupra senzațiilor delicioase pe care Hugues le trezea în ea.

Refugiindu-se în brațele lui, îl sărută îndelung, strângându-se lângă el ca să-i simtă fiecare centimetru de piele pe corpul ei.

Îl mângâie mult timp, până când îi auzi respirația sacadată. Cu un suspin de satisfacție, îl strânse cu putere în brațe și se arcui sub el.

Înlănțuiți, urcară căile plăcerii până când mii de sori le explodară sub pleoape. Ametită, ea se prăbuși într-un ocean de plăcere.

Hugues se săltă ușor ca să stingă veioza de pe noptieră și să tragă o cuvertură peste ei.

Rebecca nu se abandonase niciodată în felul acesta în brațele unui bărbat. Nici chiar cu Ed, pe care crezuse totuși că-l iubea.

Hugues o strânse lângă el și peste câteva clipe ea se cufundă într-un somn adânc.

Capitolul 6

Rebecca visa că traversa o pădure deasă cu vegetație tropicală. Țipătul păsărilor umplea aerul încărcat de umiditate. Un curs de apă trecea nu departe de acolo și o voce ajungea la ea de pe malul celălalt:

– Vrei să alergi?

Se hotărî să nu-i acorde atenție, dar vocea insistă. Simți o mână pe umărul ei și ea bombăni refugiindu-se sub cuverturi.

– Mă întorc într-o oră, auzi ea vag. Să nu-mi reproșezi că nu te-am invitat să participi la activitățile mele sportive!

În casă răsunară câteva zgomote, apoi se închise o ușă și se făcu din nou liniște.

Rebecca își ridică încet pleoapele și recunoscu dormitorul lui Hugues, inundat de soare. Se frecă la ochi, revenind încetul cu încetul la realitate. De ce oare îi ceruse să-l însoțească, de vreme ce ea era în ținută de oraș? Se gândi îngrozită că

avea poate o întreagă colecție de șorturi și de pantofi de sport, pentru a-și satisface însoțitoarele din ziua precedentă...

Se hotărî să coboare din pat și să se îmbrace. Coborî în salon pentru a-și recupera hainele, temându-se să nu intre cineva și s-o surprindă dezbrăcată. Hugues îi aranjase lucrurile pe un fotoliu și-i adusese chiar și sandalele rămase la marginea piscinei.

Se îndreptă spre baia aflată lângă dormitorul lui Hugues și descoperi cu plăcere că acesta îi pusese la îndemână un set de prosoape curate.

Făcu un duș și se îmbrăcă, remarcând cu ușurare că rochia ei suportase foarte bine proba apei. Reveni după aceea în salon și citi ziarul care fusese pus pe măsuța joasă. Nu se simțea foarte în largul ei, singură în casa lui Hugues, și nu reuși să se concentreze asupra lecturii.

De ce plecase oare atât de subit? Dorea să se întoarcă acasă la ea, dar preferă să-i aștepte întoarcerea. N-ar fi fost foarte corect să-l părăsească în felul acesta după ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută.

Ușa se deschise în momentul acela și el apăru, ciufulit, respirând greu, îmbrăcat în șort și tricou. Depuse un sărut ușor pe fruntea ei, uimit că o găsește în picioare.

– Aveam intenția să urc ca să-ți spun bună dimineața în pat, dar se pare că am sosit prea târziu.

Rebecca îi zâmbi.

– E timpul să mă întorc în cuibul meu, răspunse ea. Nu voiam însă să dispar în felul acesta, fără să te fi văzut...

El o privi lung, în tăcere, apoi se încruntă.

– Ar fi trebuit să rămân, dimineața asta, murmură el așezându-se lângă ea. Dar mi s-a părut atât de firesc să mă trezesc cu tine, încât am acționat ca și cum locuiam împreună de ani de zile.

Îi ridică bărbia înainte de a continua:

– Mi-ar plăcea mult să împarți cu mine micul dejun ca să mai stăm puțin de vorbă.

Tânăra femeie șovăi, apoi dădu din cap.

– Foarte bine.

– Pregătisem cafea înainte de a pleca, mă duc să aduc două cești.

Reveni după câteva minute cu o tavă, se așeză lângă ea și-și trecu un braț în jurul umerilor ei.

– Mă tem că evenimentele s-au desfășurat puțin prea repede după gustul meu, declară ea imediat. Nu mă simt foarte în largul meu.

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse el întinzându-i o ceașcă. Prin urmare, voi încerca să-ți expun punctul meu de vedere, poate că asta te va ajuta...

Ea încuviință cu un semn din cap, iar Hugues continuă:

– Îmi placi mult. Suficient de mult ca să doresc să te revăd adeseori și să învăț să te cunosc. Sunt convins că am putea trăi clipe minunate împreună, dacă totuși nu grăbim lucrurile. Te atrage o asemenea perspectivă?

Ea reflectă, căutându-și în mod vizibil cuvintele, apoi se hotărî să răspundă:

– Eu... în ceea ce mă privește, aș înclina mai curând pentru monogamie. În consecință, dacă intenționezi să ai alte legături, aș prefera s-o știu imediat...

– Iată o înclinație care mi se pare dintre cele mai sănătoase, replică el zâmbind. Am practicat eu însumi întotdeauna monogamia.

O privi în ochi, dintr-o dată serios.

– Atâta timp cât ne vom vedea cu regularitate, îți voi fi fidel. De acord?

Hugues o strânse lângă el și buzele lor se întâlniră pentru a pecetlui acest pact.

Rebecca plutea pe un nor de fericire, ușurată că el îi împărtășește părerea.

El se îndepărtă de ea și-i adresă o clipire din ochi.

– Ce-ai spune, draga mea miss Simpson, de un mic dejun fastuos? Tu cum preferi ouăle? Prăjite, fierte?

– N-are importanță, în măsura în care nu eu trebuie să fac pe bucătarul! răspunse ea râzând.

Se îndreptară spre bucătărie și ea se așeză pe o bancă, admirând dexteritatea cu care Hugues pregătea o omletă cu ciuperci.

– Mi-am pierdut puțin obișnuința de a găti, îi explică el. În Nepal, menajera mea îmi interzicea să mă ocup de genul acesta de treburi; prin urmare, sunt încântat că m-am întors la mașina de gătit și că nu mai mănânc ceea ce mi se impune ca meniu.

Cu apetitul atâțat de mirosurile plăcute, Rebecca devoră conținutul farfuriei.

– Hmm! A fost delicioasă, suspină ea.

– S-ar părea că-ți place omleta cu ciuperci, remarcă el terminându-și încet partea lui. Sunt o fire destul de curioasă și-mi face mare plăcere să descopăr oamenii, gusturile lor, părerile lor...

– Perfect, sunt gata să răspund la întrebările tale.

– Îți place să călătorești?

– Îmi este greu să apreciez, pentru că n-am fost niciodată decât în Canada și în Noua Anglie. Au fost uneori conferințe în Europa, dar programul meu încărcat nu mi-a permis să plec.

– Ce preferințe ai în timpul liber?

– Natația, cinematograful...

El strâmbă din nas.

– Așadar, aș putea aduce o notă de frivolitate în viața ta. Numai dacă ambiția nu te împiedică să te destinzi...

Rebecca îl privi lung, uimită.

– Nu m-am considerat niciodată drept o persoană ambițioasă. Mi-am fixat desigur anumite scopuri, pe care astăzi le-am atins, asta-i tot. Crezi că sunt o maniacă a muncii?

El ridică din umeri.

– Nu. Poate că te devotezi puțin prea mult pacienților tăi. Dar nu sunt foarte sigur. Cel puțin asta a fost impresia pe care am avut-o când te-am văzut prima dată, și de altfel, această latură a personalității tale a fost aceea care m-a cucerit. Acesta este motivul pentru care țineam să te ocupi de Meredith.

– Cum se simte?

– Mai curând bine, mi se pare. În orice caz, starea ei nu se agravează.

Discutară un timp despre progresele realizate de adolescentă, apoi Rebecca hotărî că era timpul să se întoarcă acasă la ea. Avea nevoie să fie singură pentru a reflecta la evenimentele recente care-i răvășiseră viața.

Se simțea cu totul altfel de când îl cunoscuse pe Hugues. El o făcuse să descopere un univers de senzualitate pe care nu-l bănuise niciodată până acum, un univers prin care se plimba cu desfătare.

Hugues îi mărturisise că avusese numeroase legături cu femei. El va acorda fără îndoială mai puțină importanță decât ea însăși idilei lor și trebuia să fie atentă ca aceasta să nu-i perturbe prea mult viața personală.

– Ești un excelent bucătar, declară ea ridicându-se. Cina și micul dejun au fost delicioase. Am petrecut o seară foarte agreabilă, Hugues, dar acum trebuie să plec, ca să mă pregătesc pentru săptămâna care urmează.

El o cercetă cu sprâncenele încruntate. Se gândea oare că-l părăsește puțin cam prea în grabă?

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Care este data viitoarei noastre întâlniri, miss Simpson?

Nu trebuia mai cu seamă să se arate grăbită să-l revadă.

– Weekendul următor, de exemplu?

– Perfect. Am putea să mergem să ne plimbăm la țară sâmbătă după-amiază, apoi să cinăm împreună.

Ea îi zâmbi, bucurându-se dinainte să-și petreacă o parte din weekend în compania lui. Destul de mulțumită de atitudinea lui un pic detașată în privința ei, considera că era înțelept să nu-l întâlnească prea des. În felul acesta, putea să se concentreze asupra muncii ei, ca de obicei, și să-l revadă din când în când pe Hugues, ca să-și ofere un interludiu extrem de plăcut. Scurte vacanțe, într-un fel.

Se apropie zâmbind de el.

– Trebuie într-adevăr să pleci imediat? întrebă el strângând-o în brațe.

Ea îi acoperi ceafa cu sărutări, apoi răspunse:

– Da...

Hugues o conduse până la mașină și o sărută o ultimă oară.

– Te voi suna spre sfârșitul săptămânii pentru mai multe amănunte referitoare la plimbarea noastră.

Rebecca se urcă în Peugeot și-și agită mâna în direcția lui înainte de a demara. Străbătu rapid distanța care o despărțea de casa ei, întristată puțin de acest rămas-bun. Trebuia să aștepte încă o săptămână lungă...

Ridică din umeri. Dacă această primă despărțire o întrista, ce se va întâmpla oare peste câteva săptămâni? Trebuia să se obișnuiască să-l părăsească, pentru a se pregăti mai bine pentru marea despărțire care se va întâmpla, fără îndoială, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Își puse mașina la adăpost în garaj și luă liftul ca să urce la apartamentul ei. Deocamdată, legătura ei cu Hugues era prea proaspătă și prea importantă ca să simtă dorința de a discuta despre ea cu Madeleine sau cu altcineva.

Isabella și Ferdinand o întâmpinară cu miorlăieli de dezaprobare și ea le servi un mic dejun copios ca să-i consoleze pentru absența ei.

Trecu în dormitor ca să se schimbe cu o pereche de blugi și un pulovăr de bumbac. N-avea nici un chef să se dedice ritualului duminical care consta în vizite la spălătorie și la supermagazin, simțindu-se mai curând dispusă să se întindă pe pat ca să viseze cu ochii deschiși.

Era fără îndoială dragostea care o cufunda într-o asemenea stare de letargie...

*
* *

Hugues îi obsedă visele toată noaptea, iar a doua zi gândurile. Soneria telefonului o făcea să tresară, așteptându-se de fiecare dată să-i recunoască vocea.

Zilele trecură încet. Tăcerea lui o întristă la început, apoi o înfurie. Se gândi că poate va da un semn de viață joi, ca săptămâna precedentă, dar telefonul rămase mut și Rebecca începu să se îndoiască de faptul că-l va revedea vreodată.

Sâmbătă dimineața, își pierduse orice speranță. Își consultă fișierul de la cabinet, tratându-se încă o dată drept proastă. Cum putuse oare să cedeze farmecului primului venit?

Telefonul sună și ea ridică receptorul, prost dispusă. O cuprinse un acces de furie când timbrul vocii atât de așteptate îi răsună în ureche.

El îi explică faptul că-și petrecuse săptămâna la Los Angeles, că uitase carnetul cu adrese și că nu reușise să-i telefoneze acasă pentru că numărul ei de telefon figura pe lista roșie. Asta nu făcu decât să-i sporească mânia.

– În schimb, numărul cabinetului se găsește în cartea de telefon, replică ea tăios.

– Știam că mă voi întoarce în dimineața asta. Am preferat să aștept.

El reflectă o clipă, apoi continuă:

– S-ar părea că am comis o greșeală, prin urmare îți cer să mă ierți... Ești încă liberă în după-amiaza asta?

Rebecca șovăi. Numai avea nici un motiv să-i poarte pică în continuare, deoarece până la urmă îi telefonase, și dorea încă s-o vadă. Nu reușea totuși să scape de sentimentul de frustrare care o rodea de câteva zile.

– Tăcerea asta nu prevestește nimic bun, Rebecca. Să știi că nu țin să te revăd numai pentru ca să fac dragoste cu tine. Am cam sărit niște etape săptămâna trecută, dar asta nu înseamnă că trebuie să se repete.

Mânia tinerei femei dispăru imediat. Hugues se arăta întotdeauna atât de atent față de ce simțea ea... cu excepția celor referitoare la ipotetice apeluri telefonice!

– Ei bine, cred că am putea face o plimbare la țară în după-amiaza asta, cum ai plănuit tu.

Vocea ei era acum blândă și această schimbare îi păru nesfârșit de agreabilă interlocutorului ei.

– Ce-ai spune de o excursie pe muntele Tamalpais? Pădurea Muir este cu siguranță plină de flori sălbatice pe timpul acesta frumos.

– Va trebui să-mi iau cizmele?

– Niște pantofi solizi vor fi de-ajuns. Dacă ești de acord, voi trece să te iau peste două sau trei ore, cu un coș pentru sandvișuri.

Un surâs radios lumină fața până atunci crispată a Rebeccăi.

– Mă voi ocupa eu de asta. Nu mi-au mai rămas decât două familii de văzut.

Închise telefonul, încântată. Ziua se anunța bine până la urmă. De ce se grăbise să se îndoiască de el?

Dimineața trecu foarte încet și ea își opri mașina în fața casei doar cu o jumătate de oră înainte de sosirea lui Hugues. Încălță

o pereche de adidași din piele, care nu erau dintre cei mai potriviți, dar în care se simțea foarte bine la mers. Alese apoi niște blugi și o cămașă de bumbac în carouri albastre și galbene. Își pregăti un pulovăr albastru de lână, deoarece temperatura era adeseori scăzută în pădure.

Soneria interfonului răsună în apartament tocmai când termina de îmbrăcat. Hugues apăru apoi înf ața ușii, zâmbitor. Lăsă repede jos punga de hârtie pe care o purta ca s-o ia în brațe.

Ea regăsi cu desfătare contactul buzelor lui hotărâte peste ale ei, mirosul plăcut al pielii lui, și se cuibări la pieptul lui cu un suspin de mulțumire.

Intrară în sfârșit în salon.

– Este aproape douăsprezece și jumătate, spuse el pe un ton jovial. Presupun că ar fi preferabil să mâncăm înainte de a pleca.

Privind-o insistent, adăugă:

– Înainte de asta, însă, aș vrea să te întreb ceva. Erai într-adevăr furioasă pentru că nu ți-am telefonat decât în dimineața asta?

– Da, răspunse ea, puțin hotărâtă să se scuze pentru reacția ei de proastă dispoziție.

Îl găsea totuși deosebit de atrăgător astăzi, în pantalonii lui din catifea reiată de culoare maro și în pulovărul bej-deschis. Orice urmă de îngrijorare dispăruse îndată ce-l văzuse, dar ținea cu toate acestea ca el să înțeleagă motivele supărării ei.

– De ce? insistă el. Asta te-a împiedicat să-ți realizezi alte planuri în weekend?

– Nu, dar la mijlocul săptămânii am început să mă îndoiesc de tine. Nu mai eram deloc sigură că o să-mi telefonezi și asta m-a făcut nervoasă.

El rămase pe gânduri.

– Voi avea grijă să nu se mai repete. Totuși, în cazul când vei considera că așteptarea durează prea mult timp, poți oricând să mă suni acasă. Săptămâna asta n-am fost în San Francisco, dar de acum înainte nu ezita să mă suni. De acord?

– De acord, răspunse ea zâmbind. Și acum, cred că este timpul să mâncăm.

– Ce preferi, salam cu usturoi sau pateu de ficat? se interesă Hugues deschizând punga de hârtie.

– Nici una, nici alta, răspuns ea cu o grimasă.

– Perfect, pentru că de fapt n-am luat decât sandvișuri cu curcan și friptură de vită!

– Foarte nostim, domnule Wells!

Se așezară în fața mesei joase și ea mâncă un sandviș fără să-l slăbească din ochi. Îi plăceau sprâncenele lui dese, umbra de mustață deasupra buzelor pline, cârlionții castanii ai părului lui, și nu se sătura de acest spectacol.

– Ai un zâmbet foarte frumos, murmură el.

Ea își dădu atunci seama că nu-și putuse ascunde plăcerea acestei mese simple în compania lui. El o privea cu o asemenea tandrețe încât ea trebui să-și plece ochii ca să-și ascundă tulburarea.

Puseră vesela la locul ei, părăsiră apartamentul și se urcară în mașina Rebeccăi, deoarece Hugues se gândise că Volvo-ul lui va înfrunta poate acele înălțimi cu oarecare dificultate. Traversară podul Golden Gate, valea râului Mill, și se angajară în direcția muntelui Tamalpais.

Mâna lui Hugues se odihnea pe genunchiul ei și ea încerca să se pătrundă de această prezență plăcută, să savureze din plin fiecare clipă, deoarece nu-l va revedea decât peste o săptămână.

Rebecca opri în cele din urmă mașina lângă o potecă de pământ bătut care se înfunda în pădure. Se plimbară mână-n mână, admirând ici și colo florile de culori sclipitoare. Soarele se strecura prin coroanele dese ale coniferelor, încălzind atmosfera umedă din jurul lor.

După un timp, se opriră ca să se odihnească și Rebecca se refugie în brațele însoțitorului ei. Sărutul pe care-l schimbară se transformă repede într-o îmbrățișare pasionată. Agățată de Hugues, tânăra femeie simțea urcând în ea acele senzații pătimașe pe care el o făcuse să le descopere. Locul nu i se părea deloc indicat pentru nebunii amoroase, dar nu găsea puterea să se îndepărteze de el, amețită de mângâierile de care Hugues făcea risipă.

– Nu aici, gemu ea, în timp ce mâna lui se aventura spre fermoarul pantalonilor ei.

El o strânse cu putere la piept, înfundându-și fața în decolteul ei și murmură:

– La început, era vorba de un simplu sărut, dar mă tem că n-am controlat foarte bine situația.

Ea zâmbi, ciufulindu-i părul.

– Poate n-ar trebui să-ți spun asta acum, continuă el. Cred totuși că dacă ne-am întâlni mai frecvent în timpul săptămânii, pentru a cina împreună, a merge la cinema sau în alte părți, genul acesta de incident nu s-ar repeta... În starea actuală a lucrurilor, dorința pe care o încercăm unul pentru celălalt izbucnește îndată ce ne atingem.

– Reacția aceasta nu este oare proprie începutului oricărei idile? întrebă ea îndepărtându-se ușor de el.

– Fără îndoială, admise el zâmbind.

Își reluară drumul, înlănțuiți tandru. Rebecca era încântată că el dorește să accelereze ritmul întâlnirilor, dar asta o și speria puțin. Hugues nu se va plictisi oare de ea peste câteva luni dacă se vedeau prea des? Numai dacă el nu va pune capăt legăturii lor pentru ca să evite ca aceasta să capete o turnură prea serioasă...

Nu-l cunoștea încă foarte bine, dar știa în schimb că ea nu va întârzia deloc să se atașeze iremediabil de el și că sfârșitul poveștii lor o va face să sufere.

– La ce te gândești? o întrebă el.

Ea scutură din cap ca să alunge aceste gânduri sumbre și-i adresă un surâs, fără totuși să-i răspundă.

Când reveniră la mașină, soarele își arunca ultimele raze asupra muntelui Tamalpais. Rebecca șofa în tăcere, preocupată de numeroasele întrebări care o asaltau. Va fi oare capabilă să profite de fericirea clipelor prezente fără să-și facă planuri de viitor? Nu era oare preferabil să pună capăt idilei lor înainte de a fi prea târziu?

– Vrei să urc?

Rebecca se întoarse uimită spre Hugues. Vocea lui o readucea la realitate și ea își dădu seama că sosiseră în parcarea imobilului ei.

– Firește, răspunse ea atingându-i ușor obrazul cu un sărut.

Îndată ce trecură pragul apartamentului, nu rezistară dorinței de a se săruta din nou. Rebecca îl luă atunci pe Hugues de mână și-l trase spre dormitorul ei.

Întinși pe pat, se dezbrăcară unul pe altul, nerăbdători să dea frâu liber pasiunii împotriva căreia încercaseră să lupte toată după-amiaza.

Hugues privi cu admirație corpul Rebeccăi, scăldat în lumina crepusculului, apoi se lăsară pradă ritualurilor dragostei înainte de a se cufunda într-un ocean de plăcere.

*
* *

Rebecca pierduse orice noțiune a timpului când își reveni în fire și recunoscu ambianța dormitorului ei. Trecuseră oare minute sau ore de când era ghemuită lângă acest corp viril pe care-l ținea în brațe?

Suspină și mâinile ei urcară de-a lungul spatelui lui ca să se piardă în părul castaniu pe care-l mângâie îndelung.

Hugues se ridică ușor și-i acoperi fața cu sărutări înainte de a pune încet stăpânire pe buzele ei. Un val de tandrețe o copleși pe tânăra femeie.

– Te iubesc, murmură ea, prea încet ca el s-o audă.

Deveni conștientă de importanța acestor cuvinte chiar în clipa când le rostea și înțelese că era gata să-și trăiască din plin dragostea pentru Hugues, oricare ar fi consecințele.

Capitolul 7

– Cred că ai dreptate, zise Rebecca puțin mai târziu, în timp ce cinau într-un restaurant chinezesc. Poate că ar trebui să ne întâlnim mai des ca să avem timp să ne cunoaștem.

Înghiți o bucățică de friptură de porc bine rumenită și-l privi pe Hugues. El încuviință cu un semn din cap și-i adresă unul dintre acele zâmbete fermecătoare care o făceau să se topească de fericire.

El făcuse un duș înainte de plecare și părul lui creț era încă umed. Rebecca își spuse că nu întâlnise niciodată până acum un bărbat atât de seducător ca el.

– Sugestia aceasta mi se pare excelentă, replică el în cele din urmă. Acum aș vrea să-ți pun două întrebări.

– Te ascult.

– În primul rând, ce faci mâine seară? Și după aceea, ce înseamnă acel „D“ care precedă prenumele Rebecca?

Ea suspină.

– În ceea ce privește seara de mâine, sunt liberă ca pasărea cerului. Să trecem la partea a doua a acestui interogatoriu. Nu mi-am spus niciodată acest prenume nimănui, de la vârsta de șase ani. De ce ar trebui să revin astăzi asupra acestei hotărâri?

Mâna lui Hugues se întinse peste fața de masă până când o prinse și o strânse pe aceea a tinerei femei.

– N-ai afirmat oare tu însăți că ar trebui să ne cunoaștem mai bine?

Ea își ridică ochii spre cer. La ce bun să întârzie dezvăluirea? Se îndoia că el va abandona cu ușurință partida.

– Ei bine, acest „D“ este inițiala de la Desire, mărturisi ea cu un aer resemnat.

– Dar... De ce să-l ascunzi? Este încântător.

– Am fost întotdeauna foarte susceptibilă în legătură cu asta. Mama mi-a spus astfel după ce a citit un poem, iar eu am hotărât singură să optez pentru Rebecca, în momentul când am început să merg la școală.

– Ce a spus despre asta mama ta?

– A murit acum trei ani, răspunse ea cu voce slabă. Cred că a regretat că mi-am schimbat prenumele, dar a înțeles și motivele acestei hotărâri.

– Sunt sigur că părinții tăi erau foarte mândri de tine.

Rebecca schiță un surâs.

– Da. Sunt prima din familia mea care a urmat studii superioare, prin urmare tata îmi poartă o mare admirație. Și lucrurile stăteau la fel cu mama. Atunci când fratele meu a devenit avocat, el n-a beneficiat deloc de acest tratament de favoare, deoarece aveau deja un copil cu diplomă universitară.

– Conversația aceasta este foarte interesantă. Nu știam că ai un frate.

– Are douăzeci și cinci de ani, se numește Richard, și tocmai și-a deschis un birou de avocatură cu unul dintre colegii lui. Am de asemenea o mamă vitregă pe care n-o văd prea des. Iată, cred că acum știi totul despre familia mea...

Hugues clătină din cap, zâmbind.

– Mi se pare că eu ți-am spus deja multe despre familia mea...

– Apropo, ce face sora ta?

– Acum se consideră prea grasă, răspunse el cu o strâmbătură comică. Ceea ce, după părerea mea, este de-a dreptul ridicol.

– A încetat să ia în greutate?

– Da.

– Nu te neliniști, se află pe mâini bune. Aceste probleme nu se rezolvă de azi pe mâine și nu sunt sigură că vor dispărea cu totul.

– Vrei să spui că nu se va elibera cu adevărat niciodată de aceste raporturi complexe cu hrana?

– Poate. Dar este prea devreme ca să ne facem o părere.

– Ce să mai spun de faptul că mama și soțul ei sunt răspunzători de această situație... murmură el cu o voce încordată.

Ea îi luă mâna.

– Ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

Hugues chemă chelnerul și achită nota de plată. În seara asta, „casa“ însemna apartamentul Rebeccăi. A doua zi, dormiră la Hugues.

*

* *

Rebeccca luă cu ea câteva haine ca să se schimbe și, cu trecerea timpului, îi ceru din ce în ce mai des Madeleinei să-i hrănească pisicile.

Două săptămâni mai târziu, petrecură prima lor noapte fără să facă dragoste. Ea se trezi dimineața și-l văzu pe Hugues dormind adânc, ghemuit lângă ea. Îi atinse ușor tâmpla cu un sărut. În mod straniu, avea impresia că noaptea aceasta îi apropiase mai mult, că între ei se crease o nouă complicitate.

El deschise ochii și o strânse în brațe. Deșteptătorul sună exact în clipa aceea și Rebecca îi scăpă și fugi râzând spre baie.

– Aș vrea să-i cunoști pe prietenii mei Cal și Madeleine, îi spuse ea în timp ce-și beau cafeaua în bucătărie. Ea este absolut enormă și cred că ar trebui să nască săptămâna viitoare.

Hugues mușcă din felia de pâine prăjită și unsă cu unt.

– Ca să-ți spun adevărul, nu port decât un interes foarte limitat acestui gen de spectacol. Familia fericită, adunată în jurul nou-născutului, nu mă tentează peste măsură. Ei vor începe să nu se mai poată suporta peste trei sau patru ani, copilul va manifesta semne evidente de nervozitate și, după divorțul lor, vor trebui să-l ducă să-l vadă un psiholog.

Rebecca îl privi insistent, uimită, apoi luă o înghițitură de cafea ca să încerce să se calmeze.

– Cum poți să afirmi așa ceva? Există familii care trăiesc în deplină armonie.

– Probabil. Cu toate acestea, dacă ar fi să judec după propria mea experiență...

– Admit că familia ta este într-adevăr foarte deosebită, totuși, nu trebuie să generalizăm...

– Nu vorbeam despre familia mea, ci despre ceea ce am trăit eu însumi. Mi se întâmplă cu regularitate să fiu îndrăgostit nebunește de o femeie. Aceasta este atunci cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, în fine, cea mai minunată. Și apoi, într-o bună zi, îmi dau seama că nu mă mai interesează. Că m-am plictisit de ea.

Oftă, apoi continuă:

– Mă tem că am moștenit această trăsătură de caracter de la mama mea. Sunt exemplul tipic al persoanei care nu trebuie să se căsătorească.

Tânăra femeie simți în piept o durere ascuțită. Își întoarse privirea. Nu mai recunoștea în Hugues pe bărbatul pe care-l iubea. În fața ei era așezat un străin. În momentul acesta, o informa despre sfârșitul inevitabil al legăturii lor. De altfel, nu-i spusese chiar de la început că era împotriva căsătoriei?

Ultima îmbucătură de pâine prăjită îi lăsă în gură un gust de cenușă.

– Îmi este... imposibil să te cred, declară ea în cele din urmă, cu un nod în gât.

Hugues clătină din cap.

– Pare într-adevăr de necrezut, dar sunt foarte nestatornic. Și țin prea mult la tine, Rebecca, pentru ca să ți-o ascund.

Părea foarte afectat de această destăinuire. Rebecca își mușcă buzele. Se hotărâse să se angajeze orbește în această aventură și iată că el îi anunța un sfârșit apropiat.

Hugues se ridică și-i mângâie încet părul.

– Rebecca, vorbele pe care le-am rostit nu înseamnă nicidecum o ruptură. Nu fac decât să-ți reamintesc că nimic nu este destinat să dureze veșnic.

Se aplecă și-i atinse ușor buzele cu un sărut.

– Dinspre partea mea, sper să rămânem împreună încă foarte mult timp, adăugă el.

Ea își plecă ochii.

– Am nevoie să reflectez în liniște la ceea ce ai spus, murmură ea îndepărtându-se. Acum, trebuie să plec.

*
* *

Bebelușul Madeleinei se hotărî să vină pe lume a doua zi. Rebecca îl anunțase pe Hugues că prefera să nu-l vadă un timp și profită de această situație ca să colinde magazinele. Când Madeleine se întoarse de la spital câteva zile mai târziu, îi făcu o vizită, încărcată cu o mulțime de pachete.

În timp ce Madeleine despacheta cadourile destinate micuței Emilie, Rebecca, aplecată deasupra leagănului, cerceta minuscula față adormită. Imediat ce fetița se trezi, insistă s-o ia în brațe.

O expresie de surpriză apăru pe chipul Madeleinei.

– Ce ciudat! exclamă ea. Aș fi putut jura că nu ești interesată de copii.

Gânditoare, Rebecca trebui să se plece în fața evidenței. După ce-l întâlnise pe Hugues, ideea de a întemeia un cămin îi trecea din ce în ce mai des prin minte. Trăise cu el o fericire intensă... până când el vorbise despre sfârșitul iremediabil al idilei lor.

Va împlini curând treizeci de ani. Dacă dorea cu adevărat să aibă copii, nu trebuia să întârzie prea mult. Hugues o făcuse să descopere dragostea și ea știa acum că viața ei nu va fi pe deplin reușită fără un soț și un cămin.

Totuși, el nu părea dispus să se angajeze pe acest drum. Dar ea nu-și spusese ultimul cuvânt. În vreme ce legăna încet copilașul, încercă să găsească o soluție. În zadar.

*
* *

Hugues telefonă două zile mai târziu ca să afle vești despre ea și ca s-o întrebe dacă n-o supăra singurătatea.

– Puțin, mărturisi ea. Dar nu pot trece pe la tine în seara asta deoarece trebuie să supraveghez copilașul Madeleinei timp de două ore. Nu vrei să ne întâlnim acasă la ea?

El oftă.

– Mă tem că spectacolul doctoriței Rebecca Simpson jucându-se de-a mama model nu mă încântă peste măsură! replică el pe un ton sarcastic.

Ea se strădui să nu lase să se vadă nimic din proasta ei dispoziție.

– Ție îți revine să hotărăști, bombăni ea.

– Aș prefera să vin la tine, mai târziu, după întoarcerea prietenei tale. Cred că avem multe lucruri să ne spunem și aș vrea să fim singuri și liniștiți.

– Foarte bine, pe curând.

Avu tot răgazul să reflecteze în timp ce Emilie dormea. De ce oare manifesta Hugues un asemenea cinism față de căsătorie? Pe vremea când această instituție nu o tenta, ea nu se arătase niciodată atât de virulentă. Dar ea nu avusese, evident, o copilărie atât de zbuciumată ca aceea a lui Hugues.

Cal și Madeleine reveniră în sfârșit acasă și aceasta din urmă o trase pe Rebecca în bucătărie, ca să afle unde ajunsese legătura ei cu Hugues. Ea îi împărtăși ultimele evenimente.

– Faptul că-l iubești pe bărbatul acesta nu-i un motiv să nu iubești pe un altul! declară Madeleine cu o logică puțin cam derutantă.

Rebecca fu cât pe ce s-o strângă de gât.

– Te credeam mai romantică, Madeleine! Cine ridica în slăvi calitățile lui Făt-Frumos?

– Slavă Domnului, nu există decât un singur și unic Făt-Frumos pentru fiecare dintre noi! Altminteri am avea foarte puține șanse să-l întâlnim în timpul existenței noastre...

– Poate, replică ea din vârful buzelor.

Rebecca se întoarse acasă, gânditoare. Sfaturile prietenei sale nu păreau deloc potrivite situației. Refuza să-l piardă pe Hugues. Trebuia să-i lase timp să reflecteze și să se obișnuiască treptat cu ea...

Îndată ce-l văzu în cadrul ușii, uită cuvintele prietenei sale. Cum ar putea să iubească în felul acesta pe oricare altul decât el? Se sărutară îndelung, apoi se îndreptară spre dormitor, unde făcură dragoste cu acea pasiune proprie oamenilor care au fost despărțiți mult timp. Prea mult timp.

În cele din urmă, se prăbușiră unul lângă altul, tăcuți. Rebecca simți lacrimi curgându-i pe obraji.

Hugues se întoarse spre ea și o sărută pe pleoapele umede.

– De ce plângi? o întrebă el cu blândețe. Aveai de gând să mă părăsești?

– Nu! Vreau să rămân cu tine cât mai mult timp posibil.

– Și eu la fel, murmură el strângând-o la piept.

El trase cuverturile peste ei și Rebecca se cuibări lângă el ca să se pătrundă de căldura plăcută pe care o degaja corpul puternic al lui Hugues.

*
* *

– De ce n-am merge la operă, în seara asta? îi propuse el a doua zi dimineața. Am putea să ne îmbrăcăm cu cele mai frumoase haine ale noastre și să cinăm într-un mare restaurant. Ce spui de asta?

Rebecca bătu din palme, încântată.

– Ca să-ți mărturisesc totul, n-am asistat încă niciodată la un spectacol de operă. Ești sigur că poți reține locuri pentru reprezentația din seara asta?

– Ar trebui să fie posibil. Voi trece să te iau spre sfârșitul după-amiezii.

Ea îi luă mâna. Hugues nu i se păruse niciodată atât de îndrăgostit. Poate că își dăduse seama că natura legăturii lor era cu totul altfel față de tot ce trăise până acum?

– Acum trebuie să plec, șopti ea aplecându-se să-l sărute.

La puțin timp după aceea, deschise cântând ușa cabinetului ei și nu se formaliză de întârzierea considerabilă a primilor pacienți. Mânca un sandviș la începutul după-amiezii, reflectând la numeroasle virtuți ale dragostei. Soarele i se părea mai cald, aerul mai pur, problemele deveneau mai neînsemnate și găsea chiar suficientă energie, plecând de la cabinet, să alerge prin magazine în căutarea unei rochii luxoase!

Ajunse în cele din urmă la o renumită casă de modă din centrul orașului. Aici se îndrăgosti imediat de o rochie de mătase de culoarea șampaniei, o încercă și fu total cucerită. Era vorba de o rochie mulată pe corp, cu mâneci lungi, decoltată larg în spate, cu o răscroială drapată, foarte elegantă. Auzind prețul, făcu o grimasă, dar semnă cecul ridicând din umeri cu un gest nepăsător.

Nu regretă această nebunie văzând în seara aceea privirea admirativă a lui Hugues. Îi plăcu la nebunie Puccini, și el o duse la un concert câteva zile mai târziu.

*

* *

Vara trecu foarte repede și Rebecca abia avu timp să-și dea seama că sosise septembrie. Fuseseră la plajă, la munte, la teatru, în cluburi de jazz. Nu se despărțiseră deloc. Ea îi spusese adeseori cât de mult îl iubea. El păstrase tăcerea.

Adormind în fiecare seară în brațele lui, își repeta că nu era nevoie să fii căsătorit pentru a fi fericit. Și că avea tot timpul să facă un copil. Cu toate acestea, caracterul incert al legăturii lor căpăta o importanță capitală în ochii ei. O cuprindea nervozitatea. Se trezea tresărind la patru dimineața și nu mai reușea să-și găsească somnul.

Rebecca ajunse chiar să-și îndeplinească munca la cabinet cu oarecare detașare. Deveni conștientă de această situație în timpul unei cine la prietenii ei Madeleine și Cal. O cină la care venise singură, căutând în mod inconștient să fugă de Hugues.

Cal o privi cu o licărire ironică în fundul ochilor.

– Unii dintre colegii noștri râd încă de acel episod în timpul căruia ți-ai părăsit cabinetul încuindu-i pe ultimii pacienți.

– Această interpretare mi se pare puțin cam hazardată, se justifică ea imediat, față de expresia critică de pe figura Madeleinei. Era vorba de fapt despre o familie al cărei copil trecea drept maestru în arta fugii de acasă. Părinții nu încetau să inventeze noi mijloace de a-l împiedica să evadeze. În zadar. Exasperată de această atitudine, i-am lăsat în biroul meu și am ieșit să beau un suc. Stăteam totuși lângă ușă, după ce am închis-o cu cheia.

Clătină din cap și zâmbi.

– După un timp, s-au liniștit și au recurs la experiența copilului privitoare la deschiderea ușilor încuiate. Asta a declanșat un șoc benefic. Pornind de la asta, au încercat să înțeleagă modul de gândire al fiului lor.

– Este un excelent exemplu de terapie familială, încuviință Cal, dar povestea asta a suferit câteva modificări la clinică! Colegii mei sunt destul de avizi de genul acesta de anecdote. Ai ceva nou să-mi povestești, ca să-i distrez?

Rebecca rămase puțin pe gânduri și constată că de la un timp nu se mai petreceau lucruri interesante la cabinetul ei.

Ridică din umeri, oftând.

– Am unele îndoieli referitor la eficacitatea mea profesională, răspunse ea până la urmă. În momentul acesta, se pare că fac mai curând act de prezență...

– Te subestimezi, ca de obicei! ripostă Cal pe un ton jovial.

Ea era însă convinsă de contrariu. De când începuse să-și pună întrebări privind legătura ei cu Hugues, nu mai acorda decât un minimum de atenție pacienților. Trebuia să redevină stăpână pe sine.

*
* *

– Asta nu mai poate să dureze, îi spuse ea lui Hugues a doua zi seara. Am impresia că plutesc în gol. Instabilitatea legăturii noastre nu mă mulțumește, am nevoie de ceva mai trainic...

El o privi o clipă în tăcere.

– Credeam că nu-ți pasă de căsătorie...

– Nu vorbesc în mod special despre căsătorie, cu toate că această eventualitate îmi pare din ce în ce mai atrăgătoare. Nu, nu neapărat la căsătorie râvnesc ci la tine, la dragostea ta, la dorința ta de a rămâne cu mine, în ciuda tuturor dificultăților care ar putea să se ivească în drumul nostru.

El clătină din cap.

– Îmi este imposibil să-ți garantez asta, Rebecca. Cum să-ți fac o promisiune de care nu sunt sigur că mi-o pot ține?

– În cazul acesta... ce atitudine trebuie să adoptăm? întrebă ea cu o voce schimbată. Este oare... sfârșitul?

Hugues își trecu o mână prin păr și-și întoarse privirea.

– Ție îți revine să hotărăști, deoarece ție nu-ți convine această situație.

Ea șovăi. Va fi oare capabilă să suporte absența lui?

– Nu poți într-adevăr să încerci să te schimbi?

– Nu, răspunse el pe un ton în care nu se percepea nici o emoție.

Rebecca inspiră adânc și se înarmă cu curaj ca să poată continua.

– Nu mă simt în stare de a continua să trăiesc în aceste condiții, Hugues. Sufăr prea mult...

– Știu, murmură el aplecându-se spre ea.

Ea se cuibări la pieptul lui, șoptind:

– Strânge-mă în brațe. Doar câteva minute.

– Oricât timp o să dorești.

Ea schiță un surâs plin de tristețe. Hugues nu-i făcuse niciodată până acum o astfel de declarație. O asemenea ironie a sorții...

Cu moartea în suflet, Rebecca reuși în sfârșit să se îndepărteze de el.

El îi prinse încheietura mâinii și o privi drept în ochi.

– Oricând o să vrei, nu ezita să mă suni. Voi fi întotdeauna aici.

Ea se îndreptă încet spre ușă, apoi se întoarse spre el.

– Trebuie să ne despărțim un timp, declară ea. Și nu vorbesc de zile, ci de luni. După aceea, vom vedea...

Incapabilă să spună mai mult, porni pe aleea grădinii. Ajunsă la mașina ei, își ridică ochii și-l văzu pe Hugues care o privea plecând, cu pumnii înfundați în buzunare. Becul de la intrare îi lumina fața trasă.

Un gest ar fi fost de ajuns ca s-o rețină; dar el nu-l făcu și ea apăsă pe demaror ca să dispară în noapte. Dacă sentimentele lui erau atât de puțin sigure cum pretindea, el n-ar fi trebuit să sufere. Idila lor se termina doar puțin mai curând decât prevăzuse.

Rebecca își conduse mașina până acasă cu mare prudență, străduindu-se să se concentreze asupra drumului și să nu izbucnească în lacrimi. În momentul când intra în apartament, sună telefonul. Alergă îndată să ridice receptorul.

– Alo? rosti ea, cu respirația tăiată.

Recunoscu instantaneu vocea lui Hugues și se sprijini cu spatele de perete, cu ochii închiși. Prin urmare, își dăduse seama că o iubea...

– Voiam să mă asigur că ai ajuns bine, auzi ea în receptor. Văzând starea ta de nervozitate în care m-ai părăsit, eram puțin îngrijorat.

– Totul este în ordine, rosti ea cu inima strânsă.

Ascultă, dar pe linie se instalase tăcerea. Nu mai aveau nimic să-și spună.

– La revedere, murmură ea înainte de a închide.

Se refugie în dormitor și plânse pe săturate, până când abia își mai putu ridica pleoapele umflate, până când nu mai avu putere și chiar după aceea, lacrimile continuară să curgă în ceaiul pe care și-l pregăti, în bolul pisicilor și apoi pe pernă, până la o oră târzie din noapte.

A doua zi dimineața, deschise cabinetul cu ochii roșii și iritați, în ciuda numeroaselor comprese cu apă rece pe care și le aplicase pe pleoape.

Prin urmare, momentul de care se temuse atât sosise. Va suporta acum consecințele acestei rupturi: crize de deprimare, anxietate, indispoziție.

Spre marea ei uimire, constată că ziua se desfășura mai curând bine. Se concentră mai mult asupra problemelor pacienților săi, ușurată să le uite pe ale ei în timpul cât dura fiecare ședință.

Intervalele dintre ședințe se dovediră totuși foarte dureroase. Devenea conștientă de teribila schimbare care intervenise în viața ei și trebuia atunci să facă apel la tot curajul ca să nu fie doborâtă de disperare.

După câteva zile, se hotărî să-și sune prietenii pe care încetase să-i mai vadă după începutul idilei cu Hugues. Ieșea să cineze cu ei, se ducea la piscină, la cinema.

Și apoi, ajunse să-i telefoneze Alicei Fairweather. Aceasta îi propuse să ia masa de prânz împreună și ea acceptă, cu inima bătând mai repede, știind sigur că în conversația lor va veni vorba despre tânăra Meredith.

Se întâlniră într-un mic restaurant de pe Union Street, care fusese deschis de puțin timp și era renumit pentru specialitățile lui vegetariene. În timp ce savura o supă de sparanghel, Rebecca îi explică prietenei sale că ieșise cu Hugues Wells și că se despărțiseră de puțin timp.

– Este absolut fermecător, declară Alice. Ce păcat că aventura voastră n-a durat!

– Ce face Meredith?

– Ei bine, continuă să ia treptat în greutate, dar nu suntem la capătul necazurilor. Participă mai mult la discuțiile de grup, ceea ce este mai degrabă un semn bun.

Rebecca înclină capul, iar Alice continuă:

– Dacă cel puțin ar crește într-o ambianță familială mai caldă, ar progresa mult mai repede. Din nefericire, numai fratele ei pare să-i poarte un interes real. Tatăl vitreg și mama ei nu se gândesc decât să salveze aparențele și mă tem că n-au înțeles încă faptul că anorexia este o problemă gravă.

Rebecca își continuă conversația cu prietena ei, gândindu-se la Hugues. Dacă familia lui era atât de detestabilă cum pretindea Alice, înțelegea că el n-avea nici o dorință să întemeieze una.

Alice cercetă cua tenție lista de deserturi, având o privire poftcioasă; apoi, făcându-și alegerea, își examină insistent prietena.

– Cred că ai nevoie să-ți iei câteva zile de vacanță, Rebecca. Eu am intenția să plec la San Luis Obispo pentru Toussaint*. De ce n-ai merge cu mine? Nimic nu se compară cu o ieșire în natură pentru a uita de griji!

Tânăra femeie căzu pe gânduri, grozav de tentată de această propunere. Perspectiva acestei escapade îi apăru dintr-o dată ca o rază de soare în tristețea și monotonia actuală a vieții ei. Ar fugi de rutină și toate locurile acelea îi vor aminti de Hugues.

Se surprinse punându-i Alicei numeroase întrebări referitoare la casă, la regiune, și începură să pună la punct organizarea călătoriei.

*

* *

Trei săptămâni mai târziu, trezite o dată cu zorile, umpleau portbagajul mașinii Alicei cu provizii. Va fi fără îndoială foarte cald la San Luis Obispo, dar la San Francisco temperatura era scăzută. Îmbrăcată ușor, în blugi și cu o bluză albastră de bumbac, Rebecca se înfioră urcând în vehicul.

Își agită mâna în direcția Medeleinei, care se postase în balcon ca să le privească plecând.

Drumul era lung și peisajul deloc interesant după taversarea Munților Santa Cruz. Prin fața ochilor lor defilau fără încetare coline aride. Alice și Rebecca flecăriră un timp, la începutul călătoriei, apoi în vehicul se instală tăcerea.

---

* 1 noiembrie, în calendarul religios catolic, sărbătoarea tuturor sfinților (n.t.)

Gândurile Rebeccăi se întoarseră inevitabil spre Hugues. În februarie sau martie, dacă va mai simți că-i lipsește, se va hotărî să-i telefoneze. Între timp, el va fi cunoscut fără îndoială o altă femeie. Trebuia totuși să se forțeze să-l uite. Dacă nu cumva el își va schimba părerea? Sau ea se va declara mulțumită cu ce-i oferea?

Se angajară pe un drum de pământ și depășiră un magazin mare vopsit în galben și albastru.

– Acum n-ar trebui să mai fie mult, zise Rebecca, în glasul ei sesizându-se speranța.

– Te înșeli, replică Alice râzând. Există un magazin și mai mare după Christmas Cove, iar casa mea se află la vreo zece kilometri de acolo.

Câmpia înconjurătoare era acum mai verde și începură să vadă câteva păsări zburând. Ajunseră în fața unei bariere mari de lemn. Alice coborî s-o deschidă, exclamând:

– Aproape am ajuns!

Mai rulară câțiva metri și Alice îi arătă rezerva lor de apă care i se păru foarte mică Rebeccăi. Alce opri în sfârșit mașina în fața unei mici cabane de lemn și deschise portbagajul mașinii. Descărcară bagajele și le duseră până la casă.

Pătrunseră direct într-o bucătărie mare, foarte confortabilă, cu o antică mașină de gătit și o masă veche în jurul căreia se găseau bănci. Împinsă de curiozitate, Rebecca vizită totul și descoperi o mică sală de baie cu duș, un salon și două dormitoare. Totul era mobilat simplu, dar nu lipsit de farmec.

– Mă duc să branșez apa și gazul, o anunță Alice ieșind.

– În timpul acesta, eu mă ocup de prepararea sandvișurilor.

Rebecca termină de aranjat pungile cu provizii în dulap după ce deschisese ferestrele. Era timp frumos, soarele strălucind pe un cer fără nori. Alice reveni puțin după aceea.

– La început, aveam un grup electrogen, dar era deosebit de zgomotos când îl porneam și am preferat să recurg la gazul metan. Avantajul major al acestui loc este liniștea înconjurătoare.

Învârti robinetul și un firișor de apă începu să curgă.

– Va trebui să fim atente cu apa, dar vom avea suficientă ca să facem duș și pentru bucătărie, adăugă ea, ceea ce o liniști pe prietena ei.

Se așezară la masă, mâncară sandvișuri și băură bere.

– După ce ne potolim foamea, ne vom lua costumele de baie. Pe căldura asta, o baie în lac o să ni se pară foarte plăcută.

O jumătate de oră mai târziu, se îndreptau spre lac, echipate cu prosoape și emulsie de plajă. Se întinseră în sfârșit pe iarba călduță ca să se lase mângâiate de razele soarelui aflat sus pe cer.

Apoi Rebecca se ridică pentru a se stropi cu apă înainte de a înota până pe malul celălalt. Se întinse puțin ca să se odihnească și plonjă din nou în apă ca să se întoarcă la prietena ei.

Abia sosise când se auzi zgomotul unui motor de vas. Ridică din umeri, iritată că cineva vine să tulbure tihna acestui loc. Bărbatul care conducea nu era cu fața la ele și probabil nu le văzuse. Pe măsură ce se apropia, i se păru că recunoaște părul creț, felul cum își ținea capul... și chiar cămașa cu dungi.

Era Hugues! Privi disperată în jurul ei, întrebându-se dacă n-ar fi timpul să se ascundă în spatele tufișurilor. Își reveni imediat, reproșându-și atitudinea ridicolă. Nu erau amândoi persoane adulte? Dacă se oprea și o recunoștea, vor sta de vorbă cu toată prietenia.

O privi pe Alice și prezența prietenei o liniști. Cel puțin nu va trebui să-l înfrunte pe Hugues între patru ochi.

După cum prevăzuse, vasul acostă și el coborî ca să le salute. În ciuda tenului bronzat, figura lui trăda o oarecare oboseală. Cum naiba va reuși să susțină o conversație de interes general cu el, de vreme ce amintirile năvăleau în mintea ei într-un ritm infernal?

Hugues discuta cu Alice despre iernile uscate care făceau ravagii în regiune și despre probleme agricole. Făcu mari eforturi ca să le poată urmări cuvintele.

– Doamne-Dumnezeule! exclamă pe neașteptate Alice. Am uitat să cumpăr gaz pentru lămpi. Trebuie neapărat să mă duc la magazin, altfel ne vom petrece seara în întuneric... Hugues, vrei s-o ajuți pe Rebecca să ducă lucrurile până la cabană?

Fără să aștepte răspuns, se ridică și-și îmbrăcă blugii, apoi porni la drum, nu fără să le adreseze un semn din mână.

– Ce mai faci, Desire? murmură Hugues zâmbind.

Rebecca abia avu timp să răspundă, că era deja în brațele lui. Regăsea cu desfătare savoarea buzelor lui, parfumul pielii lui, în timp ce mâinile lui alergau pe corpul ei.

El se îndepărtă încet.

– Poate că ar trebui să ducem lucrurile acestea la cabană înainte ca Alice să se întoarcă... numai dacă nu te răpesc cu vasul meu?

Ea izbucni în râs.

– Alice se va neliniști de soarta mea.

– Mă îndoiesc. Dar să mergem mai bine la cabană. Poate că vom avea timp să discutăm serios.

Rebecca suspină și-l urmă. Prefera să amâne aceste discuții pentru mai târziu. Discuții care nu vor aduce nimic bun.

Capitolul 8

Deschiseră ușa cabanei, se așezară pe canapeaua din salon și uitară cu totul de realitate, ca să nu se mai gândească decât la dorința care-i tortura.

Când zgomotul mașinii ajunse până la ei, Rebecca își ridică bretelele costumului de baie.

Alice tuși cu putere înainte de a se hotărî să intre.

– N-am întârziat prea mult, nu-i așa? întrebă ea făcându-i pe furiș cu ochiul prietenei sale.

Puse sticlele cu gaz în bucătărie și reveni imediat în salon.

– La magazin mă aștepta un mesaj de la San Diego, le explică ea. Mama este bolnavă și trebuie să mă duc neapărat s-o văd.

– Doamne-Dumnezeule! se lamentă Rebecca.

Ea își trecu mâna prin păr, străduindu-se să dea dovadă de logică față de acest eveniment neprevăzut.

– Cât timp crezi că va trebui să rămâi la San Diego? se interesă ea.

– Cel puțin o săptămână. Și m-ar deranja mult să te conduc până la San Francisco, deoarece asta m-ar întârzia.

Se întoarse spre Hugues și adăugă:

– Poate ai putea să...

– Nu-ți face griji, mă oblig eu s-o duc înapoi pe Rebecca.

– Perfect.

Alice se îndreptă spre camera ei ca să-și ia cele câteva lucruri pe care le folosise. Rebecca o urmă ca s-o ajute.

– Sper că mama ta se va însănătoși curând, zise ea.

Alice își duse mâna la gură și pufni în râs.

– Mama e sănătoasă tun! Profită de această situație pentru a încerca să consolidezi legătura ta cu Hugues.

Rebecca tresări, apoi își privi cu atenție prietena.

– Dar... ce o să faci în timpul acestei vacanțe?

– San Diego nu este lipsit de interes și sper să mă distrez cu prietenii pe care-i am acolo. De altfel, trebuie să mă grăbesc să ajung acolo, deoarece detest să conduc noaptea.

– Îți mulțumesc mult, murmură Rebecca în timp ce-și conducea prietena la mașină.

Vehiculul dispăru într-un nor de praf și Rebecca îi povesti lui Hugues că Alice inventase boala mamei ei ca să-i lase singuri.

– Vom încerca, prin urmare, să profităm cât mai bine de această singurătate în doi, îi șopti el la ureche.

O ridică în brațe și o purtă pe sus până la canapea, unde începu s-o dezbrace cu gesturi încete. Când fu complet goală, i se alătură și puse stăpânire pe buzele ei.

– Te iubesc, șopti el.

Făcură dragoste încet, cu nesfârșită tandrețe, fără să se slăbească din ochi. Punctul final al acestei îmbrățișări prelungite atinse o asemenea perfecțiune și un asemenea extaz al plăcerii, încât tinerei femei i se tăie respirația.

Prăbușită lângă el, îi mângâie îndelung părul, delectându-se cu această prezență care-i lipsise atât de mult. Își permise să nu spună nimic care să poată strica acest interludiu drăgăstos. Nu-i șoptise oare că o iubea? Într-un elan de pasiune, desigur, dar niciodată până acum nu-i spusese asemenea cuvinte.

Făcură duș și Rebecca îmbrăcă o rochie din bumbac de culoare portocalie.

– Ar trebui să mă schimb, remarcă el îmbrăcându-și blugii. În legătură cu asta, ce preferi, să rămânem aici sau să mergem cu vasul la casa părinților mei?

– Te las pe tine să hotărăști, deoarece numai tu ai văzut cele două locuri.

Hugues reflectă o clipă.

– Rămânem aici. Locul acesta este mai liniștit și mai sălbatic. Vom avea impresia că suntem rupți de restul lumii.

– Perfect.

Ea își plecă ochii. Asta însemna că, timp de câteva zile, vor uita de divergențele lor de opinii.

– În cazul acesta, du-te și adu-ți lucrurile. Între timp, eu voi încerca să găsesc cărbuni pentru grătar.

Îl conduse până la ușă și-l privi dispărând pe drumul care ducea la lac, admirându-i grația mișcărilor. Pregăti grătarul și așteptă întoarcerea lui Hugues, așezată pe iarbă. Se va strădui să facă această săptămână de neuitat, deoarece era fără îndoială ultima pe care o petreceau împreună.

Hugues reveni la puțin timp după aceea, cu mașina, și ea îl ajută să-și aranjeze hainele.

– În mod normal, ar trebui să-mi reiau munca marți, îi explică el, dar am telefonat ca să anunț că mă întorc mai târziu decât era prevăzut.

– Minunat! exclamă ea bătând din palme.

La drept vorbind, ideea că el nu rămâne toată săptămâna nici măcar nu-i trecuse prin minte.

După cină, pregătiră patul mare în care vor dormi, dar nu-și găsiră somnul decât foarte târziu în noapte, legănați de cântecul greierilor.

A doua zi, se treziră și făcură dragoste, luară micul dejun și făcură dragoste, se duseră la lac să se scalde și făcură dragoste.

Întins pe iarbă, Hugues o privi pe tânăra femeie, cu o licărire poznașă în ochi.

– Mă tem că nu pot păstra prea mult timp acest ritm infernal, declară el. Nu mai mult de o săptămână, în orice caz.

Ea se cuibări lângă el, zâmbind.

– Oricum, ce altceva se poate face la țară?

– Mii de lucruri! Plimbări cu barca pe lac, schi nautic, excursii cu bicicleta. Ar fi de asemenea posibil să mergem la Hearst Castle pentru a vizita castelul, sau la Solvang ca să mâncăm produse daneze de patiserie...

– Și toate astea te tentează mai mult decât mine?

– Bineînțeles că nu... replică el ciupindu-i vârful nasului.

Apoi puse încet stăpânire pe buzele ei, murmurând:

– Te iubesc.

O străbătu un fior. Hugues era pe cale să se schimbe. Părea mai dispus să trăiască o legătură de lungă durată. Era de ajuns să aștepte. Dacă va ști să se arate răbdătoare, el va sfârși prin a împărtăși părerea ei asupra familiei.

Soarele începea să coboare pe cer. Rebecca se ridică și trase pe ea pantalonii de pânză.

– Activitățile acestea mi-au făcut poftă de mâncare! exclamă el. Propun să ne întoarcem acasă și să pregătim cina.

*
* *

Zilele treceau repede. Pe măsură ce pielea le era tot mai bronzată, se împuțina timpul care le rămânea de petrecut împreună.

Vineri, Hugues închirie o șalupă cu motor și schiuri nautice. Îi explică Rebeccăi tehnica folosirii lor. În zadar. După a zecea încercare, reuși cu mare greutate să se țină la suprafață două minute, apoi dispăru sub apă.

– Nu știam că ești atât de încăpățânată! exclamă el râzând când ea apăru la suprafață. Vrei să încerci din nou?

– Doar o dată, ca să-ți dovedesc că pot să reușesc. Mai înainte, însă, vreau să mă odihnesc puțin pe șalupă.

El o privi urcând, dintr-o dată serios.

– Ce se întâmplă? întrebă Rebecca. De ce mă privești în felul acesta?

– Mă întrebam dacă ți se întâmplă vreodată să te recunoști învinsă.

Ea se șterse cu un prosop, apoi răspunse:

– Rareori. De obicei, încerc să-mi iau precauții suficiente pentru a nu risca un eșec.

– Prin urmare, presupun că ești dispusă să încerci imposibilul ca să mă faci să-mi schimb părerea față de tine...

Cu inima strânsă, Rebecca se strădui să-și păstreze calmul. Trebuia să înfrunte acum această discuție de care se temuse atât de mult.

– Te înșeli. În ceea ce te privește, mă mulțumesc să primesc ceea ce ești capabil să-mi dai, murmură ea.

– Cu toate acestea, munca ta constă în a provoca schimbări la pacienții tăi.

– Nu. Oamenii vin să mă vadă pentru că simt nevoia să schimbe ceva în viața lor și eu îi ajut în acest sens. Dar hotărârea le aparține lor.

– Eu nu m-am schimbat, Rebecca, șopti el, atât de încet încât trebui să se aplece spre ea ca să-l audă. Când te-am zărit pe malul lacului, cu Alice, am înțeles cât de mult țin la tine. În momentul acesta, îmi place la nebunie să trăiesc alături de tine. Cum să știu însă dacă lucrurile vor sta întotdeauna astfel, poimâine sau peste un an? De altfel, cum e posibil ca tu însăți să mizezi pe viitor?

Părea atât de încordat, încât Rebecca simți o dorință bruscă de a-l lua în brațe. Reuși să se stăpânească. Momentul nu-i părea deloc indicat pentru a-și exprima dragostea.

– Nimeni nu este sigur vreodată de ceva. Trebuie să faci totuși o alegere și să-ți asumi riscul de a investi totul într-o legătură.

Hugues ridică din umeri.

– La început, asta nu pune nici o problemă. Totuși, când situația devine ostilă, cum să eviți divorțul? Și cum să rămâi împreună când nu-l mai poți suporta pe celălalt?

– Dacă există copii... începu ea.

– Dacă există copii, aceștia au de suferit. Ca Meredith!

El porni motorul șalupei și se îndreptă cu mare viteză spre țărm.

– Și tu? Ai suferit? îl întrebă ea îndată ce acostară.

– Te implor! Scutește-mă de orice tentativă de psihanaliză.

Urcară în mașină și Hugues conduse în tăcere până la cabană.

Rebecca se așeză pe canapeaua din salon. Discuția aceasta o istovise, și nu se dovedise constructivă în privința viitorului lor. Hugues reapăru în salon după ce se schimbase.

– Vino lângă mine, îl invită ea cu un surâs slab.

El se execută și-și trecu brațele în jurul umerilor ei.

– S-ar părea că ne este greu să doborâm această barieră. La drept vorbind, nu înțeleg foarte bine de ce. Știm totuși amândoi că sentimentele care ne leagă sunt destul de deosebite. Crezi că eu neg asta?

Rebecca suspină.

– Da, într-un anumit fel, deoarece te încăpățânezi să pretinzi că legătura noastră nu va suporta proba timpului.

– În realitate, mă tem de un sfârșit inevitabil.

Îi ridică bărbia cu degetele și adăugă:

– Pentru moment, aș vrea să te văd în fiecare zi. Dacă ai accepta să locuiești la mine, aș fi cel mai fericit dintre bărbați. Este oare acesta genul de propunere pe care-l aștepți de la mine? Asta îți este oare de ajuns?

O privea cu nesfârșită tandrețe și ea nu știu ce să spună. Încerca să răspundă dorinței lui. Știa totuși că, cu cât îl va vedea mai mult, cu atât mai greu se va putea lipsi de el. Era datoare să-i spună acest adevăr.

– Eu... nu-i atât de simplu, rosti ea în cele din urmă. Aș dori să am un copil.

– Cum? exclamă Hugues. Doar acum câteva luni, refuzai căsătoria!

Ea își plecă ochii, speriată puțin de reacția lui.

– Se apropie a treizecea mea aniversare, declară ea cu o voce care-i tremura. Am făcut un bilanț rapid al vieții mele și mi-am dat seama că, în definitiv, celula familială clasică – un soț, copii și un câine! – m-ar încânta destul de mult.

Rebecca nu dăduse glas esenței gândului ei. Ea nu dorea să întemeieze acest cămin cu indiferent cine, ci cu Hugues.

– Sunt obligat să recunosc că aceste cuvinte ale tale mă surprind mult. Prăpastia care ne desparte este prin urmare mult mai mare decât credeam...

Rebecca își ținu respirația, temându-se de ce va urma. Perspectiva unei noi despărțiri o înspăimânta. Trebuia oare să-l părăsească în momentul când începea cu adevărat să prindă gust de tot ce împărtășeau? Ea îi puse mâna pe gură.

– Să nu ne preocupăm acum de asta. Suntem în vacanță.

El reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate.

Ea se sprijini de umărul lui, dornică să uite de viitor ca să se bucure mai bine de clipa prezentă.

– De ce n-am merge mâine să ne plimbăm la Hearst Castle? propuse ea.

Hugues încuviință, cu un aer trist.

Vizita castelului conținând colecția de obiecte vechi a lui Randolph Hearst o interesa în cel mai înalt grad. Și cu toate acestea, își concentră toată atenția asupra lui Hugues, prea puțin atentă la comentariile ghidului. Părea încordat și îngrijorat. Ea însăși încerca disperată să nu se mai gândească la discuția lor din ajun.

Cum să-și alunge însă din minte amintirea lunilor dureros de lungi în care fuseseră despărțiți? Dacă legătura lor era sortită eșecului, nu era oare preferabil să-l părăsească imediat?

Se întoarseră la mașină și Hugues conduse în tăcere până acasă.

– Ce-ai spune de o plimbare? sugeră ea după masa de prânz.

Rebecca aprecia mersul pe jos pentru virtuțile lui calmante. El o urmă fără mare entuziasm și mult timp nu se auzi decât zgomotul pașilor lor, însoțit de cântecul păsărilor. Se opriră din când în când ca să observe animalele sălbatice.

După două ore de mers, se hotărâră să se odihnească la rădăcina unui copac și Rebecca îi luă mâna, înviorată de acest contact. Înțelese atunci fulgerător că trebuia să lupte pentru ca idila lor să dureze cât mai mult timp posibil. Va încerca să accepte ce-i oferea el, fără să țină seama de nevoia ei de siguranță afectivă.

Se aplecă spre el și-i atinse ușor obrazul cu un sărut.

– Mă simt mai bine acum, murmură ea.

– Și eu la fel. Propun prin urmare să ne întoarcem în cuibul nostru. Altfel, s-ar putea să murim de foame înainte ca cina să fie gata.

Ea izbucni în râs.

– Vrei să ți-o iau înainte, alergând, ca să încep pregătirile? întrebă el.

– Nu. Prefer să rămâi cu mine, și n-am curajul să alerg până acasă.

Făcură drumul de întoarcere înlănțuiți cu tandrețe și se culcară foarte devreme, după ce spălaseră vesela și o puseseră la locul ei. Își petrecură noaptea strâns îmbrățișați.

Când Rebecca se trezi a doua zi dimineața, își dădu seama că era complet întinsă peste Hugues. Îi acoperi fața cu sărutări până când acesta își ridică pleoapele. El o luă în brațe și puse stăpânire pe buzele ei. Brusc, ea izbucni în lacrimi.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? șopti el mângâindu-i părul.

– Eu... Situația asta este insuportabilă, Hugues. Te iubesc atât de mult! Nu suport ca dragostea ta să fie inferioară iubirii mele. Ca să încetez să sufăr, mă tem că sunt obligată să te părăsesc.

– Ca ultima dată? întrebă el.

– Da, ca ultima dată.

Se ghemui în brațele lui și plânse și mai tare.

– Nu înțeleg ce te face să afirmi că eu te iubesc mai puțin decât mă iubești tu. Nu este adevărat. Nu sunt totuși sigur că dragostea mea pentru tine va dura veșnic. Mai cu seamă nu țin ca un copil să suporte consecințele neînțelegerilor noastre.

Rebecca se îndepărtă de el.

– Viața însăși oferă oare vreo garanție?

– Să spunem că n-am încredere în mine, suspină el.

– Și... ai oare încredere în mine? întrebă ea încet.

– Nu știu.

O strânse cu putere în brațe și ea își trecu brațele după gâtul lui. Își deschisese inima față de el, fără a ruși totuși să-l convingă. I se păru dintr-o dată atât de vulnerabil încât o cuprinse o dorință nebună să-l ajute.

– Trebuie să mă crezi, Hugues. Te iubesc. Te iubesc cum n-am iubit încă niciodată.

– Vom găsi o soluție, îi șopti el la ureche.

Se cufundară din nou în somn.

*
* *

Când Rebecca deschise ochii, soarele era deja sus pe cer.

– Trebuie să ne grăbim, Hugues, zise ea scuturându-l încet. Trebuie să fie cel puțin ora zece și drumul până la San Francisco nu este dintre cele mai scurte.

– Hmm! gemu el. Suntem încă în vacanță, de ce să ne sculăm cu noaptea-n cap?

Ea izbucni în râs și-l dezveli.

– Cine iese ultimul de la duș, va tăia apa și gazul! exclamă ea repezindu-se spre baie.

Se urcară în mașină spre prânz, după ce luaseră un mic dejun copios. Rulară în tăcere, cu geamurile deschise, ca să nu sufere de căldură. Rebecca nu-și lua privirea de la drum decât pentru a fixa profilul energic al lui Hugues. Vorbiră foarte puțin în timpul călătoriei.

Ajunși în fața imobilului în care locuia Rebecca, el o ajută să-și ducă bagajele în apartament.

– Vrei să pregătesc ceva de mâncare? întrebă ea, gândindu-se la produsele congelate care se găseau în frigiderul ei.

El îi adresă un surâs, clătinând din cap.

– Aș prefera să mă duc acasă la mine.

Se lăsă tăcerea timp de câteva clipe. Cu inima bătând să i se rupă, ea aștepta ce avea să urmeze.

– Ai reflectat la propunerea mea? întrebă el în cele din urmă. Accepți să locuiești acasă la mine?

Figura lui era impasibilă, vocea calmă, iar Rebecca se străduia să nu lase să se vadă nimic din neliniștea ei bruscă. Nu se îndoia de dragostea ei pentru Hugues, dar n-avusese timp să se gândească la o mutare.

– N-am hotărât încă nimic, răspunse ea cu o voce nesigură.

– Cu alte cuvinte, nu știi dacă vrei să trăiești cu mine fără să fim căsătoriți?

Ea îl invită să ia loc pe canapea, dar el refuză cu un semn din cap.

– Între altele...

Trăsăturile lui se înăspriră și ea observă cu uimire că încerca să-și ascundă mânia.

– Crezi fără îndoială că nu țin suficient de mult la tine ca să-ți propun să ne unim viețile, nu-i așa? îi aruncă el tăios. Și cu toate acestea, te iubesc până într-atât încât să-ți cer să te muți la mine. Te iubesc pentru tine, și nu pentru că m-am hotărât să întemeiez un cămin!

– Cred că nu m-ai înțeles bine. Nu vreau să am o familie oricum, ci cu tine! Când eram despărțiți, am fost insistent sfătuită să-mi îndrept atenția asupra unui alt bărbat, dar eu n-am făcut-o, pentru că tu ești singurul care mă interesează.

Cuvintele acestea sincere nu reușiră totuși să-l liniștească. Părea mai puțin furios, dar ceva continua să-l preocupe. Îndată ce ea aborda subiectul recentei lor despărțiri, el afișa aceeași expresie încordată.

– Și tu? reluă ea. Ai întâlnit alte femei?

– În două sau trei rânduri, răspunse el.

Ea se îndoia, dar această mărturisire n-o răni mai puțin.

– În două sau trei rânduri, repetă ea cu tristețe. Credeam că așteptai telefonul meu... Cât timp ai așteptat? O zi? Două?

– Te rog, Rebecca, este inutil să acorzi importanță acestei chestiuni.

– Ferească Dumnezeu! exclamă ea cu un râs teatral. Nu mi-ai precizat tu că ești incapabil să rămâi cu o singură femeie? Ce dovadă mai bună puteai să-mi dai? Și eu care nu te credeam...

Ea ridică din umeri, copleșită brusc de expresia lui abătută.

– Am nevoie să reflectez la toate astea, murmură ea. Pleacă.

El se aproie de ea, apoi se opri, la pasul ei înapoi.

– Îmi este imposibil să te părăsesc astfel. Pari tulburată.

– Trebuie să pleci. Acum.

Hugues îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

– N-ar trebui să rămânem împreună când unul dintre noi suferă? Nu doreai o unire „la bine și la rău"?

– Poate, recunoscu ea în șoaptă. Deocamdată, însă, am nevoie să fiu singură. Îți voi telefona.

El se îndreptă încet spre ușă, apoi se întoarse spre ea.

– Ultima dată, speram de asemenea că-mi vei telefona. În zadar.

– Îți voi telefona duminica viitoare. Promit.

Ea închise imediat ușa după el, ca și cum absența lui ar fi fost suficientă pentru rezolvarea tuturor problemelor ei.

Rebecca se duse în dormitor, se dezbrăcă și se refugie în așternut, silindu-se să rămână calmă. Nu trebuia să se lase doborâtă de tristețe.

Isabella și Ferdinand i se alăturară ca să se ghemuiască lângă ea. Ea le mângâie încet, privind pe fereastră cum se înserează.

Trebuia să-și desfacă bagajele și să-și pregătească lucrurile pentru a-și relua munca. Se ridică oftând și trecu în baie.

O baie caldă o va ajuta, poate, să suporte necazurile vieții...

Capitolul 9

Luni seara, Rebecca și Madeleine cinară la un restaurant, în timp ce Cal rămăsese cu bebelușul. În timpul desertului, Rebecca îi povesti prietenei sale problemele pe care le avea, ghicind sfaturile pe care i le va da aceasta.

– De fapt, spuse ea, dându-și seama că vorbele o ajutau să vadă mai limpede situația, nu ne cunoaștem decât de șase luni. S-ar părea că Hugues s-a antrenat din ce în ce mai mult în această legătură, cu toate că foarte lent. Și se dovedește că eu nu sunt niciodată mulțumită cu ceea ce-mi oferă. Vreau întotdeauna mai mult.

Madeleine înghiți o bucată de prăjitură, gânditoare.

– Tu consideri fără îndoială că ceea ce-ți propune el nu pare deloc definitiv, că este capabil să revină asupra hotărârii lui.

Rebecca oftă.

– Cred mai cu seamă că doresc să împart totul cu el. Pentru totdeauna. Aș dori să am un copil de la el și mă tem ca el să nu rămână ferm pe poziție în această privință.

– Nu este singurul bărbat de pe pământ...

Rebecca izbucni în râs. Aștepta această remarcă de la începutul conversației lor.

– Din nefericire, e singurul care mă interesează, replică ea.

Madeleine își ridică ochii spre cer.

– Nu ți-ai dat osteneala să privești cu adevărat în jurul tău. Poate că Hugues nu este potrivit pentru tine.

– Deocamdată, sunt convinsă de contrariu. Totuși, aș reuși să trăiesc fără el dacă se va impune. Și, după părerea mea, riscăm să ajungem aici.

Șovăi o clipă, apoi continuă:

– Mi-a cerut să locuiesc cu el, în casa lui.

– Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș acepta fără nici o garanție de căsătorie, replică Madeleine pe un ton tăios. Îți pierzi timpul cu el.

Achitară nota de plată și se urcară în Peugeot-ul Rebeccăi.

– Te găsesc foarte intransigentă, spuse ea apăsând pedala de accelerație. Această latură a caracterului tău n-am remarcat-o decât după ce l-am cunoscut pe Hugues.

– Orice femeie trebuie să trăiască în funcție de propriile ei interese, remarcă Madeleine. Îl iubesc profund pe Cal, dar sunt sigură că n-aș fi sacrificat nimic ca să-l păstrez. Se dovedește că, din fericire, noi am fost întotdeauna de acord asupra chestiunilor fundamentale, până acum.

Rebecca nu găsi nimic de obiectat. Cal și Madeleine păreau atât de îndrăgostiți unul de celălalt, și atât de fericiți, încât nu concepuse niciodată că în legătura lor putea exista o cât de mică fisură.

– Cred, reluă Madeleine, că te temi să te angajazi pe vreo cale din cauza eșecului tău cu Ed.

Rebecca ridică din umeri, surprinsă de faptul că prietena ei își schimbase brusc punctul de vedere.

– În definitiv, am ascultat întotdeauna numai versiunea ta asupra acestei probleme, și niciodată pe aceea a lui Hugues. Dar, de ce vrea să te muți la el? Ar putea tot atât de bine să locuiască el la tine.

– Casa lui este mai mare și mai confortabilă decât apartamentul meu. Pe de altă parte, nu este situată foarte departe de locurile noastre de muncă. Ca să-ți mărturisesc totul, n-am examinat cu toată atenția această problemă. De exemplu, nu știu dacă aș lua sau nu pisicile cu mine.

Madeleine o ciupi cu afecțiune de obraz.

– Dacă te hotărăști să te muți, să știi că ne vei lipsi.

Rebecca îi adresă un zâmbet slab. Această coabitare ipotetică reprezenta o etapă importantă în legătura ei cu Hugues.

*
* *

Mai târziu, în seara aceea, o sună pe Alice ca să-i mulțumească pentru imensul serviciu pe care i-l făcuse dându-i posibilitatea să trăiască o scurtă lună de miere cu Hugues.

– Sper că absența mea v-a permis să rezolvați unele aspecte esențiale pentru viitorul vostru, zise aceasta pe un ton vesel.

– Nu tocmai... S-ar părea că acest viitor comun la care faci aluzie este ca și compromis.

– Am văzut foarte bine privirile pe care vi le aruncați pe malul lacului, insistă Alice. Și cred că ar trebui să lupți pentru consolidarea legăturii voastre.

Rebecca roși violent.

– Eram totuși convinsă că aveam o atitudine detașată...

Alice izbucni în râs.

– În cazul acesta, nu te felicit pentru talentele tale în arta prefăcătoriei! Dar n-are importanță, în locul tău, eu n-aș renunța.

– O să reflectez la asta, suspină ea. Oricum, aș vrea să te invit să cinăm împreună săptămâna viitoare.

Fixară o dată și Rebecca închise, mai dezorientată ca oricând. Cuvintele Alicei îi răsunau încă în minte. Îl iubea pe Hugues dar nu reușea să aibă încredere în el. Și asta nu numai din cauza lui Ed, ci pentru că Hugues o prevenise el însuși împotriva lui.

Își prepară un ceai și învârti îndelung lingurița în ceașcă, încercând să-și pună puțină ordine în gânduri. Dacă s-ar găsi cineva în această situație și i-ar cere sfatul, ce i-ar spune oare?

Luă o gură de ceai și hotărî că-l va suna pe Hugues, după cum promisese. De asemenea, că va continua să-l întâlnească până când totul se va fi terminat între ei. Dar îi era imposibil să se hotărască să locuiască la el, știind că nu era vorba decât de un aranjament provizoriu. Suspină și se duse la culcare.

Când se trezi a doua zi dimineață, situația îi apăru sub un unghi nou. Poate că Hugues îi propusese să locuiască la el fără să fi reflectat serios la asta. Poate că nu ținea realmente s-o vadă trăind sub acoperișul lui. Prin urmare, de ce să acorde atâta importanță acestei sugestii?

Îi va telefona, vor cina împreună și vor discuta despre această problemă.

Evită totuși să-l sune în ziua aceea și chiar a doua zi. Joi ridică receptorul, apoi îl puse la loc. Ce să-i spună? cum să-i explice ce dorea, de vreme ce ea însăși plutea în nesiguranța cea mai deplină?

Îi era teribil de greu să se hotărască. Și cu toate acestea, fiecare minut care trecea risca să-i fie fatal. El cunoștea alte femei și-și petrecuse probabil o seară cu una dintre ele. Eventualitatea aceasta o făcu să tresară.

Era timpul să acționeze, în loc să stea îmbufnată în fața farfuriei cu spaghete. Era timpul să dovedească de ce era capabilă.

Chemă încet pisicile și le puse într-un coș mare. După care deschise șifonierul din dormitor și umplu o valiză cu haine și diverse obiecte care-i erau necesare.

Coborî fără să mai stea pe gânduri în garaj și inspiră adânc închizând portiera. Zarurile erau aruncate!

Dacă din întâmplare Hugues lipsea de acasă, îl va aștepta înăuntru, deoarece avea o cheie a casei lui. Și dacă îl găsea într-o companie galantă? Ei bine, rivala ei va pleca! Rebecca Simpson nu era genul de femeie care să accepte cu ușurință o înfrângere, cum remarcase el însuși în urmă cu câteva zile, în timpul ședinței de schi nautic. Ridică din umeri, știind sigur că nu era dispusă să lupte în aceste condiții. Dacă Hugues bea șampanie cu o creatură fermecătoare, se va retrage în vârful picioarelor.

Opri în sfârșit mașina în fața vilei și constată că nici o fereastră nu era luminată. Cerul era acoperit de nori grei. Cu siguranță, furtuna nu va întârzia să izbucnească. Va fi prima din acest anotimp și ea se bucura dinainte să petreacă noaptea în brațele lui Hugues.

Picături mari de ploaie începură să cadă în clipa când își scotea lucrurile din portbagaj. Deschise umbrela și se îndreptă spre ușa casei, însoțită de miorlăiturile pisicilor, neobișnuite să fie transportate în felul acesta.

Bătu cu ciocănelul în două rânduri, uimită de liniștea înconjurătoare. La ora nouă și jumătate, era imposibil ca Hugues să se fi culcat deja. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, așteptă un minut, apoi bătu din nou.

– Liniște! Sosesc, strigă Hugues din interior.

Se aprinse o lumină deasupra ușii și se auziră pașii lui în spatele ușii grele de lemn. El deschise în sfârșit, cu bustul gol și cu un aer cam buimăcit.

– Eu... am venit, murmură ea prostește. Mă mai vrei?

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui.

– Evident! Altfel n-aș fi băut atât...

Rebecca izbucni în râs, ușurată. Arătă coșul din care se auzeau miorlăituri din ce în ce mai ascuțite, cu un gest de scuză.

– Nu știam ce să fac cu pisicile, îi explică ea. Dacă prezența lor te supără, voi încerca să le găsesc un adăpost. Nu puteam să-i cer Madeleinei să le hrănească veșnic.

Își dădu seama că se bâlbâia din cauza nervozității, și tăcu imediat.

– Nimic din ce îți aparține nu mă deranjează, murmură el ajutând-o să-și ducă valiza pe culoar.

Aici, Rebecca deschise coșul ca să redea pisicilor libertatea. Îndată ce se ridică, Hugues o luă în brațe și o sărută. Buzele lui aveau un gust accentuat de whisky și ea zâmbi în sinea ei. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare, dar asta o amuza.

– Cred că ar fi mai bine să nu facem dragoste în seara asta, murmură el acoperindu-i ceafa cu sărutări.

– De ce?

– Pentru că mă tem că nu voi acționa ca un gentleman și voi regreta mai târziu. Sosirea ta la mine reprezintă un eveniment important și aș prefera să-l sărbătorim cum se cuvine... mâine dimineață!

Lăsaseră ușa de la intrare deschisă și Rebecca se înfioră.

– Propun să ducem lucrurile tale la locul lor, după care voi face un ceai.

Se îndepărtă de ea și o privi cu atenție.

– Purtai această bluză când am revenit să te văd la cabinetul tău. Mi-a plăcut mult. La drept vorbind, adăugă el zâmbind, totul mi-a plăcut la tine: părul tău, vocea ta, silueta...

Se aplecă apoi să-i ia valiza pe care o duse într-o cameră de oaspeți. Rebecca se așeză pe pat, cu bărbia în mâini, și-l privi.

– Ah? Trebuie să înțeleg că vom dormi separat? întrebă ea cu o licărire ironică a ochilor.

– Bineînțeles că nu! exclamă el deschizând șifonierul pentru a pune acolo umbrela ei. M-am gândit numai că-ți va face plăcere să ai o cameră în această casă. O cameră în care vei putea să rămâi singură dacă vei dori, care va fi într-un fel teritoriul tău.

Rebecca privi în jurul ei. Pereții erau acoperiți cu un tapet verde-deschis, iar mocheta crem conferea acestei încăperi un aspect puțin trist. Pe timp posomorât, trebuia s-o incite probabil la nostalgie.

– Eu am un gust pronunțat pentru culorile vii, rosti ea cu prudență. Dar cred că este puțin cam devreme pentru a lua în considerare schimbarea decorației acestui loc.

El se așeză pe marginea unui mic birou și o privi insistent.

– Țin să fii fericită aici. Nu te-am invitat să-ți petreci un simplu weekend la mine, prin urmare...

Își duse brusc mâna la frunte.

– În legătură cu asta, continuă el, sora mea va veni cu siguranță aici în timpul weekendului. I-am promis s-o duc la plajă și să cinăm la restaurant.

– Ai prefera să mă întorc acasă la mine pentru aceste două zile?

– Nicidecum.

Își încruntă sprâncenele și adăugă:

– Dacă nu te supără, aș prefera să discutăm despre asta mâine dimineață. Deocamdată, cred că ar trebui să mă culc. O noapte cu somn bun va reuși cu siguranță să elimine efectele numeroaselor pahare de whisky pe care le-am băut așteptându-te.

Ea îl cercetă cu un ochi critic. Părea să-și fi revenit în fire după sosirea ei. Cu toate acestea, dacă el voia să amâne discuția pentru a doua zi, ea nu avea nimic împotrivă.

– Dacă nu te simți prea bine, voi dormi în camera aceasta la noapte, propuse ea.

– Nu, răspunse el strângând-o în brațe. Îmi pare rău că nu ți-am rezervat o primire mai călduroasă, țin totuși neapărat să dormim împreună în noaptea asta.

Își trecu un braț în jurul umerilor ei și o conduse spre camera lui.

Aici, se așeză pe marginea patului ca să se descalțe.

– Îți promit să nu mai caut uitarea în alcool, spuse el. Încep să resimt efectele lui nefaste.

– Vei avea fără îndoială o ușoară migrenă mâine dimineață, nimic mai mult, replică ea.

Această stare de ebrietate care la început o amuzase, începea s-o enerveze. Se aștepta desigur să discute până la o oră târzie din noapte – se simțea ea însăși istovită – dar spera ca el să-i arate mai multă tandrețe.

Rebecca se hotărî să se dezbrace și se strecură oftând în așternut, în timp ce Hugues continua să se lupte cu pantofii. Când stinse lumina, ea se cufundase deja într-un somn adânc.

Era încă noapte când fu trezită de buzele fierbinți ale lui Hugues, care alergau peste tot corpul ei. O dorință nebună puse atunci stăpânire pe ea, ca și cum nu trăise decât în așteptarea acestui moment de săptămâni, de luni de zile.

Se agăță de umerii lui și se arcui sub el.

– Căsătorește-te cu mine, draga mea, îi șopti Hugues pe neașteptate.

Era beat. Nu trebuia să acorde nici un credit cuvintelor pe care le va spune în aceste condiții. Era imposibil să-și fi schimbat părerea într-un interval de timp atât de scurt. Totuși, această scurtă propoziție o liniști. I se dărui într-un elan de pasiune și-i strigă numele în clipa extazului suprem, știind că nu va iubi nici un alt bărbat decât pe el, cu o asemenea intensitate.

Adormiră din nou, strânși unul în altul, și nu se despărțiră decât atunci când răsună soneria stridentă a ceasului deșteptător. Hugues îi sărută zâmbind vârful nasului.

– A sosit ora critică! exclamă el. Acum o să-ți dai seama că ai uitat acasă unele lucruri indispensabile.

Ea se ridică și se întinse leneș.

– N-are importanță. Presupun că-mi vei împrumuta cu plăcere mașina ta de ras și periuța de dinți!

– Firește. Aceste mici nimicuri sunt cele care sudează prietenia...

Rebecca dispăru râzând în baie. Se regăsiră la puțin timp după aceea în bucătărie.

– N-ar trebui să vorbim despre sora ta? întrebă ea.

El își trecu mâna prin păr.

– Într-adevăr, n-am reflectat la această problemă. Insist să vină la mine cel puțin o dată pe săptămână, prin urmare e greu să-i ascund prezența ta. Cu atât mai mult cu cât îți vei aduce probabil curând mai multe lucruri.

Ea încuviință, gânditoare.

– Mă tem să nu mă considere drept o rivală. Va crede fără îndoială că-i răpesc puțin din dragostea pe care i-o porți.

– Va trebui să se obișnuiască totuși cu tine și să accepte această situație. Îi voi explica pe îndelete cum stau lucrurile, în timp ce o voi aduce aici cu mașina. Bun, ce dorești să mănânci la micul dejun?

Ea aruncă o privire rapidă ceasului de la mână și sări de pe scaun.

– Doar o ceașcă de cafea, deoarece sunt în întârziere, declară ea turnându-și. Unde sunt pisicile? Trebuie să le dau să mănânce.

– Misiune îndeplinită! Ai uitat să le aduci hrana, astfel că le-am dat ton din conservă. Acum stau întinse pe pernele din salon pentru o mică siestă de digestie.

Ea clătină din cap.

– Mi se pare de necrezut... Cum am putut să uit de mâncarea lor? Va trebui ca în acest weekend să pun totul la punct.

Se apropie de Hugues care întindea unt pe o felie de pâine prăjită și-l sărută pe ceafă, apoi se pregăti să plece. El o prinse de mână.

– Ei, o clipă! exclamă el. Nici nu se pune problema să dispari în felul acesta, sărutându-mă din vârful buzelor, ca și cum am fi un cuplu vechi.

O strânse cu putere la piept și puse îndelung stăpânire pe buzele ei. Apoi, ea se îndepărtă oftând de el.

– Cred că acum trebuie într-adevăr să te părăsesc...

– Nu-ți uita impermeabilul. Te conduc până la mașină.

– Nici măcar n-am observat că plouă, remarcă ea zâmbind.

– Încă nu plouă, dar nu mai întârzie mult.

Imediat ce ieșiră din casă, Rebecca își dădu seama că un aer de plumb apăsa asupra orașului. Se sărutară din nou, apoi el îi deschise galant portiera.

– Care este data aniversării tale? o întrebă el.

Ea îl privi uimită, apoi răspunse:

– Astăzi!

– Ei bine, la mulți ani, Desire!

Ea demară râzând și conduse cu viteză până la cabinet. Până acum, își amintise întotdeauna data aniversării ei. Refuza oare în mod inconștient să aibă treizeci de ani? Probabil că mutarea în casa lui Hugues îi absorbise toată atenția, împingând pe ultimul plan importanța acestei zile...

Și totuși, nimeni nu-și uită aniversarea. Mai cu seamă când împlinește treizeci de ani. Ridică din umeri și intră în cabinetul ei, în a cărui sală de așteptare erau deja primii pacienți.

Nu-și părăsi cabinetul decât la orele opt, după o zi deosebit de încărcată. Abia avusese timp să mănânce un hamburger spre sfârșitul după-amiezii ca să nu leșine de foame, și constată cu plăcere că ferestrele vilei erau luminate.

De acum înainte, casa aceasta va fi a ei. Se va întoarce aici în fiecare seară, și nu va mai fi primită ca un musafir. Va participa la sarcinile cotidiene ale vieții în doi. Perspectiva aceasta o copleșea de bucurie.

Imediat ce deschise ușa, pisicile alergară în întâmpinarea ei. Se aplecă să le mângâie. Când își ridică privirea, Hugues se afla în fața ei, ținând în mâini două cupe de șampanie.

– M-am gândit că vei fi cu siguranță prea obosită ca să cinăm într-un mare restaurant, dar că trebuia totuși să sărbătorim acest eveniment.

O conduse în salon. Pe masa joasă trona un minunat tort de ciocolată. Hugues pusese de asemenea farfurii de desert din porțelan alb și trei lumânări subțiri se odihneau pe o farfurioară de argint.

Văzu în sfârșit splendidul buchet de trandafiri alături de un pachet mare ambalat în hârtie aurie.

– Oh! Sunt încântată, Hugues, zise ea refugiindu-se în brațele lui. De unde ai cumpărat tortul acesta?

– Cumpărat? Cum aș fi putut să te pedepsesc lăsându-te să pregătești ceva în seara aniversării tale?

Ea îl privi lung, uimită.

– Prin urmare, tu ești autorul acestei capodopere?

– Da. Mi-am luat liber toată după-amiaza ca să mă consacru pregătirii acestui monument.

Ea suflă în lumânări și-i servi o felie de tort. Luă și ea o înghițitură, încântată. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat se poate arăta atât de atent.

– N-ai de gând să deschizi pachetul? o întrebă el, observând expresia lacomă cu care mânca felia de tort.

Hugues ezitase să-i cumpere un inel cu piatră prețioasă. I se păruse că ar fi fost un gest cam afectat, cu atât mai mult cu cât nu-i răspunsese când îi propusese căsătoria, seara trecută.

De altfel, de ce oare nu spusese Rebecca nimic? Întrebarea aceasta îl torturase toată ziua. Poate că nu-l auzise? Sau poate că starea de ebrietate în care-l găsise o făcuse să-l privească puțin mai rece? Sau prefera să reflecteze mai mult înainte de a se angaja?

Oricum ar fi fost, ea îi cunoștea acum intențiile. Când va fi pregătită să accepte, Rebecca îi va vorbi despre asta.

Ea desfăcu încet ambalajul din hârtie argintie. Descoperi o cămașă de noapte lungă, din mătase galben-pal, împodobită cu dantelă, foarte decoltată și despicată într-o parte.

– Trebuie s-o încerc? întrebă ea cu o voce emoționată.

– Neapărat.

El își luă încă o felie de tort, în timp ce ea se îndrepta spre camera ei.

Se privi lung în oglindă înainte de a se întoarce la Hugues. Mătasea care-i acoperea umerii îi stătea de minune, iar culoarea îi scotea în evidență tenul încă bronzat. Făcu câțiva pași prin încăpere. Materialul se deschidea ușor, descoperindu-i picioarele zvelte.

Îndată ce intră în salon, Hugues se apropie de ea, fascinat de această imagine de vis.

– Sunt destul de mulțumit de alegerea mea, murmură el acoperindu-i ceafa cu sărutări. Am trecut în revistă toate femeile tinere din magazin până când am găsit una care să aibă mai mult sau mai puțin măsurile tale.

Se agăță de gâtul lui, înnebunită de fericire. În seara asta, nu avea îndoieli privind interesul pe care Hugues i-l purta.

Buzele lor se întâlniră și ea simți mâinile lui mângâindu-i gâtul, pieptul, șoldurile.

Se îndreptară spre dormitor, strâns înlănțuiți. Rebecca tremură de dorință când el o dezbrăcă. Făcură dragoste încet, cu răbdare, într-o îmbrățișare care părea că nu se va sfârși niciodată.

Rămaseră după aceea întinși unul lângă altul, tăcuți, până când Rebecca se aplecă peste fața lui pentru a-și trece vârful degetelor în jurul conturului ei.

– Ce preferi? Să rămânem în pat sau să ne întoarcem în salon? întrebă el.

– Abia am avut timp să gust din tortul acela delicios! exclamă ea.

– Foarte bine. Am să-ți împrumut unul din chimonourile mele. Îl vrei pe cel albastru sau pe cel galben?

– Cum! exclamă ea făcând o grimasă. N-ai unul portocaliu sau mov?

– Sunt cadouri de la sora mea, îi explică el pe un ton serios. Ei îi plac culorile vii.

Rebecca îmbrăcă chimonoul galben.

– În legătură cu asta, poate ar trebui să hotărâm conduita de adoptat în ceea ce o privește pe Meredith.

Hugues se îndreptă oftând spre culoar.

– Mă tem de reacția ei când te va vedea, dar asta nu trebuie să mă împiedice să-mi duc viața cum vreau. De aceea, am hotărât să-i spun adevărul în legătură cu tine. Voi petrece ziua singur cu ea, mâine, apoi ne vom revedea la ora cinei. Dacă totul se desfășoară bine, vom rămâne toți trei împreună duminică.

– Crezi că perspectiva asta o va încânta?

Hugues rămase puțin pe gânduri înainte de a răspunde:

– Poate te va privi ca pe sora ei mai mare pe care n-a avut-o niciodată. Sunt sigur că te va iubi curând la fel de mult ca mine.

Rebecca rămase tăcută. În locul lui Meredith, ea n-ar fi apreciat deloc intruziunea unei străine în relația cu fratele ei. Ar fi normal să n-o întâmpine cu mare entuziasm, dar cel puțin Rebecca va încerca să facă eforturi spre o apropiere.

*

* *

Toată ziua de sâmbătă, Rebecca trebui să se lupte cu nervozitatea care o chinuia la ideea întâlnirii cu Meredith. Dimineața se duse la cabinet, apoi la apartamentul ei ca să-și ia unele lucruri necesare.

Va manifesta tot tactul de care era în stare față de adolescentă. Hugues aștepta probabil această întrevedere cu aceeași îngrijorare ca ea, având în vedere că se vor întâlni destul de des toți trei, în timpul lunilor care vor urma. Spera ca intrarea ei în scenă să nu agraveze tulburările lui Meredith.

Rebecca își luă corespondența apoi, după ce reflectă îndelung, se hotărî să cumpere un robot pentru înregistrarea apelurilor telefonice și retransmiterea lor la distanță, care să-i permită să-și asculte mesajele acasă la Hugues. Prefera să-și păstreze propria linie telefonică.

Îi lăsă un bilet Madeleinei, care era plecată, verifică dacă apa și gazul erau închise și coborî toate jaluzelele înainte de a pleca.

Mobilele, cărțile și lenjeria casei rămâneau în apartament. Va putea prin urmare să se reinstaleze oricând dacă se va dovedi necesar. Va reveni o dată pe săptămână ca să facă o curățenie generală.

Se făcuse aproape ora cinci când opri mașina în fața casei lui Hugues. El nu va întârzia să sosească împreună cu sora lui. Se instală în salon și încercă să citească o revistă, dar în zadar. Când auzi motorul mașinii lui, tresări și respiră adânc, pregătindu-se pentru încercarea care o aștepta.

Hugues intră în salon și i-o prezentă pe Meredith care i se păru mult mai frumoasă decât își imaginase. Trăsăturile feței ei erau puțin cam trase din cauza slăbiciunii, dar Rebecca întâlnise adolescenți cu ochi încercănați, pe care anorexia îi marcase mai aspru.

Meredith dispăru aproape imediat pe culoar ca să se ducă să-și aranjeze lucrurile în camera pe care o ocupa de obicei.

– Așadar? întrebă Rebecca pe un ton slab.

Hugues ridică din umeri.

– N-am să pretind că a primit vestea cu o bucurie debordantă, dar cred că se va adapta situației. I-am spus că vom cina la pizzerie, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Firește, răspunse ea în grabă.

Chiar dacă avea o aversiune adâncă pentru bucătăria italiană, îi va însoți fără șovăire.

Meredith li se alătură puțin mai târziu, îmbrăcată în niște blugi nou-nouți și o bluză roz. Tânăra femeie se sili să-i zâmbească, în ciuda privirii glaciale pe care i-o adresa adolescenta.

Era aproape ora de a merge la masă și Rebecca se ridică spunând:

– Ar trebui să luăm o umbrelă, cerul mi se pare cam înnorat.

– M-ar mira, replică Meredith pe un ton tăios. La radio s-a anunțat timp frumos pentru weekend.

– Oricum ar fi, interveni Hugues, o umbrelă nu este un obiect stânjenitor. Nimic nu ne împiedică s-o lăsăm în mașină.

– Nu va ploua! se încăpățână Meredith.

– Meredith are fără îndoială dreptate, zise Rebecca pe un ton schimbat, deoarece a ascultat previziunile meteorologice...

– Foarte bine, plecăm! replică tăios Hugues.

La restaurant, Meredith insistă să comande o pizza mare cu anșoa și nu mâncă decât două înghițituri, din vârful buzelor. Hugues făcea vizbile eforturi supraomenești ca să nu explodeze

față de comportarea adolescentei. Cu inima strânsă, Rebecca încerca să-i surâdă, strâmbându-se totuși de fiecare dată când mesteca o bucată de anșoa.

Masa se desfășură penibil, într-o tăcere de moarte.

Imediat ce reveniră acasă, Meredith deschise televizorul și se așeză pe podea, cu ochii lipiți de micul ecran.

Hugues ridică din umeri și se refugie în bucătărie, urmat la puțin timp de Rebecca.

– Nu te neliniști, murmură ea mângâindu-i părul. Sunt sigură că totul va reintra curând în normal. Trebuie să-i lăsăm timp să se obișnuiască treptat cu mine. Pe de altă parte, adolescența reprezintă o perioadă dificilă...

– A fost întotdeauna atât de fermecătoare, replică el trecându-și mâna peste față. N-am văzut-o niciodată așa.

Rebecca se așeză pe banca din bucătărie, cu un surâs ușor pe buze.

– Obiectiv vorbind, seara nu mi s-a părut atât de catastrofală. N-a plouat și, în ceea ce privește pizza cu anșoa, nimic nu ne împiedica să ne opunem alegerii ei!

– Ție îți este ușor să privești cu indulgență aceste incidente. Nu este vorba de sora ta!

Rebecca fu puțin șocată de această remarcă, dar nu lăsă să se vadă nimic. Refuza să se certe cu Hugues din cauza lui Meredith.

– Sper să am ocazia s-o cunosc într-o lumină mai bună, poate că în curând, dar deocamdată o să mă retrag în dormitor ca să citesc. Ea dorește fără îndoială să profite de prezența ta.

Hugues ridică din umeri și oftă:

– Cine știe ce dorește ea...

El reveni la Rebecca destul de târziu. Se trezi când se strecură în așternut și o luă în brațe.

– Totul este în ordine? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

El ezită înainte de a răspunde:

– Așa cred...

Rebecca adormi imediat.

Câteva ore mai târziu, se trezi tresărind. Un fulger lumină camera, urmat de un tunet groaznic. Un mieunat ajunse până la ea. Încercă să-și vină în fire. Nu-și amintea să fi văzut pisicile după sosirea lui Meredith, dar presupunea că sunt la locul lor obișnuit, pe pernele din salon.

Un alt fulger sfâșie întunericul și când bubuitul tunetului răsună din nou, se ridică din pat. Isabella și Ferdinand rămăseseră poate închiși în grădină. Îmbrăcă chimonoul galben și traversă culoarul. Coborî scara care ducea în salon și inspectă împrejurimile, fără să zărească totuși animalele.

Privi afară pe ferestre, în bucătărie, în zadar. Revenea în camera ei când le văzu în sfârșit, la capătul holului, tremurând de spaimă. Alergară la ea și se frecară de picioarele ei.

Le mângâie îndelung, până când răsună bubuitul unui tunet, mai puternic decât celelalte. Auzi atunci un zgomot ciudat dinspre camera lui Meredith. Se apropie de ea, bătu la ușă, apoi se hotărî să intre.

Adolescenta stătea așezată în capul oaselor în pat, palidă la față și strângând perna la piept.

– Te simți bine? o întrebă Rebecca.

– Nu pot dormi din cauza furtunii...

– Și pe mine m-a trezit.

Pisicile o urmaseră pe Rebecca și începeau să cerceteze acest teritoriu care le era necunoscut. Meredith coborî din pat ca să se

apropie de ele. Părea mai tânără și mai plăpândă în pijamaua de bumbac înflorat. Nu remarcase până acum prezența animalelor.

– Sunt ale dumneavoastră? întrebă ea așezându-se pe mochetă ca să le mângâie.

– Da. Dacă dorești, păstrează-le în camera ta. Îți vor ține companie.

Meredith păru să-și amintească brusc sentimentele ostile pe care le purta tinerei femei și afișă o mutrișoară îmbufnată, dovadă că începea să se simtă mai bine.

– Eu prefer câinii, replică ea. Este chimonoul fratelui meu?

– Da, mi l-a împrumutat pentru câteva zile. De atlfel, îmi place mult și aș vrea să-mi cumpăr unul în genul acesta.

Meredith încuviință cu un semn din cap.

– Eu i l-am dăruit.

Se întoarse în pat și continuă arătând pisicile:

– Vor dormi într-adevăr cu mine?

– Bineînțeles, afirmă Rebecca, sperând să nu se înșele.

Ea bătu cu palma patul, invitând pisicile să se urce. Ele nu se lăsară rugate și se încolăciră cu voluptate pe plapumă.

– Ar fi bine să lași ușa deschisă. Dacă te deranjează, n-ai decât să le dai afară.

Furtuna părea să se fi potolit. Rebecca îi ură noapte bună adolescentei și se întoarse în dormitorul în care Hugues dormea adânc.

Poate că duminica aceasta nu se va dovedi atât de dificilă cum se temeau, datorită intervenției neprevăzute a pisicilor.

Timpul nu-și avea egal în rezolvarea problemelor. Cine știa dacă Hugues nu va manifesta într-o zi dorința de a se căsători cu ea?

Capitolul 10

Cu trecerea săptămânilor, Meredith se arătă mai puțin ostilă față de Rebeca, fără să manifeste totuși un entuziasm prea mare când o vedea. Rebecca încerca să treacă pe la casa ei ca să-și ia corespondența și să se ocupe de ordinea apartamentului, când adolescenta venea să-și vadă fratele.

După un timp, aceasta deveni mai puțin interesată de Hugues, pentru a-și îndrepta toată atenția asupra prietenei sale Julie, care o însoțea adeseori în timpul weekendurilor.

În ceea ce o privea, Rebecca plutea pe un ocean de fericire alături de Hugues. Cu toate acestea, de fiecare dată când trecea pe acasă, își reamintea că nu era vorba decât de o situație provizorie.

Hugues îi propuse să aranjeze camera verde după gustul ei și să aducă unele mobile la care ținea.

– Dar... asta ar însemna într-un fel să mă instalez aproape permanent, pretextă ea cu o voce slabă.

– Într-adevăr.

Ea îl privi lung și-și dădu seama că părea preocupat de ezitările lui. Refuza totuși să se implice total în această casă care nu era a ei și în care nu se afla decât temporar.

Când va veni ziua despărțirii, voia să fie capabilă să revină cu ușurință la domiciliul ei. Și era evident că acest aspect instabil al legăturii lor o măcina.

Hugues și Rebecca organizară o petrecere cu ocazia Zilei Recunoștinței. Când invitații începură să sosească, Rebecca își jucă de minune rolul de stăpână a casei, întâmpinându-i pe toți cu surâsul pe buze. Fu încântată s-o revadă pe Alice Fairweather. Aceasta o urmă în bucătărie ca s-o ajute, și-i șopti la ureche:

– Ți-am spus că așa va fi!

Rebecca zâmbi. Se întrebase adeseori dacă Hugues și cu ea s-ar fi reîntâlnit fără intervenția Alicei.

Ultimul invitat îi părăsi spre orele două noaptea.

– Petrecerea a fost foarte plăcută, remarcă Rebecca în timp ce bea o cupă de șampanie între patru ochi cu Hugues.

– Da, murmură el sărutând-o. Grație ție...

*

* *

Rebecca privi sosirea Crăciunului cu o anumită nostalgie. Sărbătorile acestea de sfârșit de an se celebrau întotdeauna în familie, cu copiii. Dorința ei de a întemeia un cămin se accentua, și ea era confruntată cu aceeași problemă.

După ce cumpărase cadouri pentru fiecare, Rebecca se hotărî să-și ia patru zile de concediu ca să-și viziteze părinții. Hugues își

manifestă dorința s-o însoțească, dar ea refuză, pretextând că tatăl ei nu știa nimic despre existența lui și nu i-ar plăcea probabil să-i vadă împreună fără să fie căsătoriți.

Își regăsi familia cu plăcere, constatând însă că Hugues îi lipsea teribil. El veni s-o întâmpine la aeroport la întoarcere și ea se refugie în brațele lui, ca și cum fuseseră despărțiți luni de zile.

El i se păru puțin încordat și îndată ce se urcară în mașină, îi spuse că trebuia să aibă o explicație serioasă. După care conduse în tăcere, în timp ce tânăra femeie își punea o mulțime de întrebări din cauza expresiei lui întunecate. Sosise oare sfârșitul idilei lor? Se îndrăgostise oare de altcineva în timpul absenței ei?

Hugues opri mașina în fața casei și traversară aleea grădinii. Rebecca ardea acum de nerăbdare să descopere cauza frământărilor lui. Imediat ce el deschise ușa, ea observă cu uimire o panglică aurie legată de clanța interioară. O panglică ce se întindea de-a lungul culoarului.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea, intrigată.

– Este vorba de o pistă. Trebuie s-o urmezi, răspunse el cu un aer misterios.

Ea se execută, cu inima bătând mai repede, și se opri în salon, în fața canapelei.

– Iată, ai ajuns la țintă!

Panglica se termina la câțiva centimetri de o pernă de mătase pe care se afla o cutiuță. Lividă, Rebecca se întoarse spre Hugues.

– Ei bine, ce mai aștepți ca s-o deschizi? întrebă el cu o voce tandră.

Cutiuța căptușită cu catifea albastră conținea o verighetă bătută cu diamante, care strălucea în mii de focuri.

– Și acum, citește inscripția care este gravată în interior, insistă el.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Rebecca reuși să descifreze: „Al tău pe viață". Se ghemui la pieptul lui, oscilând între râs și plâns.

– Oh! Hugues... este minunat! Dar de ce nu ți-ai formulat cererea prin viu-grai?

– Am făcut-o... fără să obțin cel mai mic răspuns!

– Erai beat, protestă ea râzând.

– Desigur, dar perfect conștient, murmură el acoperindu-i fața cu sărutări. Prin urmare, m-am hotărât ca de data asta să schimb metoda. Așadar... care este răspunsul tău?

Rebecca își trecu brațele după gâtul lui.

– Da. Da, pe viață... murmură ea.

Sfârșit